A KÁMFORRÁ VÁLT EMBER

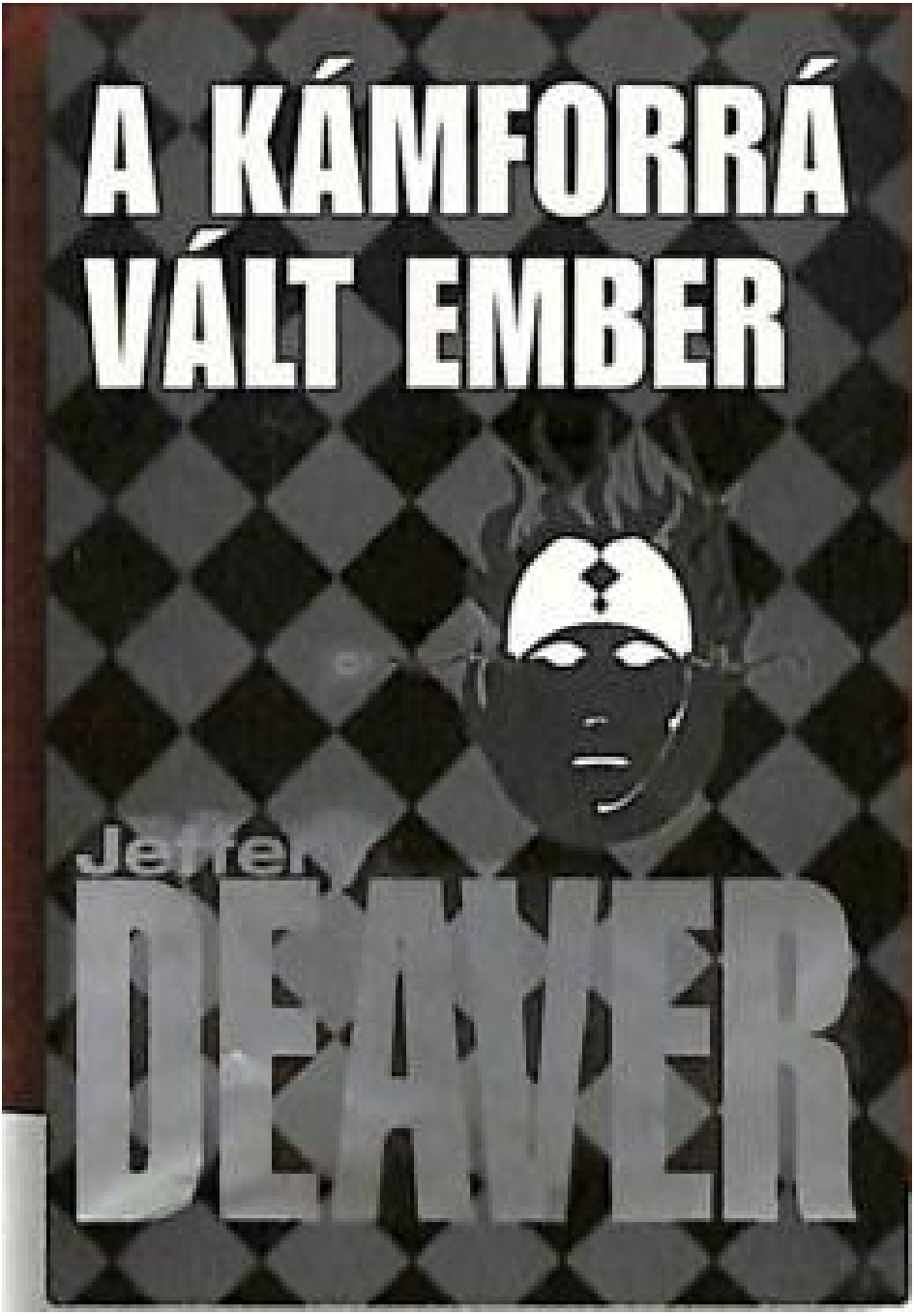

Jeffery DEAVER

JEFFERY DEAVER

A KÁMFORRÁ VÁLT EMBER

Gyilkosság történik az egyik manhattani zeneiskolában.
A gyanúsított az egyik terembe menekül, ám amikor a rendőrök rátörik az ajtót, a helyiségben senkit sem találnak - a feltételezett gyilkosnak nyoma vész.
Mintha csak varázslat történt volna.

ELSŐ RÉSZ

Hatáskeltés

Április 20., szombat

1

ÜDVÖZLET, imádott közönség! Mindenkit üdvözlök az előadáson. Számtalan meglepetést tartogatunk a tarsolyunkban, bűvészeink, varázslóink és illuzionistáink sok izgalmas mutatvánnyal fogják lenyűgözni és elkápráztatni önöket a következő két napon.

Első műsorszámunk olyan előadóművész repertoárjából való, akiről mindenki hallott már: Hány Houdiniről, Amerika, sőt talán az egész világ legnevesebb szabadulóművészéről van szó. Ma a Lusta hóhér *című mutatványát láthatják.*

Ebben a számban az előadó hason fekszik, keze a háta mögött klasszikus Darby bilinccsel van összefogva. A bokáját összekötözték, egy másik zsinórt hóhérkötélként a nyakára hurkoltak, majd a bokájához pányváztak. Mivel a láb hajlamos a kiegyenesedésre, megfeszíti a kötelet, és elkezdődik a borzalmas fuldoklás.

Miért Lusta hóhér *a műsorszám címe? Azért, mert az előadó lassan kivégzi magát.*

Rögtön kezdünk, de előbb még néhány jó tanács.

Ne feledjék, azzal, hogy jegyet váltottak az előadásra, kiléptek megszokott világukból. Amiről azt hiszik, hogy' látják, talán egyáltalán nem is létezik. Amiről úgy' gondolják, hogy nem lehet több puszta illúziónál, kiderülhet, hogy maga a könyörtelen valóság. Ami biztonságosnak látszik, lehet, hogy halálos. És a veszélyek, amelyek ellen felvértezik magukat, lehet, hogy' csak félrevezető manőverek, és még veszélyesebb kelepcébe csalják önöket.

Mit hihetnek el az előadás során? Kiben bízhatnak meg?

Imádott közönség, a válasz az, hogy semmit sem hihetnek el, és senkiben sem bízhatnak meg.

Felgördül a függöny, a fények kialszanak, a zene elhalkul, és mostantól csak a szívek izgatott dobogása hallatszik.

Kezdődik az előadás...

AZ ÉPÜLET úgy festett, mintha régóta szellemek laknák. Gótikus ház volt, koromfeketén húzódott meg az Upper West Side-on. A viktoriánus időkből maradt itt. előbb bentlakásos iskola volt, később szanatórium, ahol a közveszélyes elmebetegek élték nyomorúságos életüket. A Manhattani Színház- és Zeneművészeti Főiskola jó néhány szellemnek nyújthatott otthont az elmúlt időkben.

De egyik sem volt olyan fiatal közöttük, mint amelyik most lebegett a hason fekvő fiatal lány holtteste fölött a kis koncertterem előtti homályos előtérben. A lány pupillája tág volt, tekintete merev, arca szilvakékben játszott a nyakát a bokájával összekötő feszes kötél szorításától.

A gyilkos alaposan megvizsgálta a lányt, és nem érzett késztetést, hogy siessen. Szombat volt, kora reggel. Megfigyelte, hogy hétvégén nincs tanítás az iskolában. A gyakorlótermek az épület másik szárnyában helyezkedtek cl. Közelebb hajolt a nőhöz, remélve, hogy megláthatja, amint a lelke távozik a testéből. De nem látott semmit.

- BIZTOS benne, hogy sikoltást hallott?

- Igen... nem - felelte a biztonsági őr. - Lehet, hogy nem sikoltást. Izgatott kiáltást, de csak egy-két másodpercig.

- Más is hallott valamit? - folytatta Diane Franciscovich rendőrnő, aki a huszadik körzet járőrszolgálatánál dolgozott.

A testes biztonsági őr, aki mindig zihálva vette a levegőt, a magas, barna hajú rendőrnőre nézett, és a fejét rázta.

- Hívjak erősítést? - kérdezte Nancy Ausonio, a másik járőr, egy újonc, aki társánál alacsonyabb volt és szőke hajú.

Franciscovich elbizonytalanodott. Az Upper West Sidenak ezen a részén a járőröknek rendszerint csak közlekedési balesetekkel, bolti lopásokkal és autófeltörésekkel akadt dolguk. A két rendőrnő szombat reggeli járőrözését végezte, amikor meglátta őket a biztonsági őr, és behívta őket, hogy segítsenek kinyomozni, mi volt a sikoltás oka. - Nézzünk utána! - javasolta Franciscovich.

- Ijesztő hely - motyogta Ausonio. Számtalan sötét folyosót bejárva sem találtak semmi szokatlant. Aztán megállt a biztonsági őr. Franciscovich az előttük levő ajtóra bökött. - Mi van odabent?

- Ez csak a... - kezdte a biztonsági őr.

Franciscovich belökte az ajtót.

Homályos előtérbe jutottak, amely az „A" koncertterem ajtajához vezetett. Az ajtó mellett fiatal nő feküdt gúzsba kötve, nyakán kötél, keze bilincsben. Ötven év körüli barna hajú, szakállas férfi állt fölötte. A fickó meglepve felnézett.

A rendörök előkapták a fegyverüket, és Franciscovich önmagának is meglepetést okozva célba vette a férfit.

- Ne mozduljon! Kezeket fel!

A férfi úgy tett, ahogy a rendőrnő utasította.

- Lefeküdni, arccal a fold felé! Úgy tartsa a kezét, hogy lássam!

Ausonio elindult a lány felé. Ebben a pillanatban Franciscovich észrevette, hogy a férfi jobb keze ökölbe szorul.

Vakító fény árasztotta el a szobát; úgy látszott, mintha a fény egyenesen a gyanúsított markából áradna. Ausonio kővé dermedt, Franciscovich pedig gyorsan leguggolt, és hunyorogva próbálta visszanyerni látását, miközben hadonászott a pisztolyával. Aztán annyit látott, hogy a férfi eltűnik a hangversenyteremben, és becsapja az ajtót. Tompa puffanás hallatszott, a férfi széket vagy asztalt húzhatott az ajtóhoz.

Ausonio letérdelt az áldozat mellé. Levágta a kötelet a nyakáról, hátára fordította, és mesterséges légzéssel próbálkozott.

- Van másik kijárat? - kiáltott Franciscovich a biztonsági őrnek.

- Csak egy... Hátul, a sarkon túl jobbra.

- Hé! - szólt Franciscovich Ausoniónak. - Figyeld ezt az ajtót!

Ő elfutott a másik ajtó felé, amelyről a biztonsági őr beszélt, közben adó-vevőjén erősítést kért. Látta, hogy valaki áll a folyosó végén. Franciscovich célba vette az illetőt.

- Uramatyám! - hebegte az öreg takarító elejtve seprűjét.

- Látott valakit kijönni azon az ajtón? - kiáltott rá Franciscovich.

- Nem, asszonyom.

- Mióta van itt?

- Talán tíz perce.

Újabb puffanások hallatszottak bentről, ahogy a gyilkos folytatta az ajtó elbarikádozását. Franciscovich kiküldte a takarítót a folyosóra a biztonsági őrrel, azután odalépett az ajtóhoz. Magasra tartott pisztollyal óvatosan elfordította a gombot. Nem volt bezárva. Oldalra lépett, nehogy célpontul szolgáljon, ha az elkövető keresztül lőné az ajtót.

- Nancy? - súgta Franciscovich az adó-vevőjébe.

Ausonio szólt bele remegő hangon: - Meghalt. Pedig mindent megpróbáltam.

- Még mindig bent van a fickó. Hallom.

- Hívtam erősítést. Gyerünk, kapjuk el!

- Nem - mondta Franciscovich bent tartjuk, amíg ideér a készenléti egység. Ne mozdulj onnan!

Ebben a pillanatban a férfi kiabálni kezdett odabentről: - Velem van egy lány! Ha megpróbálnak bejönni, megölöm!

- Maga ott bent! - kiáltotta Franciscovich. - Ne aggódjon, senki sem csinál ostobaságot. Csak ne bántson senkit. - Hallotta, amint Ausonio felhívja a központot, és jelentést ad: elbarikádozás és túszejtés.

Pisztolylövés hallatszott bentről.

- Szerinted lelőtte? - szólt bele Ausonio az adó-vevőjébe.
- Honnan tudjam?
- Diane - suttogta Ausonio. - Be kell mennünk. Lehet, hogy megsebesült a nő. - Aztán kiabálva folytatta: - Maga odabenn! - Semmi válasz.
- Lehet, hogy megölte magát - dünnyögte Franciscovich. Ismét maga előtt látta a borzalmas képet, ahogy kinyílik a koncertterem előterének az ajtaja, és fény vetül az áldozat arcára.
Be kell mennünk. Diane - suttogta megint Ausonio.
Oké. bemegyünk. Szólj a biztonsági őrnek, hogy szükségünk lesz a benti lámpákra.
Pár pillanat múlva Ausonio megszólalt: - Ha intek neki, felkapcsolja. Készen állsz? Háromra. Te számolj!
- Egy... Várj! A jobb oldalad felől megyek.
- Rajta!
- Egy... - Franciscovich megragadta a gombot. - Kettő... három! - Szinte berobbant az ajtón, amikor felkapcsolták a lámpákat.
- Ne mozduljon! - kiáltotta. A teremben azonban senkit sem talált.
Egy pillantás balra, a másik a bejáratra, ahol Nancy Ausonio állt ugyanolyan idegesen.
Franciscovich ötven összecsukható széket számolt meg. Négy közülük felborítva feküdt. De barikádnak nyoma sem volt; találomra rugdosták fel a székeket. Franciscovichtól jobbra volt az alacsony színpad, amelyen koncertzongora állt.
A terem ablakok nélküli helyiség volt, a légkondicionáló- és ventilátorrácsok alig húszcentisek. Fából készült a plafon hangszigetelő álmennyezet nélkül. Nem nyílt rejtekajtó a színpadról. Nem volt több ajtó, csak a főbejárat meg a vészkijárat, ahol Franciscovich bejött.
- Hé! - harsant fel egy hang az ajtónál. Mindketten megpördültek, az üres előtérre szegezve fegyverüket.
- Megérkeztek a rendörök - közölte a biztonsági őr.
Franciscovich az izgalomtól remegve intett neki, hogy jöjjön be.

A biztonsági őr megkérdezte: - Sikerült elkapni?
- Nincs itt - felelte Ausonio.
- Micsoda? - A biztonsági őr óvatosan belesett a terembe.
A két nő dermedten állt, próbálva - sikertelenül - megfejteni, miként tűnhetett el a gyilkos egy olyan szobából, ahonnan *képtelenség* megszökni.

- ZENÉT hallgat.
- Nem *hallgatok* zenét. Az csak úgy szól.
- Szóval zenét? - dünnyögte Lon Sellitto, ahogy besétált Lincoln Rhyme hálószobájába. - Érdekes párhuzam.
- Újabban odavan a dzsesszért - magyarázta Thom a pocakos nyomozónak. - Bevallom, engem is meglep.
- Mint mondottam - folytatta ingerülten Lincoln Rhyme dolgozom. és a zene csak úgy szól. Hogy érted az érdekes párhuzamot?
A fehér inget, barna nadrágot és lila nyakkendőt viselő fiatal ápoló a monitorra bökött Rhyme Flexicair ágya előtt: - Nem dolgozik. Hacsak nem hívjuk munkának azt, hogy egy órája ugyanazt az oldalt bámulja. Én ilyen munkával nem sokáig maradhatnék meg nála.
- Parancs: lapozás! - A számítógép felismerte Rhyme hangját, és eleget téve az utasításnak, lapozott a *Törvény széki Tudományos Közlönyben* a monitoron. Rhyme csípősen megkérdezte Thomtól:
- Mondjam föl talán, hogy mit *bámultam* mostanáig? Hogy mi az összetétele annak az öt fontos méreganyagnak, amelyekre terroristaszervezetek európai laboratóriumaiban bukkantak a közelmúltban? És mi volna, ha pénzt is föltennénk a válaszokra?
- Nem támogatom. Nekünk más dolgunk van - felelte az ápoló azokra a fontos tennivalókra célozva, amelyeket egy gondozónak napjában többször végig kell csinálnia a pácienséval, ha az kvadriplégiás, mint amilyen Lincoln Rhyme. - Magunkra hagyna pár percre, Lon?
- Persze - vágta rá a középkorú nyomozó, és Rhyme Central Park Westen álló házának emeletén kiment a hálószoba előtti folyosóra, becsukva maga mögött az ajtót.

Thom hamarosan visszaengedte Sellittót. - Kér kávét?

- Igen. Nem szoktam ilyen korán dolgozni szombaton.

Az ápoló távozott.

- Furcsa esetünk van, Lincoln - mondta Sellitto. - Félórája találtunk egy holttestet a közeli zeneiskolában. Én vezetem a nyomozást, és kellene némi segítség.

Zeneiskola. *Én meg* zenét *hallgatok. Gyenge párhuzam.*

Sellitto felsorolta a fontosabb tudnivalókat: megöltek egy diákot, a tettes eltűnt valami titkos ajtón át, amelyet senki sem talál.

- Milyen a helyszín?

Szinte érintetlen. Megkérhetnénk Ameliát, hogy vizsgálja át? Rhymc az órára pillantott. - Még dolga van húsz percig.

- Mit csinál?

- Valami veszélyeset - felelte Rhyme. - Mi mást?

A TENYERE izzadt, és a poros egyensapka alá túrt lángvörös haja alatt viszketett a fejbőre. Meg sem rezzent, ahogy mellé lépett egy egyenruhás rendőr a bérház falánál.

- Oké, a helyzet a következő... - kezdte a férfi. Elmagyarázta, hogy a ház mögött üres telek áll, és annak a közepén parkol a menekülő tettesek autója, amely üldözés közben összetört.

- Használható? - kérdezte Amelia Sachs.

Nem. Belerohant egy szemeteskonténerbe, és összeroncsolódott. Három elkövető van. Megpróbáltak lelépni, de egyet letartóztattunk. A második a kocsiban ül vadászpuskával. Megsebesített egy rendőrt.

- Állapota?

- Könnyű sérülés.

- A harmadik elkövető? - kérdezte Sachs.

- Sikerült valahogy bejutnia ennek a háznak a földszintjére. - A bérház felé bökött. - Ejtett egy túszt. Egy terhes nőt.

Sachs az egyik lábáról a másikra tette át a súlypontját, hogy enyhítse a forgóiba nyilalló fájdalmat. Leolvasta a

rendőr nevét a zubbonyáról. - A túszejtő fegyvere, Wilkins?

- Kézifegyver. Ismeretlen típusú.

- A mieink hol vannak?

A fiatalember két rendőr felé mutatott, akik egy fal mögött húzódtak meg a telek végében. - Aztán van még kettő az épület előtt.

Sachs bekapcsolta adó-vevőjét, és így szólt: - Öt-nyolc-nyolc- öt bűnügyi helyszínelő a parancsnoknak!

Egy pillanattal később: - Itt hét-négy! Mondja!

- Tíz-tizenhárom egy üres telken a Delancey 605.-től keletre. Egy rendőr megsebesült. Erősítést kérek, mentőautót és a készenlétieket. Két elkövető fegyverrel. Az egyik túszt ejtett, ezért túsztárgyalóra is szükségünk lesz.

- Értettem, küldjük az erősítést, amilyen hamar csak lehet.

Wilkins a fejét rázta. - De nem tudjuk megközelíteni a lakást a túsztárgyalóval, amíg ott van a fegyveres a kocsiban.

- Ezen dolgozom - felelte Sachs.

A bérház sarkához araszolt, és szemügyre vette az autót: orral a szemeteskonténer felé állt, minden ajtaja tárva-nyitva, az egyik ülésen puskát szorongató férfi terpeszkedett. - Maga a kocsiban! Körül van véve! - kiáltotta Sachs. - Ha nem teszi le a fegyvert, tüzelünk. Dobja el!

A férfi megpördült. Sachs gyorsan visszahúzta a fejét. A Motoroláján a telek végében kuporgó két rendőrt hívta. - Célba tudják venni?

- Az ajtón keresztül.

- Ne lőjenek vaktában!

Sachs figyelte, ahogy a két rendőr kijjebb húzódik. Az egyik rendőr megszólalt: - Célba vettem. Lőjek?

- Várjon! - kiáltotta Sachs. - Maga ott a kocsiban! Tíz másodperce van, azután lövünk. Dobja el a fegyverét! - Ezt megismételte spanyolul is.

- Adjanak neki húszat, aztán szabad a pálya - mondta a két rendőrnek rádión.

Még a tíz másodperc letelte elött a férfi eldobta a puskát, és feltartott kézzel kiszállt a járműből. - Ne lőjenek!

- Sétáljon az épület sarkához!

Amikor közelebb ért Sachsékhcz, Wilkins megbilincselte, és megmotozta. A nő a gyanúsítotthoz fordult: - Kicsoda az a fickó odabent?

- Nem mondom meg.

- Nézze, ha kihozzuk onnan, magát bűnrészességgel vádolják. Megér ez a fickó negyvenöt évet Ossiningben?

A férfi felsóhajtott.

- Gyerünk! - csattant rá Sachs. - Név, cím, családi állapot, mit eszik vacsorára, anyja neve, van-e rokona a sitten... Fogadok, ha töri a fejét, eszébe jut egy-két hasznos információ.

Amikor a férfi végre beszélni kezdett, Sachs gyorsan leírta a hallottakat.

Megreccsent a Motorolaja: megérkezett a tusztárgyaló meg a készenlétiek. Sachs átnyújtotta Wilkinsnek a feljegyzéseit. - Adja oda ezeket a tárgyaLonak!

Aztán felolvasta a puskásnak a jogait, közben azon töprengett, vajon legjobb tudása szerint oldotta-e meg a feladatot.

Öt perc múlva előbukkant az épület mögül az akciót irányító rendőrtiszt széles mosollyal az arcán. - A túszejtő elengedte a nőt. Sérült nincs, viszont a három elkövetőt letartóztattuk. A sebesült rendőr is hamar rendbejön.

Sachs az üres telket fürkészte, azt a részt, ahol a kocsi nekiment a szemetesnek. Megkérdezte Wilkinstől: - *Három* elkövetőt mondott?

- Ezt jelentették az ékszerboltból, amelyet kiraboltak.

- Nézze meg a kocsijukat! - mondta Sachs, és előhúzta Glock-ját.

Minden ajtó nyitva állt. *Négy* embernek kellett kiszállnia.

Sachs leguggolt, és célba vette pisztolyával az egyetlen lehetséges búvóhelyet: a szemeteskonténer mögötti beugrót.

- A fegyvert! - kiáltotta, ahogy észlelte a mozgást.

Mindenki hátrafordult mellette, miközben a nagydarab férfi puskával a kezében az utca felé iramodott.

Sachs megcélozta a negyedik elkövetőt. - Dobja el a fegyvert! - kiáltotta.

A férfi habozott, azután elvigyorodott, és integetni kezdett a rendőröknek.

Sachs lassan leengedte a Glockját, közben annyit suttogott: - Bumm, bumm... és maga halott!

A puskás megállt, és felnevetett. - Azt hittem, megúszom. - Komótosan odaballagott a rendőrök csoportjához.

A tusz, akit egy spanyol-amerikai rendőrnő alakított, szintén odajött hozzájuk. - Szép munka volt, Amelia.

Noha Sachs elégedett volt a teljesítményével, továbbra is komoly képet vágott, mint egy diák, aki most esett túl valamelyik fontos vizsgáján.

Ami megfelelt a valóságnak.

Amelia Sachs új célt tűzött maga elé. Apja, Hermán egész életében járőrként szolgált. Sachs hasonló beosztásban dolgozott, de a 2001. szeptember 11-i események után úgy döntött, hogy többet akar tenni a városért. Felvételi kérelmet nyújtott be. hogy léptessék elő nyomozó őrmesterré. Sachs nem elégedett meg azzal, hogy egyszerű nyomozó legyen: rangot is akart szerezni. A New York-i rendőrségen az érdemek és tapasztalatok alapján lehet valakiből nyomozó. Ahhoz azonban, hogy valakit őrmesterré léptessenek elő, különféle vizsgákat kell letennie: írásbeli, szóbeli és - amin Sachs éppen most jutott túl - gyakorlati vizsgát.

A vezető vizsgáztató az a halk szavú rendőrtiszt volt, aki a bevetést irányította. Végig feljegyzéseket készített Sachs teljesítményéről.

- Rendben, járőrnő, elkészítjük az értékelésünket, és csatolni fogjuk a minősítéséhez - magyarázta Sachsnck. - De félhivatalosan azért mondanék néhány szót. - Belenézett a jegyzetfüzetébe. - A veszélyfelismerése mind a civilek, mind a rendőrök vonatkozásában tökéletes volt. Jókor és megfelelő módon kérte az erősítést. A helyszínen lévő

rendőrök átirányításával elérte, hogy az elkövetőknek ne maradjon esélyük a menekülésre, ugyanakkor minimumra csökkentette a kollégák fenyegetettségét. Ügyes húzás volt, hogy információkat szedett ki a gyanúsítottból a tusztárgyaló számára. Végül őszintén szólva soha nem gondoltuk volna, hogy rájön: még egy elkövető rejtőzik valahol. - A tiszt elmosolyodott. - De maga fülön csípte a fickót. - Aztán megkérdezte: - Ugye letette már az írásbeli és szóbeli vizsgákat?

- Igen, uram. Bármelyik nap megjöhetnek az eredmények.

- A csoportom hamarosan elkészíti az értékelést, és átküldi a vizsgabizottságnak az ajánlásunkkal. Most leléphet.

- Igen, uram.

Kisvártatva az a kollégája, aki a puskás elkövetőt alakította, jött oda hozzá. Jóképű olasz-amerikai volt némi pimaszsággal a mosolyában.

- Bevallom, tucatnyi hasonló vizsgán vettem már részt, de ez volt a legjobb, amit láttam, bébi.

Sachs meglepetten felnevetett a szó hallatán. Az alosztályukon is akadt egy-két faragatlan fickó, de ők inkább lekezelőn bántak a nőkkel, mintsem nyíltan molesztálták volna őket. Sachs legalább egy éve nem hallotta a *bébi* vagy az *édesem* kifejezést férfi rendőrtől.

- Maradjunk a *járőr*nél, ha nem bánja.

- Nem. dehogy - szólt nevetve a férfi. - Most már lazíthat, vége a gyakorlatnak. Amikor azt mondtam, hogy *bébi,* az már nem a vizsga része volt. Nem kell ezt hivatalos dolognak tekinteni. Csak azért mondtam, mert tetszett, amit csinált. És mert maga csinos lány. Én meg egy pasas vagyok. Tudja, hogy van ez? Ugye érti?

- Értem - felelte Sachs, és elindult.

A fickó gyorsan elállta az útját. - Hé, várjon! Mi volna, ha meginnánk egy kávét? Kedvelni fog. ha jobban megismer.

- Erre ne vegyen mérget, kisasszony - szólt oda nevetve az egyik kollégája.

Ekkor jelzett Sachs személyhívója, és ahogy lepillantott, Lincoln Rhyme számát látta a kijelzőn, aztán megjelent a SÜRGŐS szó is.

- Mennem kell - mondta.

- Hé, mit szólna a telefonszámomhoz? - erősködött tovább a férfi.

Sachs pisztolyt formált mutató- és hüvelykujjából, és a férfira szegezte. - Bumm, bumm - suttogta, majd elindult sárga Camarója felé.

Ez zeneiskola?

Sachs félhomályos folyosón haladt végig, maga mögött húzva egy jókora fekete, kerekes bőröndöt, amelyben a helyszíneléshez használt eszközöket tartotta. Fél tucat rendőr álldogált egy kétszárnyú ajtónál a folyosó végén. A borotválatlan Don Sellitto egy biztonsági őrrel beszélgetett. A nyitott ajtón át Sachs megpillantotta az áldozat holttestét.

A helyszínelést végző technikushoz fordult: - Szükségünk lesz lámpákra. - A fiatalember bólintott, és visszament a bűnügyi helyszínelők furgonjához.

Sachs szemügyre vette a szőke lányt: a hátán feküdt, a derekánál megemelkedett a talajtól, mert a teste az pihent. Sachs meg a félhomályban is tisztán látta a nyakán éktelenkedő mély kötél nyomokat.

- Ki érkezett elsőként a helyszínre? - fordult a rendőrökhöz.

Magas, rövid barna hajú nő szólalt meg. kitűzőjén D. FRANCISCOVICH felirat volt: - Mi voltunk. - Fejével szőke társa. N. AUSONIO felé intett.

A két járőrnő beszámolt a történtekről: a tettenérésről, a villanásról. a szökésről, a barikádról, végül a gyilkos eltűnéséről.

- Azt állította, hogy túszul ejtett valakit?

- Igen - felelte Ausonio. - De az iskolából nem hiányzik senki. Biztosra vesszük, hogy blöffölt.

- Az áldozat?

- Szvetlána Rasnyikov huszonnégy éves diák.

Sellitto Sachshez fordult: - Bedding és Saul még ma kihallgat mindenkit az épületben.

Sachs a helyszín felé bökött. - Ki járt bent eddig?

- A járőrnők - felelte Sellitto. - Aztán két mentős meg két nyombiztosító.

- És még a biztonsági őr - tette hozzá Ausonio. - De csak pár percre.

- Jól van - mondta Sachs. - Szemtanúk?

- Volt egy takarító a terem előtt - magyarázta Ausonio.

- Aki nem látott semmit - fűzte hozzá Franciscovich.

- Akkor is kell a talplenyomata az összehasonlításhoz - mondta Sachs. - Megkeresné nekem valaki?

- Persze. - Ausonio elsietett.

A bőröndből Sachs fehér overallt húzott elő. Magára öltötte, a fejére tette a kapucnit, aztán kesztyűt vett fel. A New York-i rendőrségen ez az overall az előírt egyenruha minden törvényszéki technikus számára: megakadályozza, hogy idegen szennyező anyagok - ujjlenyomatok, szőrök, hámszövetdarabok - kerüljenek a bűnügyi helyszínre. Az overallhoz csizma is járt, de Sachs azt is megcsinálta, amihez Rhyme minden esetben ragaszkodott: hajgumit húzott a lábára, hogy megkülönböztesse saját nyomait az áldozatokéitól és az elkövetőkéitől.

Feltette a fejbeszélőt, és bekapcsolta Motorola adó-vevőjét. Beütött egy vezetékes számot, és pár pillanat múlva Lincoln Rhyme hangját hallotta.

- Sachs, te vagy az?

- Igen. Éppen úgy történt, ahogy mondtad: beszorították, aztán nyoma veszett.

Közben visszatért a technikus az állványra szerelhető lámpákkal. Sachs felállította őket az előtérben, és felkattintotta a kapcsolót.

Rengeteg vita folyik arról, mi a helyes módja a helyszín átvizsgálásának. Lincoln Rhyme a súlyos balesete előtt egyedül vizsgálta át a legtöbb helyszínt, és azóta ragaszkodik hozzá, hogy Amelia Sachs is ugyanezt tegye. Rögeszméje, hogy az egyedül dolgozó bűnügyi helyszínelő

könnyebben kerülhet az áldozathoz és a bűnelkövetőhöz hasonló szellemi és lelkiállapotba.

Ebbe az állapotba került most Sachs, ahogy a fiatal nő holttestét vizsgálta. A holttest mellett felborult kávéscsésze, kotta és a nő fuvolájának egyik darabja hevert; ez utóbbit a jelek szerint éppen össze akarta illeszteni, amikor a gyilkos a nyakára dobta a kötelet.

- A holttestnél vagyok, Rhyme - mondta Sachs, miközben digitális képeket készített a hulláról.

- Folytasd!

- Most háton fekszik, de a járőrök hason fekve találták. Megfordították, hogy mesterséges légzést adjanak neki. A sérülések fojtogatásra utalnak. - Sachs óvatosan visszafordította a nőt a hasára. - A kezén régi típusú bilincs van. az óráját összetörték. Pontosan nyolckor állt meg. Az elkövető valószínűleg szándékosan tette tönkre. Szép darab, Seiko. De miért törte össze? Miért nem lopta el?

- Jó kérdés. Talán jelent valamit, talán nem.

Ez akár a törvényszékiek szlogenje is lehetne, gondolta Sachs.

- Az egyik járőr levágta a kötelet a nyakáról, de nem nyúlt a csomóhoz. - A csomók sok mindent elárulhatnak arról a személyről, aki megköti őket.

Ezután Sachs ragacsos felületű hengerrel begyűjtötte a nyomokat. Az érvényben lévő törvényszéki álláspont szerint a hordozható porszívó túl sok anyagot szippant fel egyszerre, ezért a legtöbb helyszínelő áttért a hengerre. Sachs zacskókba tette az anyagmaradványokat, azután haj- és körömmintát vett a holttestről.

- Bejárom a rácsalakzatot - mondta Sachs. A kifejezés Rhyme kedvenc helyszínelő-technikájára utalt. A rácsalakzat a legalaposabb vizsgálati módszer: előre-hátra egyik irányban, azután merőlegesen elfordulva végig ugyanezen a területen.

Sachs hozzálátott a munkához: elejtett tárgyakat keresett, nyomokat hengerelt, elektrosztatikus cipőnyomokat rögzített, és digitális fotókat készített.

- Járőrnő! - szólt Sellitto. - Csak megkérdezném, hogy kér-e erősítést.

- Nem - felelte Sachs. Magában megköszönte, hogy kollégája emlékeztette rá: a gyilkost ebben a helyiségben látták utoljára. Erről Lincoln Rhyme egyik kedvenc aforizmája jutott eszébe: *Kutass át mindent alaposan, de nézz a hátad mögé!* Sachs megtapogatta a Glock markolatát, hogy tudja, hol van pontosan, ha hirtelen elő kellene kapnia - ugyanis a pisztolytáska kissé feljebb csúszott, amikor az overállt viselte majd folytatta a kutatást.

- Találtam valamit az előtérben, az áldozattól három méterre - jelentette Rhyme-nak pár pillanat múlva. - Egy fekete ruhadarabot. Selyem, úgy értem, selyemnek *hat.* Az áldozat fuvolájának egyik darabján feküdt, úgyhogy minden valószínűség szerint a tettesé.

Az előtérből nem került elő más, és Sachs belépett a koncertterembe. *Sehol egy rejtekhely, ahol a tettes vagy' bárki elbújhatna, sehol egy titkos ajtó vagy' kijárat,* dünnyögte.

- Rhyme! Égett zsineg van a feldőlt székekre tekerve. Sőt kanócokat látok, és salétrom- meg kénszagot érzek. A járőrök szerint a férfi leadott egy lövést, de ez nem lőporszag. Megvan: egy szürke petárda. Lehet, hogy ezt hallották lövésnek... Várj csak! Van itt még valami: zöld kapcsolótábla ráerősített mikrofonnal. Ötször tíz centis.

Mindent zacskókba pakolt, aztán a vészkijárathoz sétált, és elektrosztatikusán rögzítette, illetve lefényképezte az ott talált lábnyomokat. Végül kontrollmintákat vett, hogy össze tudják hasonlítani az áldozaton talált anyagnyomokkal, illetve az ismeretlen elkövető lábnyomaival. - Megvagyok. Rhyme. Félórán belül visszaérek.

- Esetleges rejtekajtók, titkos átjárók?

- Nem találtam semmit.

Ahogy Sachs az előtér felé fordult. Franciscovichot és Ausoniot pillantotta meg. - Megtalálták a takarítót? - kérdezte.

Ausonio a fejét rázta. - Munkába kellett vinnie a feleségét. Üzenetet hagytam neki a karbantartóknál, hogy hívjon tol.

A társa komoly hangon folytatta: - Ha van valami, amiben később is segíthetünk, kérem, tudassa velünk.

Sachs pontosan tudta, mit éreznek. - Meglátjuk, mire jutunk.

Megreccsent Sellitto adó-vevője, és a férfi fogadta a hívást. Néhány pillanatig figyelt. - Bedding és Saul befejezte a szemtanúk kihallgatását - suttogta Sachsnck.

Nem sokkal később Sellitto és Sachs csatlakozott az épület előcsarnokában várakozó két nyomozóhoz. Bedding és Saul a New York-i rendőr-főkapitányságon dolgozott, és a szemtanúk bűntény utáni kihallgatására szakosodott.

- Hét emberrel beszéltünk ma reggel - magyarázta Bedding. - Plusz még a biztonsági őrrel.

- Senki sem ismerte jól az áldozatot - tette hozzá Saul. - Amikor ma reggel bejött, egy barátjával rögtön bement a hangversenyterembe. Az ismerőse azonban nem látott odabent senkit. Öt-tíz percig álldogáltak az előtérben, és beszélgettek. Aztán az ismerős nyolc körül elment.

- Ez azt jelenti - mondta Rhyme, aki mindezt az adó-vevőn keresztül hallgatta, hogy a tettes valahol az előtérben várta a lányt.

- Az áldozat Grúziából érkezett közel két hónapja - mondta Saul. - Magányos lánynak ismerték.

- Az összes többi diák a gyakorlótermekben tartózkodott - tette hozzá Bedding. - Egyikük sem hallott semmit vagy látott semmi rendkívülit.

- Szvetlána miért nem az egyik gyakorlótermet választotta? - kérdezte Sachs.

- Az ismerőse szerint jobban szerette a koncertterem akusztikáját.

- Férj, barát, barátnő? - kérdezte Sachs. Gyilkossági nyomozás esetén az első számú szabály: a tettes rendszerint ismeri az áldozatot.

- A többi diák tudomása szerint senkije sem volt.

- Miként juthatott be a tettes az épületbe? - kérdezte Rhyme.

- Csak a bejárati ajtón át - mondta az őr.

- Tehát elsétált maga mellett, igaz?

- Sőt be kellett írnia magát. Év felvétel is készült róla.

Sachs felpillantott. - Biztonsági kamera van az előcsarnokban, Rhyme.

Odaléptek a biztonsági őr asztalához. A férfi megnyomott pár gombot, és elindult a videokazetta. Hét ember szerepelt a felvételen azok közül, akiket Bedding és Saul kihallgatott. Mindketten egyetértettek abban, hogy a nyolcadik - egy barna hajú, szakállas idősebb férfi, aki farmert és vastag dzsekit viselt - nem volt közöttük.

- Ő az - mondta Franciscovich. - Ő a gyilkos.

Nancy Ausonio bólintott.

A felvételen a férfi bejegyezte a nevét a könyvbe, azután továbbsétált.

- Megnézte a pasast? - kérdezte Sachs a biztonsági őrtől.

- Nem figyeltem rá - szólt védekező hangon az ör. - Ha valaki beírja a nevét, beengedem. Ennyi a dolgom.

- Megvan az aláírása, Rhyme. És egy név. Valószínűleg nem a valódi neve, de legalább a kézírásáról van minta. Melyik sorba írta be a nevét?

Sachs gumikesztyűt húzott, és kézbe vette a könyvet. Közben ismét lejátszották a felvételt. A gyilkos negyedikként írta be a nevét a könyvbe. A negyedik sorban azonban női név szerepelt.

- Nézd meg újra a felvételt! Számold meg, hányán írták be magukat - javasolta Rhyme.

Az ott levők láthatták, hogy kilenc ember írja be a nevét - nyolc diák, köztük az áldozat, illetve a gyilkos.

- Kilenc ember, Rhyme, de csak nyolc név szerepel a listán.

- Kérdezd meg az őrt, biztos-e benne, hogy az elkövető beírta a nevét - javasolta a kriminológus. - Talán csak színlelte.

Sachs továbbította a kérdést a férfinak.

- Igen, biztos vagyok benne. Nem mindig nézem meg az arcukat. de azt ellenőrzőm, hogy beírják-e magukat.

- Rendben, hozd magaddal a könyvet is - kérte Rhyme.

2

És MOST, imádott közönség, rövid szünetet tartunk. Fújják ki magukat, hamarosan kezdődik a következő felvonás...

A FÉRFI a Broadwayn szaporázta a lépteit. Manhattan Upper West Side városrészében járt. Ahogy elérte az egyik utcasarkot, megtorpant, mintha elfelejtett volna valamit. Előhúzta a mobiltelefonját, és a füléhez emelte. Miközben beszélt, szórakozottan körbepillantott. Valójában nem telefonált, hanem azt figyelte, követi-e valaki.

Malerick mostani külseje nem emlékeztetett arra, ahogyan a zeneiskolából távozott. A haja szőke volt, szakállat nem viselt, és tréningruhát öltött magára. A járókelők észrevehettek volna néhány furcsaságot a külsején: körben a nyakán forradás éktelenkedett, bal kezének két ujja - a kis- és a gyűrűs- - össze volt forrva. De senki sem törődött vele. Arckifejezése és mozdulatai ugyanis természetesek voltak, és - amit minden illuzionista tud - aki természetesen viselkedik, azt nehéz észrevenni a tömegben.

Miután meggyőződött róla, hogy nem követik, befordult a sarkon egy keresztutcába, és folytatta útját egy fákkal szegélyezett sétányon, aztán fel a lépcsőn a lakásáig, amelyet pár hónapja bérelt ki.

MINT MONDOTTAM, hamarosan kezdődik a következő produkció.

Addig is, imádott közönség, töprengjenek el az imént látott mutatványon, és próbálják meg kitalálni, mi jöhet még.

EZEK A SZAVAK jártak folyton Malerick agyában. *Imádott közönség...* Minduntalan képzeletbeli közönségéhez beszélt. Efféle teátrális szózatot ilyen elnyújtott kiejtéssel porondmester vagy viktoriánus bűvész használt volna. Maszlagnak nevezik az ilyen monológot, amely feltétlenül szükséges, hogy egy trükk működjön, hogy közös

hullámhosszra kerüljön előadó és közönség. És néha arra jó, hogy elterelje a nézők figyelmét.

A tüzet követően Malerick megszakított minden kapcsolatot embertársaival, akiknek a helyére lassan képzeletbeli imádott közönség lépett, állandó társaságot nyújtva neki. Megnyugvással töltötte cl a tudat, hogy a három évvel ezelőtti tragédia után nem maradt teljesen egyedül.

A lakásban kevés bútor volt, olcsó kanapé és fotelek, meg az étkezőasztal egy személyre terítve. A hálószobát a bűvészmesterség kellékei töltötték meg: kötelek, színpadi kosztümök, gumimaszkok, parókák, varrógép, festékek, petárdák, sminkek, kapcsolótáblák, elemek, csillámpapírok, kanócok és százféle egyéb dolog.

A férfi gyógyteát főzött, és leült az étkezőasztalhoz. Elégedett volt a reggeli teljesítményével. Könnyűszerrel megölte az első szereplőt. A lánynak sejtelme sem volt, hogy félórája a sarokban várja a fekete selyem alatt. A rendőrség felbukkanása azonban váratlanul érte. De ahogy minden jó illuzionistának, Malericknck is volt forgatókönyve az ilyen esetekre, és ezt tökéletesen végrehajtotta.

Miután megitta a teáját, kivitte a csészét a konyhába, gondosan elmosta, és rátette száradni a rácsra. Mindenben ilyen pedáns volt. Tanítómestere, egy kemény, megszállott és mogorva illuzionista verte bele a fegyelmet.

Aztán berakta a videokazettát, amelyre a következő fellépés helyszínéről készített felvételt rögzítette. Noha minden részletre emlékezett, át akarta ismételni a dolgot. A tanítója szintén beleverte - időnként szó szerint - a száz per egyes szabályt, azaz száz perc gyakorlás szükséges minden színpadon töltött perchez.

Miközben a felvételt figyelte, maga elé húzott egy bársonnyal borított bűvész asztalt. Anélkül, hogy a kezére pillantott volna, Malerick kipróbált egy-két egyszerűbb kártyamutatványt, aztán néhány nehezebbet.

Begyakorolt számos olyan trükköt is, amely Harry Houdini repertoárjába tartozott. A legtöbb ember szabaduló művészként ismeri Houdinit, de a mester valójában illuzionista volt. Houdini komoly szerepet játszott

Malerick életében. Amikor tinédzserkorában szerepelni kezdett, az *Ifjú Houdini* művésznevet használta. Jelenlegi nevének *Erick* tagja egyrészt az előző - a tüzet megelőző - életére emlékeztette, másrészt főhajtás volt Houdini előtt, aki Erich Weiss néven látta meg a napvilágot. Ami az előtagot, a *mait* illeti, azt a *sátán* szó latin tövéből kölcsönözte, utalva az általa űzött bűvészkedés sötét természetére.

Figyelmesen tanulmányozta a filmre rögzített terepet, bemérve a különböző szögeket, megjegyezve az ablakok, a lehetséges szemtanúk helyét, kijelölve saját pozícióit, ahogy azt minden jobb előadóművész teszi. Miközben a filmet nézte, a kártyák villámgyorsan pörögtek az ujjai között. A közönség a fejét csóválta volna ilyen mutatvány láttán, azt gondolva: csak a szemük káprázik, emberi lény nem képes ilyesmire.

Ám a kártyatrükkök, amelyeket Malerick ösztönösen ismételgetett, egyáltalán nem voltak földöntúliak: kézügyességre és jó reflexre épülő, gondosan begyakorolt mutatványok.

- SZIA, mama!

A fiatal lány odaült az ágy mellé. - Hogy érzed magad? - Kara megigazította anyja feje alatt a párnát, aztán csöndben üldögélt, és kávét kortyolt papírpohárból.

A haja fiús volt, jelenleg padlizsánlila, de a színskála szinte minden színében pompázott már az elmúlt évek alatt, amióta New Yorkban lakott. Ma fekete sztreccsnadrágot és sötétlila pólót viselt, és bár nem sokkal volt magasabb százötven centinél, lapos cipőt hordott.

- Holnap fellépésein lesz Balzac úr boltjában, és most szólóban szerepelek. - Kara elmesélte, milyen tervei vannak másnapra. Miközben beszélt, anyját fürkészte, akinek hetvenéves korához képest szokatlanul sima volt a bőre, és olyan rózsaszínű, akár egy csecsemőé. Majdnem teljesen ősz hajába pedig fekete tincsek vegyültek. - Örülnék, ha te is el tudnál jönni, mama.

Kara észrevette, hogy az anyja keze ökölbe szorul, és egész teste görcsben van. Az asszony alig hasonlított emberi lényhez, legfeljebb egy gyerekhez, aki nyitott szemmel alszik.

Édesanyja egyetlen szót sem szólt ma. És a tegnapi látogatás alatt sem. Éber kómában feküdt, és egyes napokon ilyen volt. Más napokon előfordult, hogy ijesztő zagyvaságokat motyogott, bizonyítva. hogy a betegség napról napra tovább rombolja elméjét.

Nagy ritkán, egy-egy pillanatra megint olyan tiszta volt az elméje, mint az agyvérzést megelőző időkben. Ilyenkor Kara meggyőzte magát róla, hogy az anyja állapota javul. Az orvosok természetesen tudomására hozták, hogy erre gyakorlatilag nincs remény.

Az órájára nézett, és kiderült, hogy ha nem siet, elkésik a munkából. Balzac úr *nem* örülne neki. Elköszönt édesanyjától, és kilépett a folyosóra.

Testes, fehér köpenyes, sötét bőrű nő üdvözölte. - Szia. Kara! - Széles mosoly ült ki kerek arcára. - Ébren van még?

- Szia, Jaynene! Nincs. Nem volt magánál, amikor bejöttem.

- Nagyon sajnálom.

- Mondott valamit előtte? - kérdezte Kara.

- Igen, de csak szófoszlányokat.

- Mennem kell, vár a munka - magyarázta Kara az ápoLonőnek.

- Fellépésem lesz holnap. A boltban. Emlékszel még, hol van?

- Persze. Hánykor?

- Négykor. Ugorj be. Hozd el Pete-et is.

A nővér felvonta a szemöldökét. - Lányom, az az ember akkor fog téged megnézni vasárnap, ha a kosárlabda-mérkőzés szünetében lépsz fel, és a tévé közvetíti.

SZÁZ ÉVVEL ezelőtt talán egy sikeres pénzember nevezte otthonának ezt a helyet. Vagy egy jól menő bolt tulajdonosa, esetleg egy politikus.

A Central Park Westen lévő ház jelenlegi tulajdonosát azonban egyáltalán nem érdekelte az épület múltja. A szobákat egykor ékesítő viktoriánus bútorok sem hiányoztak Lincoln Rhyme-nak. Ő elégedett volt azzal, ami most körülvette: robusztus asztalok, forgószékek, számítógépek és tudományos berendezések. Vezetékek látszottak mindenütt, némelyik kígyóként tekergett a gépek között, némelyik keresztülbújt az évszázados falakba vágott lyukakon.

Lincoln Rhyme életében azonban már háttérbe szorultak a vezetékek. Az infravörös és rádiófrekvenciás adatátvitel területén tapasztalt fejlődés lehetővé tette, hogy drót nélküli kapcsolat létesüljön a kerekes székén - és az emeleti ágyán - levő mikrofon, illetve a vezérlőegységek és a számítógépek között. Noha Rhyme a különleges kerekes székét, a Storm Arrow-t még a bal gyűrűsujjával kormányozta - az érintésre működő ultramodern vezérlőegységgel az összes többi utasítást a telefonhívásoktól az e-maileken át a mikroszkopikus képek képernyőre küldéséig már szóban adta.

Rhyme hallotta, ahogy becsapódik a bejárati ajtó.

Lépések zaja hallatszott az előcsarnokból és a haliból. Az egyik látogatóról rögtön tudta, hogy Amelia Sachs; a magasságához képest könnyű léptű volt. Aztán felismerte Lon Sellitto lúdtalpas lábának jellegzetes döngését is, de a többiről nem bocsátkozott találgatásokba.

- Sachs - mormogta, ahogy a rendőrnő belépett a szobába nagy helyszínt kellett átfésülnöd?

- Nem. - Sachs felvonta a szemöldökét a kérdés hallatán. - Miért kérdezed?

Rhyme a bizonyítékokkal teli ládákat bámulta, amelyeket Sachs meg néhány rendőrjárőr hozott be. - Csak azért kérdezem, mert elég sokáig tartott. - Amikor Rhyme unatkozott, kötekedővé vált. Az unalom tette igazán pokollá az életét.

Sachs azonban már tudomást sem vett az efféle megjegyzésekről. Csak annyit felelt: - Talányos esettel van dolgunk, annyi biztos.

- Jelentést kérek. Mi történt?

- A járőrök lövést hallottak a koncertteremből, és behatoltak. Egyszerre mentek be mindkét ajtón. A fickónak azonban nyoma veszett.

Sellitto a jegyzeteibe pillantott. - A járőrök szerint az elkövető ötven körüli, közepes testalkatú, szakállas, barna hajú férfi. A takarító nem látott senkit kijönni vagy bemenni. Nemsokára felhívnak az iskolából, és megadják a nevét és a telefonszámát. Hátha azóta eszébe jutott valami.

- Mi van az áldozattal? Miért támadták meg?

Sachs felelt: - Nem erőszakolták meg. és nem vittek el tőle értéket.

- Nem volt fiúja sem most, sem a közelmúltban - tette hozzá Sellitto. - Senki sincs a múltjában, akire gyanakodnunk kéne.

- Nappalis hallgató volt? - kérdezte Rhyme.

- Igen, de néha vállalt fellépéseket némi honoráriumért.

Rhyme szokásához híven megkérte Thomot, hogy jegyezze fel a bizonyítékokat a nagy fehér táblára a laborban.

Kopogtattak az ajtón, és az ápoló nemsokára Mel Cooperrel, a nyurga, kopaszodó labortechnikussal tért vissza a szobába, akit Rhyme még a New York-i rendőrség törvényszéki osztályának vezetőjeként ismert meg. Cooper, aki matematikából, fizikából és kémiából szerzett diplomát, az egyik legfelkészültebb szakértőnek számított a tárgyi bizonyítékok elemzésében. Noha ritkán mozdult ki a New York-i rendőrség bűnügyi laborjából, ha Rhyme tanácsadóként részt vett valamelyik nyomozásban, gyakran meglátogatta.

Cooper mindenkit üdvözölt a helyiségben, aztán feltolta az orrán vastag szemüvegét, és rásandított a bizonyítékokat rejtő rekeszekre. - Mi történt? - kérdezte.

Sellitto röviden felvázolta a gyilkosság körülményeit, miközben Cooper gumikesztyűt húzott. Rhyme odakerekezett hozzájuk. - *Az* micsoda? - A zöld kapcsolótáblára szegezte a tekintetét.

- A hangversenyteremben találtam - magyarázta Sachs. - Az elkövető hagyta ott. Ezt a lábnyomaiból tudom.

Rhyme mindig elismerte, hogy bizonyos területek meghaladják a szakértelmét. A bizonyítékként begyűjtött számítógépeket, mobiltelefonokat vagy a furcsa szerkezeteket a terület szakértőire bízta.

- Vigyétek a központba, Tőbe Gellerhez! - rendelkezett.

Geller a Szövetségi Nyomozóiroda, vagyis az FBI New York-i központjában, a számítógépes bűncselekményekre szakosodott osztályon dolgozott. Rhyme tudta, hogy ha létezik valaki, aki meg tudja mondani, mi ez az eszköz, a tehetséges fiatalembernél nem találna jobbat. Sachs átnyújtotta Sellittónak a zacskót, aki továbbadta az egyik várakozó rendőrnek, hogy vigye az FBI-irodába.

Ezután a pirotechnikai eszközöket vették górcső alá: a kanócokat és a petárdát.

Sachsnek legalább egy rejtélyt már sikerült megoldania. A gyilkos. magyarázta, hátradöntötte a székeket, hogy csak két lábon álljanak. majd spárgával rögzítette őket ebben a pozícióban. Aztán kanócokat kötött a spárgák közepére, és meggyújtotta azokat. Egy perc múlva a kanóc lángja elérte a spárgát, és középen elégette. A székek a padlóra zuhantak, olyan hangot adva, mintha a gyilkos még mindig bent tartózkodna. Az egyik meggyújtott kanóc felrobbantotta közben a petárdát, amit a járőrök tévesen pisztolylövésnek hittek.

- Ezeket be lehet azonosítani? - kérdezte Sellitto.

Cooper a fejét rázta. - Szokványos kanóc, a petárda pedig összeroncsolódott. - A spárgáról is hamar kiderült, hogy nem lehet kinyomozni az eredetét.

- Volt egy villanás is - mesélte Sachs. - Amikor a járőrök meglátták az áldozat mellett a tettest, a fickó feltartotta a kezét, aztán mintha vaku villant volna.

- Maradt nyoma?

- Semmit nem találtam.

- Haladjunk tovább! Lábnyomok?

Cooper belépett a New York-i rendőrség cipőtalpnyom adatbázisába. Pár perces keresés után megszólalt: - Az elkövető Ecco márkájú papucscipőt viselt. Negyvennégyesnek nézem.

- Anyagmaradványok? - kérdezte Rhyme.

Sachs kivett néhány nejlontasakot az egyik rekeszből. Ragasztószalag-darabokat tartalmaztak, a nő a minták begyűjtésénél használt hengerről tépte le őket. - Ezek a holttest mellől vannak, meg onnan, ahol végigment a fickó.

Cooper egyenként kivette a ragasztószalagokat. A rájuk tapadt anyagmaradványok nagy része egybevágott Sachs kontrollmintáival, ami megerősítette, hogy a helyszínről származnak. De jó néhány szalagdarabon olyan részecskék is voltak, amelyeket Sachs csak azokon a helyeken talált, ahol a tettes végigment, vagy azokon a tárgyakon, amelyeket megérintett.

- Mikroszkóp alá velük! - dörögte Rhyme.

A labortechnikus csipesszel felszedegette és üveglemezekre helyezte a darabkákat. Betolta őket a mikroszkóp alá. és bekapcsolta a készüléket. A rostszálak a nagy képernyős monitoron jelentek meg, hogy mindenki jól láthassa. Vastag szürke fonatoknak látszottak.

A rostszálak fontos törvényszéki bizonyítékok, mert mindenhol előfordulnak, és könnyen osztályozhatók. Rhyme azonnal észrevette, hogy ezek nem viszkóz- vagy polimeralapúak. vagyis természetesnek kell lenniük. - Nézd meg a sejtszerkezetét! Fogadok, hogy exerementum.

- Az micsoda? - kérdezte Sellitto.

- Exerementum. például *selyem.* A rovarok emésztőcsatornájából származik. Festett szürke, a felülete matt. Az elkövető szürke ruhát viselt?

- Nem - vágta rá Sellitto.

- És az áldozat sem - tette hozzá Sachs.

- Ez meg mintha hajszál volna - szólalt meg Cooper. Barna hajszál jelent meg a monitoron.

- Emberi haj! - kiáltott fel Rhyme. - De parókából származik.

- Parókából? - csodálkozott Sellitto.

- Nem hajhagyma van a végén, hanem *ragasztó* - magyarázta türelmetlenül Rhyme. - Lehet, hogy nem az övé, de azért érdemes feltenni a listára.

Cooper folytatta a vizsgálódást, és felfedezte, hogy két ragasztószalagon apró földdarabok és növényi eredetű maradványok tapadtak meg.

- Először a növényit tedd a mikroszkópba, Mel!

A New York-i bűnügyi helyszínek átvizsgálásakor Lincoln Rhyme mindig nagy fontosságot tulajdonított a geológiai, növényi és állati eredetű bizonyítéknak, mivel a városnak csupán egynyolcada fekszik az észak-amerikai kontinensen, a nagy része szigeteken terül el. Ez azt jelenti, hogy egy-egy városrésznek jellegzetes ásványállománya, illetve növény- és állatvilága van, így könnyebb adott területhez kapcsolni a fellelt maradványokat.

Vörös színű gally és egy levél darabja jelent meg a képernyőn.

- Vörös hikori - közölte Rhyme. - A városban alig lehet ilyen fát találni. Úgy tudom, csak a Central és a Riverside Parkban van belőle néhány példány. De nézzétek csak azt a kis kékeszöld csomót! Zuzmó, igaz? Szerintem *Pannelia conspersa.*

- Lehetséges - dünnyögte a technikus.

- És abból a Central Parkban van a legtöbb. Már két olyan mintát találtunk, amely a parkhoz köt minket. Nézzük most a földdarabot!

Cooper becsúsztatott egy másik lemezt. Mivel a mikroszkopikus képből nem derült ki semmi, Rhyme azt javasolta, hogy tegye be a GKSM-be.

A gázkromatográf-sűrűségmérő két vegyelemző eszköz hibridje: az előbbi részeire zúzza az ismeretlen anyagot, míg az utóbbi meghatározza, hogy mik a részecskék.

Cooper vegyelemzése kimutatta, hogy a Sachs által talált szennyeződés olajjal van átitatva. Az adatbázis ugyanakkor azt jelezte, hogy ez ásványi eredetű - nem növényi vagy állati.

- Küldjétek át az FBI-nak! - szólt Rhyme. - Megnézzük, hátha az ottani laboros fiúk találkoztak már vele. - Aztán az egyik nejlonzacskóra sandított. - Ez az a fekete ruhadarab, amit találtál?

Sachs bólintott. - A terem sarkában akadtam rá, ahol az áldozatot megfojtották.

- Az övé volt? - érdeklődött Cooper, aztán gondosan megvizsgálta a mintát. - Selyem.

Rhyme megfigyelte, hogy az anyagot kicsire össze lehet hajtogatni, szétterítve azonban körülbelül másfélszer kétméteres.

- Az érkezés idejéből tudjuk, hogy az előtérben várta a lányt - mondta. - Valószínűleg a sarokban bújt el, magára terítve az anyagot. így kevésbé volt feltűnő.

Cooper apró foltokat talált a selymen. Vékony pálcával megérintette az egyiket: az anyag rugalmas volt.

- Valamilyen gumi - közölte Rhyme. - Tedd be a GK-ba!

Amíg vártak az eredményre, megszólalt a csengő.

Thom elindult, hogy kinyissa az ajtót, majd nemsokára borítékkal a kezében tért vissza. - Rejtett nyomok - jelentette.

- Remek! - mondta Rhyme. - Megjöttek az ujjlenyomatok. Keress rájuk az adatbázisban, Mel!

Az FBI nagy teljesítményű szerverein futó ujjlenyomatazonosító rendszerrel a bűnügyi helyszíneken talált ujjlenyomatokat össze lehet vetni az állami és a szövetségi adatbázisokban található mintákkal.

- Látszanak? - kérdezte Rhyme.

- Tisztán. - Sachs feltartotta a fotókat, hogy Rhyme alaposan szemügyre vehesse. A kriminológusnak rögtön feltűnt, hogy a gyilkos bal kezén két ujj deformálódott: a gyűrűs- és a kisujj. Mintha összenőttek volna, míg az ujjbegyen sima volt a bor, barázdákat nem látott.

A sors különös fintora, gondolta Rhyme, *hogy az elkövetőnek a bal gyűrűsujja sérült, nekem meg ez az egyetlen porcikám nyaktól lefelé, ami egyáltalán mozog.*

Aztán összevonta a szemöldökét. - Várjunk egy pillanatot a szkenneléssel, Mel! Észreveszel a képeken valami szokatlant, Sachs?

- Nem... - dünnyögte Sachs. - Hoppá! - Felnevetett. - Hiszen az ujjlenyomatok *egyformák.*

- Nyilván kesztyűt viselt - mondta Cooper - hamis barázdákkal.

A képernyőn közben megjelentek a GK-eredmények. - Oké, ez gumi, de ez micsoda? - merengett Cooper. - Valami, amit alginátként azonosít a számítógép.

- Por, amely vízzel összekeverve megköt - magyarázta Rhyme. - A fogorvosok használják koronákhoz és egyéb fogászati munkákhoz. Lehet, hogy a tettes nemrég járt fogorvosnál.

Cooper tovább olvasta a képernyőn megjelenő adatokat. - Aztán van itt ricinusolaj, propilénglikol, cetanol, csillámkő, vas-oxid, titán-dioxid, kátrány és valamilyen semleges színezőanyag.

- Sminkben találhatók ilyenek - jegyezte meg Rhyme.

- A nőében? - kérdezte Cooper.

- Nem - felelte Sachs. - Mintát vettem a bőréről. Nem volt rajta smink.

- Jó, tedd fel a táblára! Meglátjuk, jelent-e valamit.

Ahogy a gyilkos eszközhöz, a kötélhez értek, Mel Cooper felpillantott a vizsgálóasztaltól. - Fehér burok vesz körül egy fekete belső magot. Mindkét rész fonott selyemből készült - az anyag vékony és könnyű ezért nem látszik vastagabbnak egy normál kötélnél, noha valójában kettőből áll.

- Egyre rejtélyesebb a dolog - jegyezte meg Sachs.

- Aha - hagyta rá tűnődve Rhyme. - És a csomó?

- Értő kéz kötötte meg. de magát a csomót nem ismerem fel - felelte Cooper.

Jelzett a telefon: az FBI komputerguruja. Tőbe Geller kereste Rhyme-ot. - Mókás darab, Lincoln - kezdte.

- Örülök, hogy jól szórakoztál - dünnyögte Rhyme. - Tudnál valami *használható* információt is mondani a *játékszerünkről"!*

- Ez egy digitális lejátszó. Az elkövető merevlemezre rögzítette a szöveget, aztán beállította, hogy később játssza le. A szöveget sajnos nem ismerjük, ugyanis egy program megsemmisítette az adatokat.

- Tehát amikor kiszólt, hogy túszul ejtett valakit, az felvételről ment - dünnyögte Rhyme. - Hogy a járőrök azt higgyék, még a szobában tartózkodik.
- Nagyon is elképzelhető.
- Semmi sem maradt a lemezen?
- Semmi. Mindennek nyoma veszett.
Rhyme csalódottan sóhajtott, és Sachsre maradt, hogy elmondja Gellernek, mennyire hálásak a segítségért.
Ezután az áldozat karóráját vizsgálták meg. Árulkodó nyom nem volt rajta, csak az időpont, amikor eltörték. A tettesek néha eltörnek egy-egy órát a bűntény helyszínén, hogy elállítva az időt félrevezessék a nyomozókat. De ezt az órát a halál tényleges időpontjában állították meg. Miért tesz valaki ilyet?
Rhyme a beírókönyvet tartalmazó zacskóra nézett. - A hiányzó név a könyvben. - Eltűnődött. - Kilenc ember írta be a nevét, de csak nyolc aláírás szerepel a naplóban. Azt hiszem, ebben az esetben is szakértőre lesz szükségünk. - Rhyme beleszólt a mikrofonba: - Parancs, telefon! Hívás: Kincaid Parker!
Pár pillanat múlva az ország egyik legjobb dokumentumelemzőjének nyugodt hangja szólt bele a telefonba: - Kincaid-lakás!
- Parker, Lincoln vagyok.
- Szervusz, Lincoln! Mi újság?
- Elkelne egy kis segítség a mostani esetünkkel kapcsolatban. Látták, amikor az elkövető bejegyezte a nevét a beírókönyvbe...
- És azt szeretnéd, hogy elemezzem a kézírását?
- A fejtörést az okozza, hogy *nincs* semmiféle kézírásmintánk.
- Biztos vagy benne, hogy a tettes nem csak színlelte a dolgot?
- Biztos. Az őr látta, hogy tinta kerül a papírra.
- És látszik valami?
- Semmi. Mégis hogyan tüntette cl?
- Olyan tintát használt, amelyik eltűnik - jelentette ki Kincaid.

- Szakboltokban lehet kapni ilyesmit?

- Leginkább játékboltokban vagy bűvészboltokban - magyarázta Kincaid. - Főleg a szórakoztatóiparban használják.

Szórakoztatás, gondolta keserűen Rhyme a táblát fürkészve, ahová szegény Szvetlána Rasnyikov képeit tűzték.

- Kösz, Parker. - Miután megszakadt a vonal, Rhyme megjegyezte: - Minél többet hallunk, annál kevesebbet tudunk.

Bedding és Saul rádión jelentette, hogy Szvetlána Rasnyikov mellékállása aligha vonzott fanatikus rajongókat: születésnapi gyerekzsúrokon lépett fel.

Csomag érkezett a törvényszéki orvos irodájából, benne a bilincs, amellyel az áldozat kezét összefogták. A régiségnek számító fémtárgy igencsak súlyos volt.

Cooper megvizsgálta a bilincset, de nem talált rajta értékelhető nyomot. Mivel azonban régiséggel volt dolguk, könnyebben behatárolták, honnan származhat. Rhyme szólt a technikusnak, hogy fotózza le és nyomtassa ki a képeket, hogy megmutathassák régiségkereskedőknek.

Telefonon keresték Sellittót. Pár másodpercig szótlanul figyelt, aztán döbbent arccal azt motyogta: - Lehetetlen... Biztos vagy benne? Igen, oké. Kösz. - A nyomozó megszakította a vonalat, és Rhyme-ra pillantott. - A zeneiskola titkára volt. Azt állítja, a takarítók sohasem dolgoznak szombaton, és egyikük sem hasonlít arra a fickóra, akit a járőrök láttak.

- A fenébe! - csattant föl Rhyme hangja. - Hiszen ő volt! A takarító máshogy nézett ki, mint az elkövető?

Sellitto a jegyzetfüzetébe pillantott. - Hatvan év körüli kopasz fickó szürke overallban.

- *Szürke* overall! - kiáltott fel Rhyme. - Onnan vannak a selyem rostszálak.

- Miről beszélsz? - kérdezte Cooper.

- A tettesünk megölte a diáklányt, majd amikor a járőrök meglepték, egy villantással elvakította őket, és besurrant a koncertteremben, felszerelte a kanócokat és a digitális

lejátszót, hogy azt higgyék, bent van még, majd átöltözött, és kimenekült a másik ajtón.

- Hogy a pokolba tudta ezt megcsinálni? - kérdezte Sellitto. - Képtelenség.

- Képtelenség? - ismételte gúnyosan Rhyme, miközben közelebb kerekezett a fehér táblához, amelyre Thom felfűzte a lábnyomokról készült digitális fotókat. Szemügyre vette az elkövető lábnyomait, aztán azokat, amelyeket Sachs a folyosón gyűjtött, nem messze onnan, ahol a takarító állt.

- A cipők - közölte.

- Ugyanazok? - kérdezte Sellitto.

- Igen - helyeselt Sachs a táblához sétálva. - Ecco, negyvennégyes.

Rhyme megkérdezte: - Oké, eddig mit tudunk? Az elkövető a negyvenes évei végén vagy az ötvenes évei elején jár, közepes testalkatú, átlagos magasságú, nincs szakálla, és két deformálódott ujja van. Ez *minden.* - Rhyme felvonta a szemöldökét. - Nem - dünnyögte -, ez *nem* minden. Több váltás ruha van nála, emberölésre alkalmas eszközök... Felkészült bűnöző, aki ismét gyilkolni fog.

Sachs zordan bólintott.

Rhyme eltűnődött, vajon mi köti össze a fekete selymet, a sminket, a ruhacserét, az álcázást, a villanásokat és a pirotechnikát. A tintát, amely eltűnik. Aztán megszólalt: - Szerintem a fickó mestere a varázslásnak.

Sellitto bólintott. - De mihez kezdünk most?

- Számomra nyilvánvaló - válaszolta Rhyme. - Kerítünk egyet magunknak.

- Micsodát? - kérdezte Sellitto.

- Egy illuzionistát.

- CSINÁLD MEG újból!

Már sokadszorra ismételte. - Újból?

A trükk a közönség egyik kedvence: három különböző színű selyemkendőt kell kibogozni, ami látszólag reménytelen vállalkozás. Kara úgy érezte, hogy az előző próbálkozás jól sikerült.

David Balzac azonban nem így gondolta. - Majd' kiszúrta a szememet - sóhajtott, ami annyit jelentett, hogy a trükk átlátszó volt. Az őszes hajú, sárgás szakállú öregember a fejét csóválta.

Egy kis színpadon álltak a Hókuszpókusz hátuljában; a boltot tíz éve vette a nemzetközi hírű bűvész és illuzionista David Balzac, miután visszavonult. A Hókuszpókuszban bűvészfelszereléseket árultak, kosztümöket és kellékeket kölcsönöztek. A bolt emellett minden héten amatőr bűvészek fellépéseinek is helyet adott. Másfél évvel ezelőtt Kara, aki akkoriban szabadúszó szerkesztőként dolgozott, összeszedte minden bátorságát, és úgy döntött, hogy megméretteti magát a bolt színpadán. A fellépés után a Nagy Balzac azzal biztatta, hogy - kellő gyakorlással - neves illuzionistává válhat, és azt javasolta, hogy jöjjön dolgozni a boltba, cserébe a férfi a tanítómestere lesz.

Balzac hosszú éveken át Las Vegasban lépett fel, de beutazta a fél világot, és gyakorlatilag az összes ma élő nagy illuzionistát ismerte. A bűvészet volt Kara szenvedélye; úgy vélte, ilyen lehetőség csak egyszer adódik az életben, így azonnal igent mondott.

Az első órán igen visszafogottan viselkedett. Tisztában volt vele, mivel járhat az ilyen kapcsolat, különösen, ha a leendő tanító elvált, ö meg negyven évvel fiatalabb csinos nő. Az óra felkavaró élménynek bizonyult - bár egészen más okokból, mint hitte.

Balzac az elején megtépázta az önbizalmát, aztán belevetették magukat a közös munkába. Kezdetét vette egy tizennyolc hónapig tartó különös, érzelmektől sem mentes kapcsolat, ami azzal járt, hogy ö kora hajnalig szinte megállás nélkül gyakorolt.

Barátai gyakran faggatták, mi táplálja a bűvészet iránti szenvedélyét. Kara, aki kitűnő tanuló volt, tornászott és az iskolai kórusban énekelt, akkor tette meg az első lépést a szórakoztatóipar felé, amikor a nagyszüleivel megnézte az egyik leghíresebb illuzionistapáros műsorát Clevelandben, majd egy hónap múlva a szüleivel Las Vegasba ment, ahol tigriseket és elsőrangú bűvészeket látott.

Rögtön rabul ejtette a látvány, ám létezett egy mélyebb indíték, amely erre a pályára vitte - és többé le sem térítette onnan. Karát valójában a közönség arcára kiülő ámulat ösztönözte még több gyakorlásra. A másfél év alatt azonban, amit David Balzac-kal töltött, gyakran érezte úgy, hogy az a tehetség is elpárolgott belőle, amellyel valaha büszkélkedhetett.

A kritikus pillanatokban, amikor a lány már azon volt, hogy felhagy a bűvészkedéssel, Balzac mindig bólintott, és alig észrevehetően elmosolyodott. - Ez jól sikerült - tette hozzá többször is.

Az ilyen pillanatok adtak erőt Karának a folytatáshoz.

Élete nagy része azonban homokként pergett tovább, ahogy mind több időt töltött könyveléssel és leltározással a boltban. Aztán egy éve az anyja állapota rosszabbra fordult. Egyetlen gyermekként Kara kevés szabadidejét szinte végig az anyjával töltötte. Ha nehezen is, de még bírta a kimerítő élet megpróbáltatásait. Tudta, hogy pár év múlva Balzac úr felkészültnek nyilvánítja majd, és útjára ereszti.

Kara ismét megcsinálta a selyemkendős trükköt. Az összszegabalyodott selymek különváltak, és győzedelmes zászlóként szálltak föl a levegőbe.

- Ez az - dünnyögte Balzac alig észrevehető biccentéssel.

A lány eltette a kelléket, majd kisétált az eladótérbe, és a pulthoz ment, hogy beüsse a gépbe a péntek délutáni szállítással jött árut. Balzac visszatért az asztalához.

- Hallotta, hogy a városban van a Cirque Fantastique? - kérdezte Kara. - Ma lesz a nyitó előadás.

Az idős illuzionista motyogott valamit.

- Nincs kedve elmenni? - folytatta Kara. - Szerintem ott a helyünk.

A Cirque Fantastique - a hagyományosabb Cirque du Soleil versenytársa - a cirkuszok legújabb generációjához tartozott. Vegyítette a tradicionális cirkuszi mutatványokat, a *commedia deli'ariét,* a modern zenét és táncot, az avantgárd előadó-művészetet és az utcai bűvészkedést.

David Balzac azonban a régi iskola híve volt. - Miért változtassunk azon, ami működik? - csattant fel nemegyszer a hangja.

Kara ellenben szerette a Cirque Fantastique-ot, és elhatározta, hogy rábírja Balzacot. csatlakozzon hozzá. Mielőtt meggyőzhette volna a tanítóját, kinyílt a bolt ajtaja, és vörös hajú rendőrnő lépett be a tulajdonost keresve.

- Én vagyok az. David Balzac.

- Olyan ügyben nyomozunk, amelyben az egyik személy valószínűleg bűvészmúlttal büszkélkedhet - magyarázta a rendőrnő. - Azt reméljük, hogy ön a segítségünkre lehet.

- Úgy érti, valami kókler szélhámoskodik? - kérdezte Balzac. A hangja gyanakvóvá vált, a bűvészkedést ugyanis sokan csupán szemfényvesztésnek tekintették.

- Az igazat megvallva gyilkossági üggyel van dolgunk - felelte a rendőrnő.

3

- VAN EGY LISTÁM azokról a bizonyítékokról, amelyeket a bűnügy helyszínén találtunk - magyarázta Amelia Sachs az üzlet tulajdonosának -, és érdekelne, hogy a boltjában kapható-e ezek közül valamelyik.

David Balzac elvette a felé nyújtott papírt, és elmélyedt a listában, miközben Sachs körülnézett a Hókuszpókuszban. A Manhattan Chelsea negyedében lévő feketére festett boltban penész- és vegyszerszag terjengett - valamint a fogasokon lógó több száz kosztüm miatt műanyag-, benzin- és izzadságszag. A piszkos üvegpultokat kártyapaklik, varázspálcák, hamis pénzek és poros bűvészdobozok töltötték meg.

Balzac rábökött a listára. - Természetesen árulunk ezekből néhányat. De ugyanígy van vele a többi bűvészkellékes bolt. Meg a játékboltok.

- Ezzel mi a helyzet? - Sachs megmutatta a bilincsről készült képet.

- Egyáltalán nem értek a szabadulóművészethez.

A fiatal eladólány, égszínkék szemmel és fekete körmökkel, rásandított a képre. - Darby karperec - mondta. - A Scotland Yard szabványbilincse a tizenkilencedik századból. Houdini kedvence.

- Honnan kerülhetett ide?

Balzac az irodai széken hintázott. - Fogalmunk sincs.

Sachs ismét elé tolta a papírt. - Azt mondta, ezekből árulnak *néhányat.* Vezetnek listát a vásárlókról?

- Úgy értettem, hogy hasonlókat. És nem vezetünk listát a vásárlókról. Sajnálom. Bárcsak többet segíthettem volna.

- Pedig reménykedtem benne... - suttogta Sachs. - Nézze, a fickó megölt egy fiatal nőt, és bűvésztrükköket használt a menekülés kor. Tartunk tőle, hogy ismét gyilkolni fog.

Balzac aggódó képet vágott. - Szörnyű... Talán próbálják meg azt a nagy kellékáruházat az East Side-on.

- Az egyik kollégám éppen náluk van.

- Értem.

Sachs eltöprengett, aztán rövid szünet után megszólalt: - Nos, ha eszébe jutna valami, megköszönném, ha felhívna. - Búcsúzóul biccentett a fiatal eladólánynak, és a kávéspoharára pillantott. - Van a közelben olyan hely, ahol iható kávét lehet kapni?

- Az Ötödik és Tizenkilencedik utca sarkán - felelte a lány.

- Finom péksüteményeket is árulnak - tette hozzá Balzac most már készségesen.

Sachs hamar megtalálta a kávézót, amelyet a boltban ajánlottak. Bement, és kapucsínót rendelt. Miután felszolgálták az italt, rákönyökölt az ablak előtti keskeny pultra, kortyolgatta a forró kávét, és a környékbelieket figyelte - a ruhaboltok eladóit, a fényképészeket, a gazdag ifjakat, akik tágas lakásokban élnek, a pénztelen művészeket, a fiatalabb meg idősebb szerelmespárokat és egy-két komputerfüggőt, aki kitartóan nyomkodta hordozható gépe billentyűzetét.

No meg azt a bűvészbolti eladólányt, aki most toppant be a kávézóba.

- Üdvözlöm! - köszönt rá a lila hajú lány, aki a vállára vetette zebramintás műbőr táskáját. Nagy pohár kávét rendelt, több kanál cukrot tett bele, és csatlakozott

A rendőrnő azért érdeklődött nála a boltban, hogy hol lehet jó kávét kapni a környéken, mert az eladólány cinkos pillantást küldött neki, amiből Sachs arra következtetett, hogy Balzac távollétében akar valamit mondani.

- Daviddel az a helyzet... - kezdte a lány.

- Hogy bizalmatlan?

- Igen. Semmiben és senkiben nem bízik, ami kívül esik a világán. Most is attól félt, hogy tanúskodnunk kell. Nem engedi, hogy bármi elterelje a figyelmemet.

- Miről?

- A szakmámról.

- A bűvészkedésről?

- Úgy van. Tudja, ő nem csupán a főnököm, hanem a tanítómesterem is.

- Önt, hogy hívják?

- Kara. Ez a művésznevem, de többnyire ezt használom.

- Tegeződjünk, jó, Kara? Szólíts nyugodtan Ameliának - javasolta Sachs. - Szóval miért vetetted rám azt a pillantást a boltban?

- David igazat mondott a listával kapcsolatban: bárhol meg lehet vásárolni ezeket a kellékeket. Ami a Darbyt illeti, az bizony ritka darab. Fel kellene hívni a Houdini Múzeumot New Orleansban, ők biztosan tudnak segíteni. Elmondanád, mi történt? Mi ez a gyilkosság?

Sachs általában lakatot tett a szájára, amíg zajlott a nyomozás, de most segítségre volt szüksége, így röviden beszámolt a gyilkosságról és a szökésről.

- Hiszen ez borzasztó! - suttogta a fiatal lány.

- Igen, az - tette hozzá halkan Sachs.

- Szóval a gyilkos nyomtalanul eltűnt? - Kara belekortyolt a kávéjába. - Tudod, mi az az illuzionizmus? - kérdezte.

- David Copperfield - felelte Sachs vállat vonva. - Houdini.

- Copperfield valóban illuzionista, Houdini azonban inkább szabadulóművész volt. Az illuzionizmus különbözik a bűvészkedéstől. Például... - Kara feltartott egy negyeddollárost az ujjai között. Becsukta a tenyerét, és amikor újra kinyitotta, a pénzérmének nyoma veszett.

Sachs felnevetett. *Hová tűnhetett?* - futott végig az agyán.

- Ez bűvészkedés. Az illuzionista nagyobb tárgyakkal vagy emberekkel dolgozik. Amit a gyilkos csinált, az klasszikus illuzionista trükk. A neve: *A kámforrá vált ember*. A bűvészszakmában a kámforrá válás azt jelenti, hogy elvarázsol. Például most elvarázsoltam a negyeddollárost.

- Folytasd!

- A trükk lényege, hogy az illuzionista kijut valahogy egy zárt szobából. A közönség látja, amint belép a színpadon lévő kis helyiségbe, amelynek a nézők a hátulját is szemmel tarthatják a mögötte lévő tükörben. Hallják, amint püföli a falat. Kis idő múlva a segédek eltávolítják a falakat, és a fickó nincs sehol. Aztán megfordul az egyik segéd, és ö az illuzionista.

- Hogyan csinálja?

- Titkos ajtó nyílik a helyiség hátsó részén. Az illuzionista nagy fekete selyemmel takarja le magát, így a közönség nem láthatja a tükörben, ahogy bemegy, és rögtön kisurran a hátsó ajtón. Mikrofont építenek az egyik falba, hogy úgy hangozzon, mintha végig bent volna valaki, meg egy szerkentyűt, amely dobol a falon, mintha belülről püfölnék. Miután kijut az illuzionista, a selyem alatt gyorsan átöltözik az egyik segéd ruhájába.

Sachs bólintott. - Igen, ez az.

A kámforrá vált ember...

A rendőrnő felidézte, hogy a gyilkos álruhát öltött, hogy öregembernek nézzen ki, és az is eszébe jutott, hogy Balzac milyen elutasító volt. - Hol tartózkodott Balzac úr ma reggel nyolc óra körül? - tette fel a kötelező kérdést.

- Itt. Úgy értem, a boltban. Korábban bejött, mert az egyik barátja fellép a városban, és kölcsönadott neki valamilyen felszerelést. Felhívtam, és szóltam neki, hogy késni fogok.

Sachs bólintott. - El tudnál szabadulni a munkából? Tartunk tőle, hogy ez az ember mást is meg akar ölni. Kérlek... Csak pár órára.

- Az lehetetlen, nem engedne el. Fogalmad sincs, milyen ember.

- Akkor sem hagyom, hogy bántódása essen még valakinek, és kész vagyok ezt bármi módon megakadályozni.

Kara megitta a kávéját, és a poharát babrálta. - Emberek meggyilkolására használni a mi trükkjeinket... - suttogta fájdalmas hangon.

Sachs nem szólt semmit, hagyta, hogy a csönd segítsen dönteni helyette.

Végül Kara megszólalt: - A mamám kórházban van, Balzac úr is tud róla. Esetleg azt mondhatnám neki, hogy meg kell látogatnom.

- Tényleg nagy szükségünk volna a segítségedre. - Sachs maga elé pillantott. - Még egy dolog: mi történt a negyeddollárossal?

- Talán nézd meg a csészéd alatt - javasolta a lány.

Sachs felemelte a csészét: a pénzdarab valóban ott lapult alatta.

- LINCOLN, bemutatom Karát!

Rhyme látta rajta, hogy Amelia előre figyelmeztette, a fiatal lány mégis nagyot nézett, amikor megpillantotta az ágyhoz kötött kriminológust.

A koboldszerű lány beljebb lépett a törvényszéki laboratóriumnak kialakított helyiségbe. - Üdvözlöm, Rhyme úr! Amelia megkért, hogy segítsek a nyomozásukban. Örülök, hogy megismertem.

- Továbbra sem vette le tekintetét a kriminológusról.

Nyugi, Kara, nincs miért aggódnod. Előadsz valamilyen szakmai halandzsát, aztán mehetsz a dolgodra, gondolta

Rhyme. Elmondta, hogy ö is mennyire örül a találkozásnak.

Kiderült, hogy Kara az egyetlen szakértő, akit rá tudtak venni, hogy segítsen.

Bemutatták Lon Sellittónak és Mel Coopernek, míg Thom biccentett, és üdítővel kínálta.

- Kérhetnék inkább kávét? - kérdezte a lány.

- Máris hozom - mondta a szőke ápoló, és a konyha felé indult.

- Sachs rendőrnő említette - mesélte Rhyme Karának -, hogy olyan információk birtokában van, amelyekről úgy véli, a segítségünkre lehetnek.

- Igen, elképzelhető.

- Minek nevezzük el? - Sellitto megütögette a fehér bizonyítéktáblát. Mielőtt fény derül egy tettes személyazonosságára, sok rendőr becenevet ad az elkövetőknek. - Mit szólnátok a Varázslóhoz?

- Túl hétköznapi - vágta rá Rhyme az áldozat képeit nézve. - Hogy hangzik a Mágus?

A nyomozó bólintott, és felírta a szót a tábla tetejére.

- És most nézzük, hogyan tudjuk elővarázsolni! - mondta Rhyme.

Sachs szólalt meg: - Meséld cl nekik *A kámforrá vált embert!*

Kara ismertette az illuzionista trükköt, amely szinte teljesen megegyezett azzal, amit a Mágus csinált a zeneiskolában. Hozzátette, hogy a kunsztot a legtöbb illuzionista ismeri.

- Avasson be minket a részletekbe - kérte Rhyme. - Meséljen a technikáról! Csak tudjuk, mire számítsunk, ha a Mágusnak ismét gyilkolni támad kedve.

- Nézzék, minden bűvésztrükk két részből áll: a módszerből és a hatásból - kezdte Kara. - A *hatás* az. amit a közönség lát. Például ahogy egy lány lebeg a föld felett, vagy a pénz keresztülesik a tömör asztalon. A *módszer* pedig az. ahogy a bűvész végrehajtja a trükköt: drótokkal felemeli a lányt, tenyerébe rejti a pénzt, aztán kiejt egy ugyanolyat az asztal alatti rekeszből.

Hatás és módszer, tűnődött Rhyme. *Hasonlít ahhoz, amit én csinálok: a hatás az, amikor elfogunk egy' tettest, noha az lehetetlennek látszott. A módszer a tudomány és a logika, ami mindezt lehetővé teszi a számunkra.*

Kara folytatta: - Balzac úr, a tanítómesterem, megveti azokat a bűvészeket, akik nem szakmabelieknek kiadják a módszereket. Ahogyan én tettem most *A kámforrá vált emberrel.*

Thom tálcával a kezében tért vissza. Öntött mindenkinek, aki kért. Kara cukrot rakott a sajátjába, és gyorsan megitta.

Minden bizonyítékot végigvettek a fiatal lánnyal, aki gondosan megvizsgálta őket, és szinte mindegyikről azt állította, hogy számtalan helyről be lehet szerezni. A zsinór például színváltoztatós varázskötél, amelyet az ország minden bűvészboltjában árulnak. A csomót Houdini alkalmazta először azokban a mutatványaiban, amelyek során kötélvágással akart szabadulni. Az összekötözött szereplő számára gyakorlatilag lehetetlen volt kibogozni.

- Annak a lánynak - jegyezte meg Kara - még bilincs nélkül sem lett volna esélye a menekülésre. A sminkben talált ricinusolaj arra utal - folytatta a lány, hogy a fickó színházi kozmetikumokat használ, és a gumi, ahogy Rhyme úr gyanította, valószínűleg a hamis ujjbegyekről származik, amelyek szintén népszerű bűvészkellékek. Az alginát nem fogorvosi beavatkozás emléke, hanem formát készítettek belőle gumi kiöntéséhez, ami bizonyára az ujjhegyekhez vagy ahhoz a kopasz fejfedőhöz kellett. - A varázstinta sem jelentett újdonságot a lány számára.

- Csak néhány dolog számít egyedinek - magyarázta Kara. - A kapcsolótábla például, de azt ö maga csinálhatta. A Darby bilincs szintén ritkaság. - Rhyme szólt valakinek, hogy nézzen szét a New Orleans-i Houdini Múzeumban, amit Kara említett.

- És mi a helyzet a szökéssel? - kérdezte Sellitto. - Hová tüntette el olyan gyorsan a ruháit?

- Az átváltozóművészek sajátja - felelte Kara. - Évek óta tanulom a szakmát, és lenyűgöző tud lenni. Ezek a

művészek nem csupán a ruhájukat cserélik le, hanem színészek is egyben. Változik a viselkedésük, a beszédük. Előre felkészülnek mindenre. A ruhák maguktól felfújódnak, csatok és tépőzárak fogják össze őket. Vékony selyemből vagy nejlonból varrják őket, így nagyon vékonyak, és az előadók több réteget is magukra tudnak húzni.

- Selyemből? - merengett Rhyme. - Szürke selyemszálakat találtunk. A helyszínre érkező járőrök azt jelentették, hogy a takarító szürke egyenruhát viselt. A szálak végét megpuhították, hogy matt legyen az anyag felszíne.

Kara bólintott. - Hogy úgy nézzen ki, mintha lenvászon volna. Cipőborítást is használunk, és persze parókákat. Az arc elváltoztatásakor a szemöldök a legfontosabb: annak megváltoztatása döntően befolyásolja a külsőt. Aztán feltehetünk még gumiszalagokat és -párnákat, amelyeket különleges ragasztóval rögzítünk. Az át- változóművészek tisztában vannak a különböző embertípusok arcszerkezetével. Egy jó művész ismeri a női és férfiarc arányait, és másodpercek alatt nemet is tud változtatni.

Rhyme konkrétumokat akart hallani a Mágussal kapcsolatban.

- Olyasmit tudna mondani, ami segíthet megtalálni a fickót?

Kara a fejét rázta. - Ilyesmivel nem szolgálhatok, de volna néhány általános megjegyzésem.

- Hallgatjuk!

- A színváltoztató kötél és az ujjsapka arra utal, hogy ismeri a bűvészkedés fortélyait. Továbbá remek zsebtolvaj, akinek nem okoz gondot elrejteni egy kést vagy pisztolyt. Emellett gyorsan át tud változni, és nyilvánvaló, hogy ezzel még számtalan fejtörést okozhat *önöknek.* De, ami a legfontosabb: *A kámforrá vált ember,* a kanócok és a petárdák, a varázstinta és a fekete selyem mind arról tanúskodik, hogy klasszikusan képzett illuzionistával van dolgunk.

- Miért olyan fontos ez nekünk?

- Mert az illuzionizmus nem pusztán technikai tudást jelent. Az illuzionisták tömeghipnózist is tanulnak, és olyan

műsort állítanak össze, amellyel nemcsak a szemet, hanem az agyat is megtévesztik. Az a céljuk, hogy feltétel nélkül elhiggyük, hogy amit látunk, az úgy van, miközben annak az ellenkezője igaz. Van valami, amit mindig észben kell tartaniuk.

- Mi volna az? - kérdezte Rhyme.

- A félrevezetés. Balzac úr szerint ez az illúzió lényege. Ugye hallották már azt a kifejezést, hogy a kéz gyorsabb, mint a szem? Nos, nem így van. A szem mindig gyorsabb. Ezért az illuzionisták *becsapják* a szemet, hogy ne vegye észre, amit a kéz csinál. Balzac úr rengeteg szabályt igyekezett már a fejembe verni, például, hogy a közönség nem veszi észre a megszokott dolgokat, viszont felfigyel az újdonságra. Nem figyel fel a hasonló dolgokra, de észreveszi, ha valami elüt a többitől. Nem törődik a mozdulatlan dolgokkal, de odafigyel a mozgásra. Láthatatlanná akarunk tenni valamit? Ismételjük el négyszer-ötször, mert a közönség nagyon hamar ráun, és elkalandozik a figyelme. Ekkor csapjuk be őket. Kétféle félrevezetés létezik: első a *fizikai.* Nézzék! - Kara Sachs mellé lépett, lassan felemelte a jobb kezét, a falra mutatott, aztán leengedte. - Látják, végig a kezemet nézték, és azt, hová mutatok. Teljesen természetes viselkedés, így valószínűleg nem vették észre, hogy a bal kezemmel megfogtam Amelia pisztolyát.

Sachs összerezzent, amint meglátta, hogy Kara már félig kiemelte a Glockot a pisztolytáskából.

- Óvatosan azzal! - figyelmeztette Sachs, és visszadugta a pisztolyt a tokjába.

- Ez a *fizikai* figyelemelterelés. A másik a *pszichológiai.* Ez a nehezebb. A közönség soraiban ülök tisztában vannak vele, hogy port hintenek a szemükbe. Úgyhogy mi megpróbáljuk minimálisra csökkenteni a gyanakvásukat. A legfontosabb a pszichológiai figyelemelterelésnél. hogy természetesen viselkedjünk. Ha valamit nem természetes módon csinálunk, a közönség azonnal észreveszi. Tegyük fel, hogy olvasni akarok az egyik néző gondolataiban! - Kara Sachs halántékára tette a kezét, és lesimította a rendőrnő szemhéját.

Aztán hátralépett, és visszaadta a fülbevalót, amelyet az előbb vett ki Sachs bal füléből.

- Nem vettem észre semmit - jegyezte meg Amelia.

- De a közönség azonnal tudná, hogyan csináltam, mivel az, hogy megérintünk valakit, miközben úgy teszünk, mintha a gondolataiban olvasnánk, nem természetes. Viszont, ha azt mondom, hogy a mutatvány részeként súgjon egy szót a fülembe úgy, hogy ne hallja senki... - Közelebb hajolt Sachshez, miközben a jobb kezét a szája elé tartotta. - Látja, ez természetes mozdulat.

- De nem tudtad megszerezni a másik fülbevalót - szólt nevetve Sachs.

- Viszont eltüntettem a nyakláncodat. Kámforrá vált.

Sachs körbenézett az ékszerét keresve, aztán Karára pillantott, aki előrenyújtotta üres jobb kezét. - Kámforrá vált - ismételte.

- De én *látom* - szólalt meg Rhyme -, hogy a bal kezét ökölbe szorította a háta mögött. Ami *természetellenes* mozdulat. Ezért arra gyanakszom, hogy a nyaklánc ott rejtőzik.

- Maga ügyes - mondta Kara -, de tartok tőle, hogy nem a szemmel követésben. - Kinyitotta a bal kezét, és az is üres volt. - A figyelemelterelés kulcsa éppen az volt, hogy összecsuktam a bal kezemet. Tudtam, hogy észre fogja venni, és a figyelmét a bal kezemre összpontosítja majd. Ahogy ez megtörtént, az agya felhagyott vele, hogy más magyarázatot keressen a látottakra. És amíg maga a bal kezemet nézte, becsúsztattam a nyakláncot Amelia zsebébe.

Sachs benyúlt a zsebébe, és előhúzta a láncot.

Cooper megtapsolta a lányt, Rhyme elismerően horkantott.

Kara a fejével a bizonyítéktábla felé intett. - A maguk Mágusa tehát erre készül. Eltereli a figyelmüket, kihasználja a gyanakvásukat és az ítélőképességüket, aztán maguk ellen fordítja. Az igazság az, hogy a gyanakvásuk és az ítélőképességük nélkül a trükk nem működne. Balzac úr szerint a legjobb illuzionisták úgy terelik el a figyelmet,

hogy közben ráirányítják arra, amire készülnek. Mi azonban nem hiszünk nekik, és inkább más magyarázatot keresünk. Amíg ezt tesszük, a lényeget szalasztjuk cl. - Az órájára pillantott. - Sajnálom, de mennem kell... Még egy apróság, amit nem árt tudniuk. A Cirque Fantastique lép fel a városban, és a műsorukban szerepel egy átváltozós szám. Talán magukat is érdekelheti.

Sachs bólintott. - Az utca túloldalán táboroztak le a Central Parkban.

Kara elindult az ajtó felé.

- Várjon! - szólalt meg Rhyme.

Kara megfordult.

- Szeretném, ha velünk dolgozna az ügyön. Legalább ma. Átmehetne Lonnal és Ameliával a cirkuszba, hogy szóra bírjanak néhány embert.

- Sajnos nem tehetem.

Rhyme nem hagyta magát: - Nagy hasznunkra volna a segítsége.

- Linc, nem szerencsés civileket bevonni - ellenkezett Sellitto. - *Szabályok* is léteznek.

- Nem te hívtál meg egy médiumot egyszer? - kérdezte szenvtelenül Rhyme.

- A központból hívta valaki.

- Aztán te szervezted be azt a sintért, meg a...

- Nem. *Én* nem kérem külsősök segítségét. Leszámítva persze téged, ami miatt már így is elég nagy slamasztikában vagyok.

- Ugyan, Lon, a rendőri munka során az ember sohasem lehet elég nagy slamasztikában. - Rhyme Karára pillantott. - Kérem! Életbevágóan fontos volna.

A lány habozott. - Tényleg azt gondolják, hogy mást is meg akar ölni?

- Igen, azt gyanítjuk - felelte Rhyme.

Kara bólintott. - Ha már kockára teszem az állásomat, legalább jó ügyért tegyem. - Végignézett a bizonyítéklistán. - Minden esetben felírják az összegyűjtött bizonyítékokat?

- Úgy van - erősítette meg Sachs.

- Van egy ötletem! A legtöbb illuzionista szakosodik valamire, a Mágus viszont az átváltozóművészetet *és* az illuzionizmust is magas szinten műveli. Ez szokatlan. írjuk le a módszereit! Ez talán segíthet leszűkíteni a kört.

- Szóval készítsünk jellemrajzot - motyogta Sellitto. - Ám legyen.

A fiatal lány grimaszt vágott. - Majdnem elfelejtettem, hogy Balzac úr ma házon kívül lesz, mert a barátjával találkozik... A fenébe, ennek nem fog örülni. - Körbenézett a helyiségben. - Van itt valahol telefon? Tudják, az a különleges fajta.

- Különleges? - kérdezte Thom.

- Igen, a magán-telefonbeszélgetésekre. Hogy senki se legyen a közelben, amikor az ember hazudik a főnőkének.

SACHS ÉS KARA keresztülvágott a Central Parkon a Cirque Fantastiquc hatalmas fehér sátra felé haladva.

Az egyik pádon csókolózó párt látva Kara megkérdezte: - Ugye ő nem csupán a főnököd?

- Lincoln? Nem.

- Sejtettem. Hogyan ismerkedtetek össze?

- Egy sorozatgyilkos után nyomoztunk. Pár éve történt.

- Nehéz vele? Az állapota miatt kérdezem...

- Egyáltalán nem - felelte kurtán Sachs.

- Az orvosok biztatnak valamivel?

- Lincoln gondolkodik az operáción, de a beavatkozás kockázatos, és nem kecsegtet túl sok jóval. Tavaly úgy döntött, hogy ne legyen, azóta nem hozta szóba. Lehet, hogy később megváltozik a véleménye. Majd meglátjuk.

- Mintha nem lelkesednél az ötletért.

- Túl nagy a kockázat, és kevés a remény a teljes felépülésre. Én csak a veszélyeket próbálom mérlegelni. Van, amikor megéri kockáztatni, és van, amikor nem. De ha Lincoln úgy dönt, hogy belevág, rám számíthat. Ez a kapcsolatunk alapja.

Sachs hozzátette, hogy Rhyme évek óta kezeléseken vesz részt, amelyeken Thom és néhány gyógytornász

foglalkozik vele. - Nem beszél róla, de időnként napokra eltűnik. Ilyenkor Thomék veszik kezelésbe.

- A kámforrá vált ember - jegyezte meg a fiatal lány.

- Ahogy mondod - helyeselt mosolyogva Sachs.

Csöndben haladtak pár percig, aztán Kara törte meg a hallgatást: - A legtöbb srácot, akivel megismerkedem, két dolog érdekli: vagy az alkalmi szex vagy az udvarlás, aztán kiköltözés a külvárosba. Neked udvaroltak már?

- Persze - felelte Sachs. - Néha hátborzongató tud lenni. Udvarlója válogatja, persze.

- Pontosan. Hancúrozás a szénában vagy udvarlás és külvárosi élet. Mindkettővel kapcsolatban komoly fenntartásaim vannak. Igazából egyikre sem vágyom. Na jó, egy kis hancúrra olykor-olykor.

Közelebb értek a sátorhoz. A fiatal lány szeme felcsillant, ahogy rápillantott.

- Szeretnél ilyen helyen dolgozni? - kérdezte Sachs.

- Almaim munkahelye.

- Miért nem jelentkezel náluk?

- Viccelsz? - kérdezett vissza Kara. - Még egyáltalán nem állok készen. Majd, ha a mutatványok tökéletesen sikerülnek, és úgy érzem, hogy a legjobbak közé tartozom.

- Miért?

- A közönség miatt - magyarázta Kara. - Balzac úr azt ismételgeti, hogy a színpadon minden a *közönségért* van. Nem elég szórakoztatni a közönséget, el is kell kápráztatni őket.

Sachs összerándult a fentről érkező éles hangra. Felnézett, és két hatalmas zászlót vett észre, amint lobognak a szélben. Az egyikre a Cirque Fantastique nevét festették, a másikon sovány alak állt kockás mintás fekete-fehér ruhában. Előrenyújtott kézzel, felfelé fordított tenyérrel csalogatta be a közönségét. Fekete maszkot viselt, vonásai groteszkek voltak. Nyugtalanító látványt nyújtott. Sachs a Mágusra gondolt, aki szintén álarc mögé bújik, hogy elrejtse indítékait és az arcát.

Kara követte Sachs tekintetét. - Ő Arlecchino. a bohóc - mesélte. - Ismered a *commedia dell'artét*

- Nem - felelte Sachs.

- Olasz színjáték, amely a tizenhatodik század közepétől hódított közel kétszáz éven át. A Cirque Fantastique a *commedia dell'arte* nyomdokain jár. Az olaszok egy tucat állandó karaktert szerepeltettek, akiket minden társulat belevitt a darabjaiba. Különféle maszkokat viseltek. így jelezve, hogy éppen kit alakítanak.

Sachs megfordult, és észrevette, hogy egy ör lép oda hozzá, miután feltűnhetett neki az egyenruhája. - Segíthetek valamiben?

Sachs közölte, hogy az igazgatóval szeretnének beszélni. Az őr úgy tájékoztatta, hogy a cirkusz vezetője nincs az irodában, és megkérdezte, nem akarnak-e valamelyik helyettesével tárgyalni. Sachs bólintott, és néhány perc múlva alacsony, filigrán nő jött oda hozzájuk.

- Miben segíthetek? - kérdezte a nő.

- Környékbeli bűnügyben nyomozunk - magyarázta Sachs. - Azt szeretnénk tudni, hogy fellépnek-e illuzionisták vagy átváltozóművészek a cirkuszban.

- Természetesen - mondta a nő. - Irina és Vlad Klodoja.

Kara bólintott. - Hallottam róluk. Ukránok, pár éve a Moszkvai Cirkusznál dolgoztak.

- Itt voltak ma reggel?

- Igen. Húsz perccel ezelőtt fejezték be a próbát.

- Értem - mondta Sachs. - Szólok két rendőrjárőrnek, hogy tartsák szemmel a környéket. Ha valaki zargatná az alkalmazottakat vagy a közönséget, esetleg gyanúsan viselkedik, habozás nélkül szóljon a rendöröknek. - Ez még Rhyme ötlete volt.

- Igyekszem mindenkit figyelmeztetni. De nem árulnák el, mi ez az egész?

- Egy illuzionistamúlttal rendelkező férfi alaposan gyanúsítható egy ma reggeli gyilkossággal. Tudomásunk szerint az esetnek nincs köze a cirkuszhoz, de azért nem árt az óvatosság.

Megköszönték az igazgatóhelyettes segítségét, aki gondterhelten búcsúzott tőlük.

Sachs felhívta Rhyme-ot, de a telefont Thom vette fel. Sachs megadta neki az ukrán művészek neveit. - Szólj Melnek, hogy nézzen utána, szerepelnek-e a Nemzeti Bűnmegelőzési Információs Központ vagy a külügyminisztérium adatbázisában.

- Meglesz.

Sachs kikapcsolta a telefont, és visszaindultak Rhyme házához.

A rendőrnő újabb hangos csattanásra rezzent össze - megint a zászlók csapkodtak a szélben, miközben a kaján képű Arlecchino csábította a járókelőket.

FRISS az imádott közönség? Mindenki kipihente magát? Nagyszerű, ugyanis itt az ideje a második műsorszámnak. Lehet, hogy még nem hallották P. T. Selbit nevét, de ha valaha voltak bűvészelőadáson vagy láttak illuzionistákat a televízióban, bizonyára ismerik azokat a trükköket, amelyeket e jeles angol férfiú tett népszerűvé a huszadik század elején. Együk kedvencem az a szám, amelyet Selbit 1922-ben mutatott be. A címe igencsak beszédes: Véráldozat, avagy egy lány elpusztítása.

Örömömre szolgál, hogy' bemutathatom önöknek Selbit leghíresebb mutatványának modern változatát. A címe...

De mégsem... Nem árulhatom el, imádott közönség. Még egy kicsit fokozom az izgalmakat.

Élvezzék a következő mutatványt. Bár ismerek valakit, aki biztosan nem leli majd kedvét benne...

4

A SZÍNDARAB éjfélkor ért véget, aztán Tony Calvert legurított néhány italt a Fehér Lóban, és három körül ért haza. Fél kilenckor ismerős fejfájásra ébredt. *Akkor ez hány óra alvás volt?,* töprengett másnaposán.

Tony Calvert úgy döntött, jobb, ha nem méricskéli kimerültségének fokát. Most legalább a Broadwayn dolgozik.

Becsukta sminkeszközökkel teli sárga táskáját, és az ajtó melletti tükörbe pillantott. Jobban festett, mint ahogy érezte magát.

Egy sminkmester számtalan módját ismeri annak, hogyan tegyen egy fáradt arcot üdévé.

Miután a délelőttjét teljes egészében magára áldozta, Calvert felöltötte bőrdzsekijét, bezárta az ajtót, és pár perccel délelőtt elindult az East Village-i bérház folyosóján. Mint mindig, most is a hátsó kaput használta, amely az épület mögötti sikátorba vezetett. Ahogy elindult a járdán, észrevett valamit a földön, a sikátorból nyíló egyik beugróban.

Odasandított a félhomályban, és egy állatot látott meg. Egy macskát, amely láthatóan megsebesült. Az oldalán feküdt, és halkan nyöszörgőit.

Calvert óvatosan közelebb lépett hozzá, nehogy megijessze. Leguggolt, letette a sárga táskáját, és lassan előrenyúlt. Megérintette a macskát, aztán döbbenten visszarántotta a kezét. Az állat jéghideg volt és nagyon sovány - érezte a kemény csontokat a bőre alatt. *Most lehelte volna ki a lelkét szegény pára?* Újból megérintette. *Várjunk csak, hiszen ezek nem* csontok *a bőr alatt, hanem drótok!*

Ekkor felpillantott, és néhány méterre meglátott valakit. Calvertnek elakadt a lélegzete: egy férfi guggolt... De nem. Rájött, hogy a *saját* tükörképét látja a sötét sikátor végében álló tükörben. Aztán Calvert nézte magát, amint lassan előrebukik - mivel a tükör ledőlt a macskaköre, és szilánkokra tört.

A mögötte lapuló középkorú férfi előlépett, és jókora csövet lendített felé.

Calvert megragadta a bőröndöt, és a támadó felé csapott, hogy kivédje az ütést. Aztán talpra küzdötte magát, és futni kezdett. A támadó utána lendült, de megcsúszott a sima macskakövön, és nagyot esett.

- Vigye a pénzemet! - Calvert kirántotta zsebéből a tárcáját, és maga mögé dobta. De a férfi rá sem hederített,

hanem felállt. Calvert és az utca között helyezkedett el, így áldozata csak az épület felé menekülhetett.

A kulcs, villant át Calvert agyán. *Ha nem tudom kinyitni az ajtót, végem van.*

A férfi nekivágódott a fémajtónak, és egyből betalált a kulccsal a zárba, majd gyorsan elfordította. Calvert kirántotta a kulcsot, és átlépve a küszöbön, becsapta maga mögött a vasajtót, amely automatikusan bezáródott mögötte.

A lakásához rohant. A bejárati ajtót is gyorsan kinyitotta, aztán bevágta maga mögött, és a zárat ráfordította.

A konyhába sietett, megmarkolta a telefont, és beütötte a segélyhívó számát. Pár pillanat múlva női hang szólt bele:
- Üdvözlöm! Miben segíthetek?

- Megtámadott egy fickó! Az utcán sikerült leráznom, aztán magamra zártam a lakásom ajtaját. Küldjön ide rendőröket! Még mindig itt lehet a sikátorban!

Hirtelen enyhe fuvallat csapta meg Calvert arcát.

- Uram, ott van még? - kérdezte a diszpécser.

Calvert az ajtó felé fordult, és felkiáltott, ahogy észrevette, hogy a csodarabot szorongató szakállas fickó nyugodt mozdulattal kihúzza a telefonzsinórt a falból.

- Mit...? - suttogta, miközben észrevette a férfi nyakán éktelenkedő forradásokat meg a deformálódott kezét. - Mit akar?

A támadó nem válaszolt, csak felmérte a terepet - először a konyhaasztalra pillantott, majd a nappaliban álló nagy faasztalra. Szemmel láthatóan elégedett volt a látvánnyal.

AMINT az első járőrkocsi csikorogva megállt, az őrmester kivágta az ajtót, és kiszállt a járműből. Alig hat perc telt el azóta, hogy a segélykérő hívás befutott a központba. Noha megszakadt a vonal, a hívószámkijelző jóvoltából a diszpécser tudta, melyik épületből és lakásból kezdeményezték a hívást.

Az őrmester hátraküldte egyik emberét, hogy biztosítsa a vészkijáratot és a hátsó ablakokat, aztán szólt egy másiknak, hogy maradjon a ház előtt. A harmadik rendőr csatlakozott az őrmesterhez, és besiettek az épületbe.

Ez volt az ABC negyed, amely az észak-déli irányban futó A, B és C sugárutakról kapta a nevét. Folyamatosan fejlődött, de még így is Manhattan egyik legveszélyesebb környékének számított. Szerencsés esetben az elkövetőnél mindössze kést találnak.

A szerencse azonban máris a rendőrök mellé állt - nem kellett sokáig keresgélniük, hogy beengedje őket valaki. Egy idős nő, meggörnyedve bevásárlótáskája súlyától, éppen kifelé jött. Meglepetten pislogva tartotta az ajtót a két rendőrnek, akik udvariasan válaszoltak a jelenlétüket firtató kérdésre, miközben bementek. - Asszonyom, semmi ok az aggodalomra - tették hozzá.

Az IJ számú lakás a földszinten, a ház végében nyílt. Az őrmester bekopogott, és határozott hangon kiáltotta: - Rendőrség! Kinyitni!

Válasz azonban nem érkezett bentről. Az őrmester megpróbálta elfordítani a kilincset. A szerencse ismét melléjük szegődött: az ajtót nyitva találták. Az őrmester belökte, aztán mindkét rendőr hátralépett, és várt néhány másodpercig. Végül az őrmester bekukucskált.

- Jóságos ég! - suttogta, amikor meglátta, mi van a nappali közepén.

A SIKERES átváltozómutatványnak az a titka, hogy apró, de határozott változtatásokat végezzünk a megjelenésünkön és a viselkedésünkön, miközben folyamatosan elterelj ük a közönség figyelmét. Nincs annál látványosabb változás, mint amikor az ember hetvenöt éves nővé varázsolja magát.

Malerick tudta, hogy a rendőrség gyorsan a helyszínre érkezik. Ezért a Calvert-lakásban bemutatott rövid műsora után gyorsan magára kapott egy magas nyakú kék ruhát és egy ősz parókát. Elasztikus farmerét a ruha szegélye fölé húzta, elővillantva alóla egy harisnyát. A szakáll lekerült, és vastagon vörös rúzst kent az ajkára. Egy tollal ráncokat rajzolt az arcbőrére, aztán lecserélte a cipőjét.

A lakásban talált egy bevásárlótáskát, megtömte az alját újságpapírral - a csodarab és a mutatványhoz használt

egyéb kellékek kíséretében -, majd rátett egy jókora friss ananászt Calvert konyhájából. Tisztában volt vele, hogy ha a házból kifelé haladva találkozik valakivel, akkor az illető az ananászra fog összpontosítani.

Most, pár száz méterre az épülettől beosont egy félhomályos sikátorba. A ruha, amelyet tépőzárak tartottak össze, egyetlen rántással lekerült róla. Az öltözetet és a parókát egy harminc centiméter széles elasztikus öv alá dugta, amelyet a hasára kötve viselt.

Lejjebb húzta a nadrágja hajtókáját, sminklemosó vattát vett elő egy nejlontasakból, és zsebtükörben nézve magát, addig törülgette az arcát, míg a rúzs és a ráncok el nem tűntek. A vattákat bedobta a bevásárlótáskába, az egészet egy zöld szemeteszsákba csúsztatta, és még a sikátorban megszabadult a csomagtól.

Kilépett az utcára, és az egyik West Side-i metróállomás felé sietett.

Nos, hogy tetszett a második műsorszám, imádott közönség?

Malerick úgy vélte, hogy egész jól sikerült. Éveken át tanulta a zárfeltörés fortélyait. Ez volt az egyik első fogás, amire mestere megtanította. Mivel időigényesnek tartotta, hogy a nyelveket egyenként kellett félrepiszkálnia, Malerick új technikát dolgozott ki: a tolvajkulcsot sebesen előre-hátra mozgatva félresöpörte a nyelveket. Kevesebb mint harminc másodperc alatt kinyitotta a hátsó ajtó zárját, aztán hasonlóan gyorsan jutott be Calvert lakásába.

Megtorpant a metró bejáratánál, vett magának egy *New York Timest,* és miközben átlapozta, a járókelőket figyelte. Megint úgy találta, hogy senki sem követi. Leballagott a lépcsőn, hogy még elérje a szerelvényt. Tudta, hogy a következő mutatvány nehezebb lesz, és komoly előkészületeket igényel. Nem tehette meg, hogy csalódást okozzon imádott közönségének.

- CSÚNYA látvány, Rhyme.

Amelia Sachs az IJ lakás ajtajában állt, és a fejbeszélőjébe magyarázott.

Lon Sellitto még reggel minden helyi diszpécsert utasított a segélyhívó központban, hogy jelezzék, ha emberölésről kapnak hírt. Amikor jelentés érkezett erről a gyilkosságról, nyomban tudták, hogy a Mágus áll a háttérben. Már az is árulkodó jelnek bizonyult, ahogy az elkövető behatolt a lakásba. A döntő bizonyíték azonban az volt, hogy a gyilkos eltörte az áldozat óráját - ugyanúgy, mint a reggeli gyilkosságnál.

A halál oka azonban egyáltalán nem hasonított a reggeli esethez. Ez sarkallta Sachset az imént tett megjegyzésére. Mialatt Sellitto parancsokat adott a nyomozóknak és járőröknek az előcsarnokban, Sachs szemügyre vette a szerencsétlenül járt áldozatot - egy Anthony Calvert nevű fiatalembert. A férfi a hátán feküdt a nappaliban lévő asztalon, szétvetett karral és lábbal, a kéz- és lábfejét az asztal lábához rögzítették. A hasát egészen a gerincéig átfűrészelték.

Sachs részletesen leírta a vágást Rhyme-nak.

- Legalább következetes - morogta a kriminológus szenvtelenül. - Tartja magát a bűvészprogramhoz. Most éppen félbevágott valakit. - Felerősödött a hangja, ahogy odaszólt valakinek a szobában, valószínűleg Karának: - Ez is ismert mutatvány, igaz? - Rövid szünet után ismét Sachshez beszélt: - Kara azt állítja, hogy klasszikus illuzionista mutatvány.

Sachs tompa tárgytól származó ütésnyomot vett észre Calvert halántékán. A sérülés alig vérzett, ami arra utalt, hogy az áldozat szíve röviddel azután megállt, hogy a koponyáját betörték.

- Rhyme, úgy tűnik, már halott volt, amikor kettévágták.

Sachs nehezen tudott szabadulni az áldozat látványától, de alapvetően nem bánta. Úgy érezte, az ilyen esemény megérdemli a pillanatnyi mozdulatlan csöndet. így akarta elejét venni annak, hogy érzéketlenné váljon, ami gyakran megesik a szakmájában.

Egy őrmester meg egy járőr csatlakozott Sellittóhoz az ajtóban. - Beszéltünk a szomszédokkal - mondta az egyik. - Az áldozatot kedves, csöndes férfinak ismerték.

Mindenki szerette. Meleg volt, de már jó ideje nem járt senkivel.

Sachs biccentett, és beleszólt a fejbeszélőbe: - Valószínűleg nem ismerte a gyilkost, Linc.

- Azt eddig sem tartottuk valószínűnek - jegyezte meg a kriminológus. - A Mágus más logika szerint halad.

- Az áldozat mivel foglalkozott? - kérdezte Sachs a rendőröktől.

- Sminkmesterként dolgozott. Megtaláltuk a sikátorban a táskáját, éppen munkába indult.

A körzet egyik ázsiai-amerikai nyomozója lépte át a küszöböt, miután kikapcsolta a telefonját. - Ehhez mit szólnak? - kérdezte kissé hadarva.

- Mit szólnánk? - motyogta Sellitto. - Van valami ötlete, hogyan oldhatott kereket a gyilkos? Az áldozat maga hívta a rendörökét. Feltételezem, hogy a járőrök tíz percen belül itt voltak a helyszínen.

- Hat - helyesbített a nyomozó.

- Körülvettük a házat, minden ajtót és ablakot biztosítottunk - magyarázta az őrmester. - Amikor bejutottunk a lakásba, a holttest még meleg volt. Átkutattunk mindent, de nyoma sem volt az elkövetőnek.

- Szemtanúk?

Az őrmester bólintott. - Csak azzal az öregasszonnyal futottunk össze, aki beengedett minket a házba. Ha visszajön, beszélünk vele. Talán látta a fickót.

- Akkor távozott az épületből? - kérdezte Sellitto.

- Igen, de mindenkihez becsúsztattunk egy-egy névjegykártyát - felelte a nyomozó. - Az egyik lakás biztosan az övé. Majd visszahív minket.

- Nem, mert ő a tettes - szólt sóhajtva Sachs.

- De legalább hetvenéves volt! És nagy táskát cipelt, benne ananászt...

- Nézze! - mondta Sachs, és a konyhapultra mutatott, ahol két hegyes növénylevél feküdt. Mellettük gumikarikára fűzött kis címke, rajta receptötletek ananászhoz.

A fenébe!, dühöngött magában Sachs. *Pedig alig néhány centire haladt el tőlük.*

- Valószínűleg a bevásárlótáskában rejtette el a gyilkos fegyvert - szólt bele Rhyme.

A nő elismételte a hallottakat az egyre komorabb nyomozónak, aztán felhúzta a helyszíneléskor használt overallt, és átvizsgálta a lakást, az előcsarnokot és a sikátort.

Már a kocsija felé tartott, amikor Sellitto utánaszólt: - Várjon, járőrnő! - Kikapcsolta a telefonját. - Találkozóm van a polgármesterrel meg a rendőrfőnök-helyettessel, mert be kell számolnom a Mágus-ügyről. Hálás volnék, ha megtenne valamit. Még valaki csatlakozik a csapathoz, és szeretném, ha érte menne.

MANHATTAN belvárosában a „Sóhajok hidja" köti össze a büntetőbíróságot a városi börtönnel.

Amelia Sachs a börtön irányába haladt, amelynek gúnyneve a *Sírok.* Ezt az utca túloldalán egykoron állt börtönről kapta. Sachs megadta a nevét az őrnek, lecsatolta a Glockját, és az elektromos ajtón keresztül belépett a biztonsági folyosóra.

Pár perc múlva az egyik közeli kihallgatószobából előbukkant az az ember, akiért jött. Negyvenhez közeli jól ápolt férfi volt gyérülő barna hajjal és derűs nyugalmat árasztó arccal. Fekete sportdzsekit, kék hosszú ujjú inget és farmernadrágot viselt.

- Szervusz, Amelia! - csendült fel Roland Bell nyomozó jellegzetes hangja.

Két másik férfi is kijött a kihallgatószobából, és csatlakozott hozzájuk. Az egyik egy öltönyös detektív, akit Sachs már ismert. Luis Martinez csendes, nyugodt férfi volt éber tekintettel.

A másik férfi khakiszínű nadrágot és fekete inget vett fel a kifakult széldzseki alá. Charles Gradyként mutatták be Sachsnek, de a nő már ismerte látásból. A helyettes államügyész nagy népszerűségnek örvendett a New York-i rendőrök körében. A Harvardon végzett középkorú férfi fejébe vette, hogy az ügyészi hivatalban marad, és csak a kedvtelésének él, ami a saját szavaival annyit tett: „börtönbe dugni a gazembereket". Ebben pedig a legjobbak

közé tartozott: több gyanúsítottat juttatott rács mögé, mint bárki más a város történetében.

Bell a helyettes államügyész mostani ügye miatt tartózkodott itt. Az állam vádat emelt egy negyvenöt éves biztosítási ügynök, Andrew Constable ellen, aki egy vidéki kisvárosban élt New York állam északi részén. Constable azonban nem munkája révén lett híres, hanem a helybeli félkatonai szervezet, a Hazafias Szövetség vezetőjeként. Gyilkosságban való bűnrészességgel és felbujtással vádolták, az ügyet pedig az itteni bíróság hatáskörébe utalták.

Aztán pár nappal ezelőtt Gradyt megkeresték az FBI-tól, ugyanis a szövetségi ügynökök fülébe jutott, hogy merényletre készülnek a helyettes államügyész ellen. Ekkor szóltak Roland Belinek.

Az Észak-Carolinaiból érkezett halk szavú nyomozó hivatalosan a gyilkosságiaknál dolgozott, és komoly bűnügyekben szorosan együttműködött Lon Sellittóval. Ám emellett a New York-i rendőrségnek egy másik részlegét, a tanúvédelmet is vezette.

Belinek, ahogy ő fogalmazott, különös érzéke van, hogy életben tartsa azokat az embereket, akiket mások holtan akarnak látni. Ennek aztán az lett az eredménye, hogy a Sellittóval és Rhyme-mal közös nyomozásai mellett Belinek a tanúvédelemért is felelnie kellett.

Most azonban kapóra jöttek Grady testőrei, a kapitányság vezetői pedig úgy döntöttek, hogy több emberre van szükség a Mágus-csapatban, és Belire esett a választásuk.

- Szóval ő Andrew Constable - fejtegette Grady Belinek a kihallgatószoba felé biccentve. - Olyan, amilyenre számítottál?

- Azt hittem, a rasszisták mintapéldánya - felelte Bell. - De egészen elviselhető.

Csalódottság ült ki Grady arcára. - Nehéz lesz elítélni.

- Van egy másik ügyünk, aminek utána kell néznem - mondta Bell. - De az egységem továbbra is itt marad a családjával. Én meg telefonközelben leszek.

- Köszönöm, nyomozó - dünnyögte Grady.

Luis Martinez észrevette, hogy Grady az ajtó felé indul, és azonnal az ügyész mellett termett. - Jó volna, Charles, ha nem sietné el a távozást! - A testőr kiment a biztonsági területről, elkérte a pisztolyát az őrtől, aztán végignézett a folyosón.

Ebben a pillanatban halk hang szólalt meg Sachs mögött: - Helló, kisasszony!

Sachs megfordult, és Andrew Constable-lel találta szembe magát, akit termetes őr kísért. Az őrizetes ugyancsak tagbaszakadt volt, testtartása katonás. Őszes fekete haja hullámos és sűrű. Alacsony, testes ügyvéd álldogált mellette.

- Maga is abból a csapatból van, akik Grady úrra vigyáznak? - puhatolózott Constable.

- Semmi közöm az ügyhöz - felelte elutasítón Sachs.

- Valóban? Pedig azt akarom mondani, nem tudok róla, hogy Grady urat bárki megfenyegette volna. Meg sem fordult a fejemben, hogy kockára tegyem Grady úr életét. Többek között a fair play tette naggyá ezt az országot. - Felnevetett. - A tárgyalóteremben akarom legyőzni. Amit meg is teszek zseniális fiatal barátom jóvoltából. - Biccentett az ügyvédje felé, aztán fürkésző pillantást vetett Belire. - Nyomozó, arra gondoltam, biztosan érdekli, mit csinálnak a hazafiak Canton Fallsban. Persze nem valami ostoba összeesküvés-elméletre gondolok, hanem arra, amit valójában akarunk.

- Mire gondol? - kérdezte mereven Bell.

- Az államok jogai, a dolgozó embereké, helyhatóságok kontra szövetségi kormány - magyarázta Constable. - El kellene látogatnia a honlapunkra, nyomozó. - Felkacagott. - Az emberek horogkereszteket várnak, és Thomas Jeffersont kapják. - Miután Bell nem mondott semmit, az őrizetes megrázta a fejét. - Sajnálom, de képtelen vagyok leállítani magam. Ha összegyűlik pár ember körülöttem, nézze, mi történik.

- Gyerünk! - dünnyögte az őr.

- Jó, rendben - felelte az őrizetes. Ahogy elcsoszogott a folyosón, a bilincsek összekoccantak a lábán. Az ügyvédje intett az ügyésznek, azután elhagyta a biztonsági területet.

Pár pillanat múlva Grady, Bell és Sachs is követte őket Martinez kíséretében.

- Nem úgy néz ki, mint egy szörnyeteg - jegyezte meg a rendőrnő.

- Az ATF egyik embere, aki fegyvercsempészek közé épült be, tudomást szerzett egy olyan tervről, amely mögött valószínűleg Constable áll - magyarázta Grady. - Azt tervezték, hogy félrevezető segélyhívásokkal állami zsarukat csalnak el a megye elhagyatott részeire. Ha valamelyik ezek közül fekete, akkor elrabolják, levetkőztetik és meglincselik.

Sachs döbbenten pislogott. - Ezt komolyan mondja?

Grady bólintott. - Ez még csak a kezdet. Azt remélték, ha kellő számú zsaruval végeznek, fellázadnak a feketék, és ez országszerte alkalmat ad a fehéreknek a megtorlásra. Azt is remélték, hogy a latin-amerikaiak és az ázsiaiak is csatlakoznak majd a feketékhez, és a fehérek forradalma őket is elsöpri.

- A mai világban?

- Bizony.

- Mostantól maga vigyáz rá - szólt Bell Martineznek. - Maradjon a közelében.

- Arra mérget vehet - felelte a nyomozó. Grady és a nyurga rendőr elhagyta a börtön előcsarnokát. Sachs és Bell pedig magához vette a fegyverét. Miközben visszasétáltak a büntetőbíróságra, Sachs beszámolt Belinek a Mágusról és az áldozatairól.

- Indíték? - kérdezte Bell.

- Még nem tudjuk.

- Hogy néz ki az elkövető? - kérdezte Bell.

- Ezzel is van egy kis problémánk.

- Senki sem látta?

- Többen is látták. Csakhogy, amikor először találkoztak vele, sötét hajú, szakállas ötvenes fickó volt. Aztán kopasz hatvanas takarító. Legutóbb pedig hetvenéves asszony.

- Nézze, jó zsaru vagyok - szólt Bell, és megpaskolta automata pisztolyát a derekán. - De célpont nélkül semmit sem tehetek.

MEGÉRKEZTEK a bizonyítékok a második helyszínről, és Mel Cooper szétrakosgatta őket a vizsgálóasztalokon Rhyme laborjában. Sellitto most ért vissza egy feszült légkörű megbeszélésről, amelyet a rendőrfőnök-helyettessel és a polgármesterrel folytatott a Mágus-ügyről. Rhyme közben megtudta, hogy a Cirque Fantastique ukrán illuzionistáinak nincs priusza. A sátornál posztoló rendőrök semmiféle gyanús mozgást nem jelentettek.

Pár perc múlva Sachs vonult be a szobába Roland Bell társaságában. A férfi mindenkinek bemutatkozott.

A nyomozónak eddig nem szóltak Karáról, és kérdő pillantására a lány a következőket válaszolta: - Olyan vagyok, mint ö - biccentett Rhyme felé. - Tanácsadó.

- Örülök, hogy megismerhettem - mondta Bell, és csodálkozva bámulta, ahogy Kara szórakozottan pörget egyszerre három pénzérmét az ujjai között.

Sachs átnézte a bizonyítékokat Cooperrel, Rhyme pedig Sellit-tót faggatta.

- Ki az áldozat?

- Anthony Calvert, harminckét éves sminkmester a Broadwayn.

- Ismerte a meggyilkolt diáklányt a zeneiskolából?

- Nem valószínű - felelte Sellitto.

Sachs a fehér táblához lépett, és felragasztotta az újabb holttestről készült digitális felvételeket. Rhyme közelebb gurult a székével, és szemügyre vette a borzalmas látványt.

- Mi volt a fegyver? - kérdezte Roland Bell.

- Úgy tűnik, keresztfűrész - felelte Cooper a sérülésről készített képeket fürkészve.

Rhyme fülét váratlanul szipogás hangja ütötte meg egészen közelről. Ahogy odafordult. Karát pillantotta meg maga mögött. A fiatal lány megrettenve bámulta a Calvert holttestéről készült képeket.

A kriminológus sejtette, hogy a lánynak ez már sok. Rhyme munkájában szinte mindennaposnak számított az efféle borzalom. Kara világában azonban nem.

Sachs elindult a lány felé, de Rhyme megrázta a fejét. Tudta, hogy lemondhatnak a lányról, és tisztában volt vele, hogy cl kell engedniük.

Csakhogy tévedett.

Kara mély lélegzetet vett, és elszánt tekintettel ismét a képek felé fordult. Végül bólintott. - P. T. Selbit - suttogta.

- Kicsoda? - kérdezte Sachs.

- Angol illuzionista, aki az 1920-as években mutatta be ezt a számot - magyarázta Kara. - *A félbevágott nő.* Az egyetlen különbség, hogy a Mágus férfit választott a mutatványhoz. - Zavartan pislogott. - Úgy értem, a gyilkossághoz.

- Hányán ismerik ezt a számot? - mormogta Rhyme.

- Kellő gyakorlattal bárki meg tudja csinálni.

- Amelia, meséld el nekünk, mi történt Calverttel! - javasolta Rhyme.

- Az áldozat a hátsó kapun hagyta el a házát. A szomszédok szerint szinte mindig így tett. Elhaladt egy beugró mellett, aztán megpillantotta azt. - A játék macskára mutatott az egyik nejlonzacskóban.

Kara szemügyre vette a tárgyat. - Mi kamunak hívjuk az ilyesmit. Kellék, amelyről azt hiszi a közönség, hogy valódi. - Megnyomott egy gombot, és a macska hirtelen mozogni kezdett, sőt valódinak tűnő nyávogást hallatott.

- Az áldozat nyilván meglátta a macskát, és azt hitte, megsebesült - folytatta Sachs. - A Mágus így csalta be a beugróba.

- Gyártó? - kérdezte Rhyme Coopertől.

- Sing Lu. Hongkong. Megnéztem a honlapjukat, a játék több száz amerikai boltban kapható.

Rhyme felsóhajtott. - Ezzel sincs szerencsénk.

Sachs visszavette a szót: - Szóval Calvert megnézte közelebbről. Az elkövető elrejtőzött valahol, és...

- A tükör - vágott a szavába Rhyme. Karára pillantott, aki bólintott.

- Az illuzionisták sok mindenre használják a tükröt. Tökéletesen eltüntethetnek bárkit vagy bármit mögötte.

- Most jön a neheze - vette át a szót Sellitto. - Calvert visszament a lakásába, aztán felhívta a rendőrséget. Azt mondta a diszpécsernek, hogy a támadó az épületen kívül tartózkodik, és az ajtók zárva vannak. Aztán hirtelen megszakadt a vonal. Valahogy mégis bejutott a Mágus.

- Biztosan megszerezte az áldozat kulcsait.

- Nem. Egyszerűen feltörte a zárat - mondta Kara.

Rhyme a fejét rázta. - Két ajtót hatvan másodperc alatt?

Kara sóhajtott. - Igen, hatvan másodperc alatt. Ez lényeges információ. Ismét megtudtunk valami fontosat a Mágusról: a zárt ajtók nem jelentenek akadályt számára.

Rhyme Sellittóra pillantott.

- Mikor még betörőket és tolvajokat hajkurásztam, több tucatot is begyűjtöttem közülük, de egyikük sem tudott ilyen gyorsan kinyitni egy zárat - idézte fel Sellitto.

- Balzac úr heti tíz órában gyakoroltatja velem a zárfeltörést - mesélte Kara. - Ezt a bejárati ajtót harminc másodperc alatt ki tudom nyitni. Ha a Mágus ismeri a söprés módszert, tovább csökkentheti az időt.

Rhyme kénytelen volt elfogadni Kara érvelését. Bólintott, majd szólt Thomnak, hogy írja fel a listára: a Mágus a zárfeltörésnek is mestere.

- Nem találtuk meg azt a tárgyat, amivel a Mágus leütötte a fiút - dünnyögte Sachs. - Magával vitte.

Megjöttek a képek az ujjlenyomatokról. Rhyme azonban rögtön látta, hogy ezek az ujjsapkák nyomai.

Ezután azokat az anyagmaradványokat vették szemügyre, amelyeket Sachs a helyszínen gyűjtött be. Ugyanolyan ásványi olaj nyomára bukkantak, mint a reggeli mintáknál, de találtak gumit, sminket és alginát is.

- Említetted, hogy összetörte Calvcrt óráját - szólt Rhyme Sachsnck.

- Ahogy mondod. Az óra éppen tizenkettőt mutatott.

- A másik áldozaté pedig nyolcat. Nagyon úgy fest, hogy órarend szerint dolgozik. És lehet, hogy délután négyre gyilkosságot tervez.

Nem egészen három órájuk volt addig.

- Találtam egy pár cipőt is - mondta Sachs, kiemelve egy tasakot az egyik dobozból.

- Az övé?

- Valószínűleg. Hasonló márkájú, mint amilyenre a zeneiskolánál bukkantunk. A méret is megegyezik.

- Vajon miért hagyta hátra? - tűnődött Sellitto.

- Biztosan arra gondolt, úgyis tudjuk, hogy Eccót viselt az első bűntény helyszínén, és félt, hogy a járőröknek feltűnne ilyen cipő egy idős asszonyon.

- Szennyeződést találtunk a talp és cipőfelsőrész közti vájatban - szólalt meg Cooper, aki kikaparta az anyagmaradványokat.

- Tedd mikroszkóp alá! - dörmögte Rhyme.

Manapság a törvényszéki laborban a munka nagy részét a mikroszkóp végzi. Cooper ezzel a sztereó mikroszkóppal vizsgálta meg az első helyszínről vett anyagmintákat. Ezeknek az eszközöknek viszonylag gyenge a nagyítóképessége, főleg háromdimenziós minták, például rovarok és növények vizsgálatánál használják.

A kép betöltötte a számítógép monitorát.

- Nézzük, mivel van dolgunk! - javasolta Rhyme.

Több száz fonna jelent meg a képernyőn, akadt köztük sötét színű vagy éppen piros meg zöld, sőt néhány átlátszó is.

- Állattól származó szőrszálak - magyarázta Rhyme az egyik forma láttán.

- Valószínűleg kutyaszőr - tette hozzá Cooper.

Rhyme bólintott.

- Mi az a hosszúkás folt? - kérdezte Sellitto.

Rhyme alaposan szemügyre vette, aztán megszólalt: - Száraz fűszál. De azt a másik anyagot nem ismerem fel. Mel. nézzük meg, mit árul el róla a GKSM!

A gázkromatográf-sűrűségmérő hamarosan részletes magyarázattal szolgált.

- Elhalt baktérium, részben megemésztett rostszál és fűmaradvány. Röviden: kutyaürülék - sorolta Rhyme.

- Mit gyűjtöttél be még a helyszínről? - fordult a kriminológus Sachs felé.

- Semmi mást - felelte a nő.

Rhyme elmerült a bizonyítéktáblán szereplő adatokban. Rengeteg kérdésre kellett választ találniuk, de az idejük fogytán volt. Kevesebb mint három órájuk maradt, hogy elkapják a Mágust, mielőtt végez újabb áldozatával.

5

Az UPPER WEST SIDE-ON lévő patinás Hammerstead Lovas Akadémia ma is az 1885-ben emelt épületben fogadja a látogatókat. Kilencven lovat szállásolnak el itt, némelyik magántulajdonban van, másokat bérbe adnak, ez utóbbiak közül az egyiket éppen akkor vezette végig az istálló rámpáján egy vörös hajú tinédzser lovászlány az egyik várakozó lovashoz.

Cheryl Marstont ugyanaz a jóleső borzongás fogta el most is, mint minden szombaton ugyanebben az időben, ahogy meglátta a magas, tüzes lovat. - Hé, Donny Boy! - kiáltotta. Ő adta ezt a becenevet a Lonak, a valódi neve Don Juan di Middleburg volt. - Egy óra múlva találkozunk - mondta a lovásznak, felpattanva Donny Boyra.

Kiérve a Nyolcvanhatodik utcára, a paták hangosan csattogtak az aszfalton, ráirányítva a járókelők figyelmét a gyönyörű állatra és a vékony arcú, komoly nőre, aki lovag-Lonadrágot, piros zakót és fekete bársonysapkát viselt, hosszú szőke copfja pedig ide-oda lengett.

Ahogy átvágott a Central Parkon, dél felé nézett, és a távolban megpillantotta azt a belvárosi irodaépületet, ahol vállalati jogászként dolgozott. Arcán érezte a langyos levegő simogatását. miközben Donny Boy az aranyesővel és orgonával szegélyezett sötét ösvényen ügetett.

Félórán át lassan köröztek a Reservoir körül. Aztán egy rövid vágta, majd ügetésre fogta a lovat, ahogy élesebb kanyarokhoz értek a park elhagyatottabb északi részén.

Nem tudta pontosan, hogyan történt. Éppen lassított, hogy átvágjon két bokor között, amikor egy galamb egyenesen nekirepült Donny Boy fejének. A ló felnyerített, és olyan hirtelen állt meg, hogy Marsion kis híján lerepült róla. Aztán a ló felágaskodott, és Marsion majdnem hátrazuhant.

- Hó, Donny! - kiáltotta rémülten, közben paskolta a ló nyakát.

A ló továbbra is ágaskodott. Éles kövek álltak ki a földből mindkét oldalon. Marsion tartott tőle, ha Donny Boy elveszti az egyensúlyát az egyenetlen talajon, és valószínűleg maga alá temeti öt.

- Donny! - kiáltotta elfúló hangon a nő. De a ló ismét felemelkedett, és a sziklák felé farolt. Kopogtak a patái a köveken, és Mars- ton érezte, hogy a ló elveszti az egyensúlyát.

Váratlanul szabadidőruhás férfi lépett elő a bokrok közül. Keményen megmarkolta a zablát és a kantárt.

- Ne, vissza! - kiáltotta Marston. - Nem tudom féken tartani!

A vékonydongájú fickó azonban nem öt kereste a tekintetével, hanem a lovat nézte. Olyan szavakat mormogott, amelyeket a nő nem hallott. Csodák csodájára a ló megnyugodott. A fickó tovább suttogott a ló fülébe.

Végül hátralépett. - Minden rendben? - kérdezte a nőtől.

- Azt hiszem. - Marston mély lélegzetet vett.

- Mi történt?

- Megijesztette egy madár.

A férfi alaposan szemügyre vette az állatot. - Talán nem ártana megmutatni egy állatorvosnak, de nem látok komolyabb sérülést rajta.

- Mit csinált vele? - kérdezte a nő. - Maga egy...?

- Suttogó? - kérdezte nevetve a fickó. - Nem. de sokat lovagolok.

- Nem is tudom, hogyan köszönjem meg...

- Bérli vagy a sajátja?
- A Hammersteadtől bériem. Hetente kijövök lovagolni.
Marsion jobban megnézte magának megmentőjét. A jóképű, ötvenes éveiben járó férfinak ápolt szakálla és sűrű szemöldöke volt. A nyakán forradásnyomokat vett észre, és feltűnt, hogy a bal keze deformálódott. Hamar túltette magát ezeken, mivel a férfi is szerette a lovakat. A harmincnyolc éves Cheryl Marston, aki négy éve vált el a férjétől, azon kapta magát, hogy szemez a megnyerő külsejű férfival.
A fickó halkan felnevetett. - Csak arra gondoltam, nem akar-e meginni velem egy kávét.
- Szívesen - felelte Marston. - Körülbelül húsz percem van hátra a lovaglásból. Belefér az idejébe?
- Persze. Az istállónál találkozunk.
- Rendben. Kérdezhetek valamit? Milyen stílusban lovagol?
- Általában szőrén ülöm meg a lovat. Valaha profi voltam.
- Tényleg? Hol?
- Cirkuszban lovagoltam - felelte szemérmesen a fickó.

COOPER számítógépe halkan jelezte, hogy e-mail érkezett. - A barátainktól a Kilencedik és a Pennsylvania sarkáról. - Dekódolta az FBI üzenetét. - Itt a jelentés az olajról: Tack-Pure márkájú anyag, melyet nyereg, kantár és egyéb lovaglással kapcsolatos felszerelések állagmegőrzésére használnak.
Rhyme megfordította a kerekes székét. - Az ürülék a cipőn nem kutyától származik, hanem *lovaktól'.* Rendben, emberek, törjük a fejünket! A többi nyom a Central Parkba vezet... Ismered a környéket, a kutyadombot? Az is a parkban van.
- Az út túloldalán - közölte Sellitto. - Ott sétáltatja mindenki a kutyáját.
- Kara - kérdezte Rhyme -, a Cirque Fantastique műsorában szerepelnek lovak?

- Nem - felelte a lány. - Egyáltalán nincsenek állatszámok.

- Jó, a cirkuszt kizárhatjuk. A kutyadomb közvetlenül a lovaglóösvény mellett van a parkban, igaz? Lehet, hogy szokott lovagolni, esetleg a lovasokat figyeli. Talán közülük szemelt ki valakit.

- Ugye van a közelben istálló? - vetette fel Sellitto.

- Derítsétek ki - mondta Rhyme és küldjétek oda néhány embert.

Sachs az órájára pillantott: 13.35-öt mutatott. - Van még két és fél óra a következő gyilkosságig.

- Megfigyelőket küldök a parkba és az istálló közelébe - hadarta Sellitto. - Ha fél háromra elfoglalják a helyüket, még időben lecsaphatunk a fickóra.

Rhyme észrevette, hogy Kara a homlokát ráncolja. - Mi aggasztja?

- Emlékszik, mit mondtam a félrevezetésről?

- Persze.

- Létezik *időbeli* félrevezetés is. Az illuzionista ilyenkor elhiteti a nézőkkel, hogy valami, amiről azt hitték, egy adott időben történik, egészen máskor zajlik le. Például az illuzionista szabályos időközönként megismétel egy mutatványt, aztán lerövidíti az időközöket. Az időbeli félrevezetés azonban nyomon követhető, mert az illuzionista mindig jelzi a közönségnek, mikor jön a következő mutatvány.

- Szóval nem biztos, hogy van időnk négyig? - kérdezte Rhyme.

Kara vállat vont. - Tudja, hogy megtalálták az órákat. A helyében hamarabb végeznék a következő áldozattal.

- Meggyőzött - mondta Rhyme. - Felejtsétek el a megfigyelést! Lon, küldj a parkba készenlétieket!

Cooper felpillantott a számítógépéből. - Megvan az istálló: Hammerstead Lovas Akadémia.

Bell, Sellitto és Sachs rögtön elindult a kijárat felé.

MALERICK érezte, hogy Cheryl Marsion óvatos, ahogy az elvárható minden nőtől, aki éppen most ismerkedett meg valakivel Manhattanben.

Miután az állatorvos megvizsgálta Donny Boyt és egészségesnek találta. Malerick és kővetkező számának gyanútlan szereplője átballagott a Riverside Drive melletti étterembe. A nő az életéről mesélt, meg arról, hogy milyen korán megszerette a lovakat.

Malerick Central Park-i mutatványát, amellyel csapdába csalta Chcryl Marstont, egy Howard Thurston nevű illuzionista repertoárjából kölcsönözte, aki a XX. század elején volt népszerű. Malerick fogott egy galambot, majd addig simogatta, míg az nem került hipnózisba. Amikor Cheryl Marston a közelébe ért. erősen a ló arcába vágta a madarat. Donny Boy reakciójának azonban semmi köze nem volt a madárhoz, azt egy ultrahang generátorral váltotta ki, amelyet magas frekvenciára állított be. Ahogy Malerick kilépett a bokrok közül, hogy „megmentse" Cherylt, kikapcsolta a generátort, és mire megmarkolta a kantárt, a ló kezdett megnyugodni.

Mostanra kiderült, hogy kettőjüknek milyen sok közös vonása van. Legalábbis *látszólag.*

Az illúziót Malerick gondolatolvasással teremtette meg. Megfigyelt minden olyan apró változást Cheryl testtartásában, arckifejezésében és mozdulataiban, amelyekkel az ö megjegyzéseire reagált. Némelyikből azt olvasta ki, hogy nem egyezik a véleményük, másokból meg azt, hogy rátapintott a lényegre.

Említést tett például egy barátjáról, aki elvált, és azonnal észrevette, hogy Cheryl is hasonló cipőben jár, sőt az is kiderült, hogy a férje hagyta ott. Ezért hozzátette, hogy ő is elvált: a felesége a szeretője kedvéért hagyta el.

- Még a hajómról is lemondtam - mondta fintorogva a nő -, csak hogy megszabaduljak attól a senkiházitól.

Egyiküknek sem volt gyermeke, azonban mindkettő büszkélkedhetett macskákkal, elvált szülőkkel, és a tenisz iránti rajongás is összekötötte őket. Látszólag ideális párt alkottak...

Lassan itt az idő, futott át Malerick agyán. Még ha a zsaruk rájönnek is valamire, azt hiszik majd, hogy négy óráig

biztosan nem gyilkol. Nemrég múlt kettő; a férfi alig várta már, hogy előadhassa következő mutatványát.

Malerick felemelte a kanalát. Ahogy szórakozottan az asztallaphoz koccintotta, Cheryl odapillantott. Pár másodpercre terelte el csak a figyelmét, de ez éppen elég volt hozzá, hogy beleszórjon egy kapszula ízetlen port a nő kávéjába, miközben cukorért nyúlt a másik kezével.

Malerick elégedetten tapasztalta, hogy a szer lassan kezdi kifejteni a hatását: a nő tekintete kissé zavaros lett. Cheryl azonban nem észlelte, hogy bármi baj volna. Ezért kedvelt a hírhedt, az eredetileg nyugtatónak szánt Rohypnol: az áldozatnak fogalma sincs róla, hogy a szervezetébe jutott az anyag. Egészen másnap reggelig.

Malerick a nőre mosolygott. - Nincs kedve egy kis szórakozáshoz?

- Szórakozáshoz? - kérdezte kábán a nö. Pislogott, és szélesen elmosolyodott.

Malerick kifizette a számlát. - Nemrég vettem egy hajót.

A nő boldogan felnevetett. - Egy hajót? Imádom a hajókat. Milyet?

- Vitorlást. Volt egy közös hajónk a feleségemmel - mesélte szomorúan Malerick de a válást követően megtartotta magának.

- John, maga viccel! - szólt a nő nevetve. - A férjem elvitte a *miénket* a válás után.

- Tényleg? - Malerick mosolyogva felállt. - Sétáljunk le a folyóhoz! Onnan látni fogja.

- Ezer örömmel. - A nő bizonytalanul felállt, és Malerick karjába kapaszkodott.

A férfi kikísérte az ajtón. A dózist sikerült eltalálnia: a nő engedelmesen viselkedett, és feledékeny volt, de nem kerülgette ájulás. Elindultak a Riverside Park felé. Malerick megállt a kocsijánál, egy lopott Mazdánál, és nehéz tornazsákot vett ki belőle. A zsákban hangosan megcsörrent valami. Cheryl odapillantott, és motyogni kezdett, aztán szemlátomást elfelejtette, hogy mit akart mondani.

- Erre menjünk! - Malerick keresztülvezette egy gyalogos-felüljárón, majd egy aljnövényzettel benőtt elhagyatott partszakaszra csalogatta.

- A hajóm ott vár ránk - magyarázta Malerick, miközben átkarolta a nőt.

- Tényleg? - kérdezte Cheryl, hozzáfűzve, hogy az exférjével nekik is volt egy. de a válás után le kellett mondania róla.

A LOVAS AKADÉMIA épülete a régi New Yorkot idézte. Amelia Sachs beszippantotta az erős istállószagot, és a boltíves kapun át belépett a régi faépítménybe.

Fél tucat egyenruhás álldogált az előcsarnok előtt. A többi rendőr a parkot tartotta szemmel Lon Sellitto vigyázó tekintete mellett. Az ügetőpálya mentén szóródtak szét bizonytalan kinézetű prédájukra lesve.

Sachs és Bell bekopogott, és belépett az igazgató irodájába, ahol a nyomozó felvillantotta rendőrigazolványát a pult mögött ülő nőnek. - Üdvözletem! Miben állhatok rendelkezésükre? - kérdezte feszengve az igazgatónő.

- Szeretném megkérdezni, használnak-e Tack-Pure márkájú ápolószert a bőrök kezelésére?

- Igen, uram, használunk.

- Csupán azért kérdezem, mert Tack-Pure nyomait találtuk egy gyilkosság helyszínén - magyarázta Bell. - Azt feltételezzük, a gyanúsított esetleg kísérletet tesz rá, hogy megkörnyékezze az egyik lovast vagy valamelyik alkalmazottját.

- Kicsodát?

- Ezzel kapcsolatban még mi sem rendelkezünk elegendő információval. A gyanúsítottról mindössze annyit tudunk, hogy átlagos testalkatú, körülbelül ötvenéves fehér férfi. A haja barna, és szakálla van. Az ujjai a bal kezén valószínűleg deformálódtak. Arra kérném, hogy beszéljen az alkalmazottakkal meg az állandó ügyfelekkel, hátha láttak valakit, akire illik a személyleírás.

- Természetesen - mondta bizonytalanul a nő.

Bell néhány egyenruhás kíséretében eltűnt az egyik ajtóban. - Körülnézünk - szólt Sachsnek.

A rendőrnő az órájára pillantott: a kijelző kettőt mutatott. Rádión beszólt a központba, hogy kapcsolják Rhyme-ot. A kriminológus hamarosan jelentkezett: - Sachs, Lőnék eddig semmi gyanúsat nem tapasztaltak a Central Parkban. Nálatok mi a helyzet?

- Az igazgató most kérdezi ki a dolgozókat meg a lovasokat.

Roland és néhány egyenruhás közben az istállókat nézi át. - Sachs megpillantotta az igazgatónőt egy csoport alkalmazott társaságában. Egy kerek arcú, vörös hajú lány hevesen bólogatott.

- Tartsd egy kicsit. Rhyme! Lehet, hogy forró nyomra bukkantunk.

Az igazgató odaintette Sachset.

- A lovas minden szombaton itt van - magyarázta éppen a lovászlány. - A neve Cheryl Marsion.

- Kérdezd meg tőle, hogy minden héten ugyanakkor jöne - dörmögte Rhyme Sachs fülébe. - Azok az emberek, akik szokások rabjai, könnyebben válhatnak áldozattá.

Sachs továbbította a kérdést.

- Igen - felelte a lány. - Órát lehetne igazítani hozzá.

- Mégis mi történt vele?

- Körülbelül félórája jött vissza a lovaglásból. Átadta nekem a lovat, és arra kért, mutassuk meg az állatorvosnak, mert a lovának nekirepült egy madár, és igencsak megrémítette. Miközben az orvos a lovat vizsgálta, a nő valami pasasról mesélt nekem, aki megnyugtatta Donnyt. Fel volt villanyozva, hogy kávézni mennek kettesben. Láttam, hogy a férfi kint álldogál, és a nőre vár. Azon törtem a fejemet, mi történhetett a pasas kezével. Úgy nézett ki, mintha a bal kezén csak négy ujja volna.

- Ő az! - vágta rá Sachs. - Nem tudja, merre mentek?

A lány nyugat felé mutatott. - Azt hiszem, arra.

- Kérj személyleírást! - szólalt meg Rhyme.

A lány elmondta, hogy a fickó szakállas volt, és furcsának találta a szemöldökét. - Mintha összenőtt volna.

Az arc elváltoztatásakor a szemöldök a legfontosabb.

- Mit viselt? - kérdezte Sachs.

- Tréningruhát meg futócipőt.

És MOST, kedves barátaim, javaslom, mélyedjünk el a szabadulóművészetben.

Amit hamarosan látni fogunk, az Harry Houdini talán leghíresebb szabadulása. Összekötözték, a lábánál fogva felakasztották, és egy vízzel teli tartályba merítették. Mindössze néhány perce volt, hogy próbálja behajlítani a derekát, felnyúlni és kioldozni a bokáját, majd kinyitni a tartály tetejét, mielőtt megfulladna.

A tartályon természetesen néhány dolgot megváltoztattak. A rácsok, amelyek látszólag az üveget védték, fogantyúk voltak, és lehetővé tették, hogy a szabadulóművész felhúzza magát és elérje a bokáját. A lábán és a tartály tetején levő lakatokon levő rejtett kallantyúk egy' pillanat alatt kinyíltak, így Houdini könnyen kiszabadult, és fel tudta nyitni a tetőt.

Talán mondanom sem kell, hogy' a híres szabadulóművész száma a mi előadásunkban nem tartalmaz efféle könynyítéseket. Sőt néhány trükkel még meg is toldottam. Mindez természetesen az önök szórakoztatására történik.

És most Houdini úr jóvoltából következzen a vízi kínzókamra!

MALERICK, immáron szakáll nélkül, pamutnadrágban és fehér ingben éppen láncot tekert Cheryl Marstonra.

A sűrű bozót elrejtette őket az esetleges kíváncsi tekintetek elől; a Hudson folyó partján, egy holtág mellett tartózkodtak, amely valaha csónakkikötő lehetett. A felhalmozódó szenny és hordalék azonban elzárta az ágat, és közel három méter átmérőjű tó alakult ki. Egyik oldalán korhadó móló húzódott végig, amelyen rozsdás daru állt; hajdanán ezzel emelték ki a csónakokat a vízből. Malerick átdobott egy kötelet a daru emelőkarja fölött, elkapta a végét, és ráerősítette a láncra, amellyel összefogta Cheryl lábát.

- Ne! - sziszegte kábultan a nő. - Ez fáj!

A férfi ragasztószalagot tapasztott a nő szájára, aztán neki- gyürkőzött, megrántotta a kötelet, felemelte az ügyvédnő lábát a talajtól, és a víz felé fordította.

A KELLEMES tavaszi délutánon kézművesvásár látogatói töltötték meg a West Side Főiskola hatalmas központi terét a Hetvenkilencedik és Nyolcvanadik utca között.

Sachs és Bell ide-oda cikázott az utcán, a vásárt, az éttermeket és a sikátorokat fürkészve.

Hosszú percekig semmi, aztán halvány reménysugár csillant meg előttük.

Ahogy a két rendőr belépett az Elys kávézóba a Riverside Drive mellett, Sachs megragadta Bell karját, és fejével a pénztárgép mellett fekvő fekete lovaglósapkára és ostorra mutatott.

Sachs az üzletvezetőhöz sietett. - Ne haragudjon! Egy nő hagyta itt ezeket?

- Igen, úgy tíz perccel ezelőtt. És...

- Egy férfival volt?

- Ahogy mondja.

- Nem tudja, hová mentek? - kérdezte Bell.

- Hallottam, amikor a pasas azt mondta, hogy megmutatja neki a hajóját. De remélem, hogy hazavitte.

- Ezt, hogy érti? - faggatta tovább Sachs.

- A nő rosszul érezte magát. Alig állt a lábán. Talán részeg volt, bár itt csak egy kávét ittak. Pedig amikor bejöttek, látszólag még semmi baja nem volt...

- Begyógyszerezte. Minél hamarabb meg kell találnunk - magyarázta Sachs a mellette álló Belinek.

- Ha a Mágus hajót mondott, akkor menjünk nyugat felé a Hudsonhoz! - javasolta a nyomozó.

CHERYL köhögött és fulladozott, ahogy kiemelkedett a mocskos tóból, fejjel lefelé forogva a daruról lelógó kötélen.

Lüktetett a halántéka, ahogy fejébe tolult a vér. *Mi folyik itt?,* futott át az agyán. *A fickó kéjes kíváncsisággal nézi végig a haláltusámat.* Felfoghatatlannak tartotta, miért

bánik így vele. Egy ember, aki olyan kedves a lovakhoz, hogyan lehet ilyen kegyetlen hozzá.

A férfi Cherylt fürkészte, aztán engedve a kötélen, ismét belemerítette a koszos vízbe. A nő feladta a hiábavaló küzdelmet, és beengedte tüdejébe a kegyes halált jelentő vizet.

- OTT! - süvöltötte Amelia Sachs.

Sachs és Bell a Hudson folyó partját szegélyező sűrű bokrok és fák felé rohant. Fehér inget meg pamutnadrágot viselő férfi egy kötelet markolászott, amely egy rozsdás daru emelőkarján volt átvetve. A kötél másik vége eltűnt a vízben.

- Hé, maga! - kiáltott rá Bell.

A barna haj egyezett a korábbiakkal, de a ruházat más volt. És a szakállát is hiába keresték. Sachs nem látta, hogy a bal kezén az ujjai összeforrtak-e.

Ahogy közelebb értek hozzá, a férfi láthatóan megkönnyebbülve felnézett. - Segítsenek! - kiáltotta. - Egy no van a vízben!

Bell és Sachs keresztülrohant a bozótoson. - Ne bízz benne! - figyelmeztette Bellt.

A fehér inges férfi erősen megrántotta a kötelet, és női test emelkedett ki a vízből. Láncok voltak rátekerve. Amint a rendőrök odaértek, Bell erősítést kért az adó-vevőjén, és a mentőket hívta.

- Segítsenek! Nem tudom egyedül kihúzni! - kiáltotta a fehér inges férfi Belinek és Sachsnek. Mindezt elfúló hangon, mint aki az erőlködéstől nem kap levegőt. - Az a fickó összekötözte, és próbálta megölni!

Sachs előkapta a fegyverét, és célba vette a férfit.

- Hé, mit csinál? - kiáltotta döbbenten a fehér inges. - Én csak meg akarom menteni!

Sachs még mindig nem látta a bal kezét, mert a jobb kezével ügyesen takarta.

- Tartsa a kezét a kötélen, uram! - csattant rá Sachs.

- Nem csináltam semmit! - zihált a fickó furcsa hangon. Talán nem is a kimerültségtől volt, hanem az asztma miatt.

Bell közben megragadta a daru emelőkarját, és a part felé lendítette. Amikor a nő kartávolságra került, maga felé rántotta, és miközben a fehér inges férfi óvatosan lejjebb engedte a kötelet, lassan a földre fektette. A nő ernyedten hevert a parton. A nyomozó letépte a szájáról a ragtapaszt, és mesterséges légzéssel próbálkozott.

Sachs arra lett figyelmes, hogy az áldozat teste megrándul.

- Még időben érkeztünk - sóhajtotta. Aztán észrevett valamit a földön. Egy fényes sötétkék ruhacsomót. *Lehet, hogy a tréningruha,* suhant át az agyán.

A fehér inges férfi követte Sachs tekintetét.

Addigra már jó néhány ember csődült oda. és hirtelen rémült férfihang harsant fel: - Vigyázzon, hölgyem! Az a fickó a tréningruhában, magától jobbra! Fegyver van nála!

Sachs leguggolt, jobbra pördült, és hunyorogva kereste a célpontot. - Roland. vigyázz!

Bell földre vetette magát Sachs mellett, és kezében a fegyverével ugyanabba az irányba fordult, mint ö.

Sachs senkit sem látott, aki tréningruhát viselt volna. *Jaj. Ne!,* dühöngött magában. *A Mágus hasbeszélő.* Ahogy visszafordult, tűzgolyó fénylett a fehér inges férfi kezében. Az erős sugarak elvakították Sachset.

- Amelia! - kiáltotta Bell. - Nem látok semmit. Hol van?

Fegyverropogás hallatszott onnan, ahol az imént a Mágus állt. Sachs arrafelé célzott, Bell úgyszintén. A szemüket meresztgették, de mire a látásuk kitisztult, a gyilkos eltűnt. Sachs azon kapta magát, hogy a gomolygó füstre céloz, amely a robbanó petárdák után maradt.

Körbetekintett, és észrevette a Mágust az út túloldalán. A férfi felsietett a főiskola széles lépcsőjén, és elnyelte a vásári tömeg.

MINDENÜTT felbukkantak. Több tucat rendőr kereste a Mágust. Malerick zihálva nekidőlt a főiskola egyik szárnyánál a hűvös mészkőfalnak. Hátrapillantott, nyugat felé, amerről jött. A rendőrség már lezárta az utat. A tér északi és déli oldalán magas betonépületek álltak. Az ablakok

zárva voltak, ajtókat sehol sem látott. Egyedül kelet felé juthatott ki, átvágva a vásári bódékkal és nézelődőkkel teli, futballpálya méretű területen.

Abba az irányba indult el, de esze ágában sem volt rohanni. Egy illuzionista tisztában van vele, hogy a sietősen haladó ember magára vonja a figyelmet. Szemügyre vette a portékákat, elégedetten bólintott egy gitáros produkciója láttán, és jót nevetett a lufikötöző bohócon. Azt csinálta, amit mindenki más, miközben komótosan haladt keleti irányba. Azon tűnődött, miként bukkanhatott nyomára a rendőrség. Mintha *előre kitalálták* volna, hogy mire készül. *De hogyan?,* morfondírozott.

Megpillantotta a keleti lépcsőt, amely a térről a Broadwayre vezetett. *Már csak tizenöt méter a szabadságig,* gondolta, *tizenkettő...*

Ekkor vette észre a villogó lámpákat. Fél tucat egyenruhás szállt ki a járőrkocsiból, felszaladtak a lépcsőn, és elvegyültek a tömegben. Aztán a lépcső tetején meglátta az acélszürke szemű, vörös hajú rendőrnőt is, aki a tónál próbálta letartóztatni.

Mitévő legyek? Malerick kétségbeesetten törte a fejét. Már csak egyetlen váltás ruhája maradt az alatt, amit most viselt.

A barna hajú rendőr, aki mesterséges légzést adott Cheryl MarsIonnak, most igyekezett felfelé a lépcsőn.

Malerick odasétált az egyik mobilvécéhez, belépett, és gyorsan átöltözött. Harminc másodperc múlva ismét elvegyült a vásári tömegben, de már lófarkas biciklistaként, baseballsapkában, Harley- Davidson farmeringben és mocskos fekete farmerban.

A bal kezébe az egyik pádon hagyott újságot vett, hogy eltakarja vele az ujjait, aztán elindult a vásár keleti oldala felé.

A lépcső, amely a Broadwayre vezetett, tíz méter széles volt, és a rendőrségnek sikerült mostanra a nagy részét lezárnia. Már minden felnőttet megállítottak, és igazoltattak.

A vörös hajú rendőrnő csupán pár méterre állt tőle. A rádió adó-vevőjén beszélt. - Öt-nyolc-nyolc-öt! Kapcsolják

Lincoln Rhyme-ot! - Pár pillanat múlva folytatta: - A vásárban vagyunk, Rhyme. Itt *kell* lennie... Nem juthatott ki azelőtt, hogy lezártuk a kijáratokat. Ha mindenkit átvizsgálunk, akkor talán végre nyakon csíphetjük.

Malerick továbbaraszolt a tömegben.

SACHS ismét szemügyre vette a mellette elhaladó embereket - az idős házaspárt, a Harley-inges kerékpárost, két európai nőt, akik egy eladóval alkudoztak. Egy férfi sántikált el mellette. *Ő nem lehet a Mágus.* Sachs tanácstalan volt.

Valaki megszólalt az adó-vevőjén. - Itt a négy-hetes járőrparancsnok! Minden rendőrnek, aki a folyóparti tíz-huszonnégyesen van! A gyanúsított most jutott ki a gyűrűből a vásár keleti oldalán. Jelenleg a West Enden tartózkodik, közel a Hetvennyolcadik utcához, észak felé halad gyalogosan... Farmert visel és kék inget Harley-Davidson emblémával. Sötét haj lófarokban, fekete baseballsapka. Fegyvert nem látok nála... Kezdem szem elől veszíteni.

A biciklista, dühöngött magában Sachs. *És csak egy méterre voltam tőle!*

Meglátta Roland Bellt, aki homlokát ráncolva közelebb nyomta fejbeszélőjét a füléhez. Elkapták egymás pillantását, és Bell a menekülő irányába bökött a fejével.

Sachs, nem törődve fájdalmas ízületi gyulladásával, Bell után vetette magát.

A FICKÓ gyors, de én még gyorsabb vagyok.

Lawrence Burke rendőrjárőr kirohant a Riverside Parkból a West End sugárútra, és alig öt méterre az elkövető, valami Harley-inges biciklista mögött loholt.

A gyalogosokat kerülgetve futott, ide-oda cikázva, ahogy még a középiskolai amerikaifutball-csapatban tette. - Hé! Álljon meg! - fújtatott Burke.

A férfi jobbra fordult, be egy sikátorba. A rendőr szorosan a nyomában haladva követte. Egy méterre tőle előrevetődött, emlékezve rá, hogy az ellenfél testét kell párnának használni.

- Jó ég! - zihálta a biciklista, ahogy rázuhantak a macskakövekre. - Nem csináltam semmit! Miért üldöz engem?

- Kuss! - morogta Burke, és megbilincselte. A bokájára is tett egy műanyag lábszíjat. Alaposan átkutatta a fickót, és talált nála egy tárcát. Nem volt benne igazolvány, csak készpénz.

- Be fogom perelni!

Aztán Burke felhúzta a fickó ingét, és kikerekedett a szeme. A mellkasán és hasán sebhelyek éktelenkedtek. De a dereka körüli zsákot még ennél is furcsábbnak találta. A rendőr azt hitte, fegyvert rejteget benne, de kiderült, hogy az elkövető mindössze tréningalsót, garbót, vászonnadrágot, fehér inget meg mobiltelefont dugott oda.

Burke lenyomta a gombot az adó-vevőjén. - Itt az öt-kettő-egy-kettő járőr a központnak! Őrizetbe vettem a tíz-kettő-négyes elkövetőt, vétel.

- Helyszín?

- A West Endtől másfél sarokra keletre, vétel. Várjon egy pillanatot. megnézem a keresztutcát! - Burke a sikátor bejáratához ment, hogy megnézze az utcatáblát, és bevárja az érkező kollégákat.

SACHS ÉS BELL arrafelé rohant a West Enden, ahonnan Burke járőr jelentette rádión, hogy elkapta a gyilkost. Befordultak a sarkon a Nyolcvannyolcadik utcába.

Bell észrevett egy sikátort. - Ez az! - intett oda.

A sikátor azonban üres volt.

- Azt mondta. Nyolcvannyolcadik, nem? - kérdezte Sachs.

Bell beleszólt a Motorolajába. - Öt-kettő-egy-kettő járőr, melyik utcán van, vétel?

Sachs hunyorítva végignézett a sikátoron. - Jaj, ne!

Néhány lépést tett befelé, és hamarosan kinyitott bilincset vett észre a macskaköveken. Mellette szétvágott műanyag lábszíj hevert.

- Leszedte a bilincset, és elvágta a szíjakat. - Sachs körbenézett.

Bell leadta rádión, hogy a gyanúsított megszökött. Hozzátette, hogy a járőrnek is nyoma veszett, de lehet, hogy a gyanúsítottat üldözi. Megkérdezte a diszpécsertől, hogy jelentkezett-e Burke, mire azt a választ kapta, hogy nem.

Sachs végigment a sikátoron. De sem ö, sem Bell nem találta nyomát a rendőrnek vagy az elkövetőnek.

Micsoda szörnyű nap, dünnyögte magában a nő. *Délelőtt két halott, most meg eltűnik egy rendőr.*

- Fésüld át a helyszínt, Amelia! - javasolta Bell. - Én megyek és kihallgatom a nőt. Hátha lesz valami használható információja számunkra.

A bűnügyi helyszínelők járműve parkolt le a Nyolcvannyolcadik utcán. Sachs odament a kocsihoz, és elkezdte összepakolni a felszerelést, amellyel átvizsgálhatja a helyszíneket.

SACHS bejárta az összes helyszínt, digitális felvételeket készített, és a képeket elküldte az ujjlenyomatosoknak és a fotósoknak. Aztán visszament a vásárba, ahol összefutott Roland Bell-lel. A nyomozónak sikerült szóra bírnia Cheryl Marstont a kórházban, aki használható személyleírást adott az elkövetőről. Arra is emlékezett. hogy a férfi megállt egy autónál, sőt a rendszám első néhány betűjét is megjegyezte.

A közlekedésrendészet jelentette, hogy egy héttel ezelőtt elloptak egy kocsit a White Plains-i repülőtérről, amelyre ráillik a leírás

- 2001-es barna Mazda 626-os. Sellitto azonnal értesítette a környékbelijárőröket, hogy figyeljék a járművet.

Bell már a vége felé járt a Cheryl Marston megpróbáltatásait ecsetelő beszámolójának, amikor egy rendőrjárőr félbeszakította:

- Most kaptam a jelentést! Egy járőrkocsi észrevette a fickót a Central Park Westen, a Kilcnevenkettedik körül. Üldözőbe vették, de a járművével felhajtott a járdára, és bement a parkba. A járőrkocsi fennakadt a kőszegélyen.

Sachs a bizonyítékzacskók felé mutatott. - Ezeket vigyétek cl Rhyme-nak - mondta. Néhány perc múlva már a Camarójában ült, és beindította a motort.

Ahogy Sachs befordult a Central Park Westre, rácsapta a kék villogót a műszerfal tetejére, és csatlakoztatta a szivargyújtóhoz. Forogni kezdett a vakító fény, és miközben tövig nyomta a gázpedált, a villogás ritmusára ütögette a dudát.

Megszólalt az utasoldali ülésen heverő fejbeszélő, és Sachs hamar felrakta.

- Halló? - szólt bele, elhagyva a kötelező rendőrségi kódokat.

- Amelia? Itt Roland - mondta Bell. - Alig egy perce kihajtott a parkból a Central Park Northra. Észak felé halad.

Újabb hang szólalt meg az adó-vevőben. - Sachs, megtaláltuk!

- Hol, Rhyme?

- Nyugati irányba halad a Százhuszonötödik utcán - közölte a kriminológus. - Az Ötödik sugárút közelében.

- Megkísérlem feltartóztatni, de küldjétek erősítést - kérte a nő.

Néhány perc múlva Sachs megérkezett a Százhuszonötödik utcánál lévő forgalmas kereszteződésbe. Keresztbe farolt az úton, lezárva a nyugat felé haladó két sávot. Kezében a Glockkal kiszállt a kocsiból. Több autó is megállt a kelet felé tartó sávokban, Sachs pedig odakiáltott a vezetőknek: - Kifelé! Szánjanak ki a kocsiból, és vonuljanak fedezékbe! - A sofőrök zokszó nélkül engedelmeskedtek. Mostanra a Százhuszonötödik utca minden sávja le volt zárva.

A távolban feltűnt a Mazda, ahogy vadul cikázva a rögtönzött útakadály felé száguld. A Mágus nem vette észre az úttorlaszt, csak amikor már túljött azon a keresztutcán, amerre még kikerülhette volna Sachset. Csikorogva megállt, mögötte nagyot fékezett a bekanyarodó szemeteskocsi. A sofőr észrevette, mi történik, ezért gyorsan kiszállt, és sorsára hagyta a járművet, amely hátrafelé elzárta a Mágus útját.

Sachs ráhasalt a Camaro motorházára, és célba vette a Mazda szélvédőjét. Tisztán kivehette az arcát, ahogy a Mágus kétségbeesetten néz körül.

- Maga a Mazdában! Szálljon ki a kocsiból, és feküdjön a földre!

Nem érkezett válasz. *Gyerünk már, te szemétláda,* gondolta Sachs. *Indítsd el azt a rohadt kocsit. Adj valami ürügyet...*

Eldöntötte, ha a férfi megpróbál elrobogni mellette a Mazdával, kilövi az egyik kereket, és megpróbálja élve elfogni. De ha a járdát veszi célba, veszélyeztetve mások életét, akkor végez vele.

Azonban váratlanul gyerekekkel teli iskolabusz kanyarodott ki a járda mellől a Mazda mögé, miután a vezetője semmit sem észlelt az eseményekből. Ferdén megállt a Mazda és a szemeteskocsi között.

Még pontos célzás esetén is a golyó becsapódhatott volna a buszba.

Sachs a Mazda szélvédőjét fürkészte. A Mágus jobbra fordult, és a visszapillantó tükörbe sandítva felmérte a busz helyzetét.

Aztán ismét Sachsre szegezte a tekintetét. A nőnek az az érzése támadt, hogy gúnyos mosoly ült ki az arcára, miután felismerte, hogy nem lőhet rá.

A Mazda kerekeinek csikorgása hallatszott, ahogy a Mágus teljes gázt adva elindult Sachs felé.

Amint a Mazda közel ért hozzá, Sachs felszaladt a járdára, és felemelve a Glockot, célba vette a Mágus fejét, de a férfi mögött emberek kuporogtak a járdán. Nem volt módja rá, hogy mások veszélyeztetése nélkül leadjon egyetlen lövést is. Leengedte a pisztolyt, és csüggedten figyelte, ahogy a Mazda egyenesen a Camaro felé száguld.

Jaj. a kocsit ne..

Végigpergett az agyán, hogy még az apja vette neki az 1969-es sportautót, amely akkor roncs volt. Együtt építették újjá a motort, javították meg a felfüggesztést, és új váltót szereltek bele. Az apja lényegében két dolgot hagyott

örökül a lányának: a járművet és a rendőri munka szeretetét.

Tíz méterre a Camarótól a Mágus hirtelen balra kapta a kormányt, és célba vette Sachsct. A nő félreugrott, a Mágus meg a másik irányba fordult. A Mazda megcsúszott, farolni kezdett a járda felé. Végül nekicsapódott a Camaro jobb első ajtajának és sárvédőjének, mire Sachs autója megpördült, és két sávval arrébb, a túlsó járdán kötött ki.

A Mazda visszafarolt az útra, és észak felé indult. Sachs a Camaróra pillantott: a kocsi csúnyán megrongálódott, de a lökhárító nem hajlott rá a kerékre. Gyorsan beszállt a kocsiba, és beindította a motort.

Amelia autója nyolc másodperc alatt gyorsult száz kilométeres sebességre. Keményen fogta a kormányt, és nagyjából sikerült egyenesben tartania a Camarót. A Mágus nem volt olyan rutinos sofőr, így Sachs lassan beérte. Aztán a Mágus befordult egy mellékutcába, Sachs pedig csikorogva bekanyarodott, és hirtelen fékezett.

A Mágusnak nyoma veszett.

Csak egyetlen irányba menekülhetett: az utca rövid zsákutca volt, és bokorfalban végződött. A bokrokon túl Sachs megpillantotta a Harlem Drive-i felüljárót, amely mögött már csak a folyópart húzódott.

Ekkor a fejbeszélőben megszólalt egy hang: - Minden egységnek a Frederick Douglass és az egy-öt-három utca környékén! Figyelem, van egy tíz-öt-négyünk! - Vagyis személyi sérüléssel járó közlekedési baleset történt.

- Jármű hajtott a Harlem-folyóba! Kávészínű Mazda vagy Toyota.

Sachs a zsákutca végébe hajtott, és megállt a járdán, miközben a helyszínre érkező mentő meg a készenlétiek járműve lassan elindult a bokrok között, amelyeket alaposan letarolt a Mazda. Sachs óvatosan lépdelve követte őket. Ahogy kiértek a bozótosból, omladozó viskókhoz jutottak el, ahol hajléktalan férfiak húzták meg magukat.

A Mágus a jelek szerint arra számított, hogy a bokrokon túl másik utat talál. A keréknyomok elárulták, hogy a férfi

pánikszerűen a fékre taposott, majd az autó kifarolt, nekivágódott egy viskónak, aztán belehajtott a folyóba.

Két rendőr kitámogatta a kunyhó lakóit a romok közül, akik sértetlenül megúszták a kalandot, míg a többiek a folyóban a sofőrt keresték. Sachs rádión felhívta Rhyme-ot meg Sellittót, és beszámolt a történtekről.

Ezután odasétált néhány férfihoz, akik izgatottan magyaráztak valamit spanyolul a rendöröknek. Elmondták, hogy a kocsi átszáguldott a bokrokon, és egyenesen belehajtott a folyóba. Csak annyit láttak, hogy egy kalapot viselő férfi vezette az autót, és biztos, hogy nem ugrott ki.

Újabb rendőrautók érkeztek, de megjelentek a tévéstábok is, ráirányítva a kamerákat a viskó maradványaira meg a rendőrcsónakra, amelyből két búvár csobbant a vízbe.

Mivel a készenlétiek figyelmét a folyó kötötte le, Amelia Sachs végignézett a folyóparton. Kevés helyszínelőeszközt tartott a Camaróban, de sárga szalag mindig akadt nála, amellyel most elkerített egy jókora területet.

Amikor megérkeztek a helyszínelők, Sachs kiemelte az egyik felszereléssel teli táskát a járművükből, az elkerített részhez cipelte, és már éppen kinyitotta volna, amikor ideges hang harsant fel mellette: - Mi történt? Mindenki jól van?

A tévéstábok között farmert és sportdzsekit viselő, jól fésült spanyol-amerikai férfi furakodott át a tömegen. Rémülten meredt az összedőlt viskóra, aztán lépteit szaporázva elindult felé.

- Hé! - kiáltott rá Sachs.

A férfi a füle botját sem mozdította. Átbújt a sárga szalag alatt, keresztültrappolt a Mazda keréknyomain, széttaposva mindent, amit a Mágus kiejthetett vagy kidobhatott a kocsiból. Sachs még azt sem tartotta kizártnak, hogy talán a gyilkos lábnyomaiban is kárt tett, feltéve, ha a szemtanúk állításával szemben a Mágus mégis kiugrott a járműből.

Sachs a pasas kezét fürkészte, de kiderült, hogy a gyűrűs- és a kisujja nincs összeforrva. *Szóval nem a Mágus, de akkor ki a fene?,* dohogott magában.

A pasas átgázolt a viskó romjain, deszkákat, falapokat és fém hullámlemezeket pakolt odébb.

- Hé, maga! - kiáltotta Sachs. - Tűnjön innen!

A férfi hátrakiáltott a válla fölött: - Lehet, hogy van bent valaki!

Sachs hangja dühösen felcsattant: - Ez bűnügyi helyszín! Nem tartózkodhat itt.

- Lehet, hogy van bent valaki! - ismételte a fickó.

- Mindenkit sértetlenül kihoztunk. - Sachs intett két közelben álló rendőrnek. - Vigyék innen!

Bosszankodva nézte, ahogy a rendörök lábnyomai újabb foltokat ejtenek a bűnügyi helyszínen. Megragadták a betolakodót, aki odakiáltott Sachsnek: - Ide figyeljen! Victor Ramos vagyok, és ez az *én* körzetem, nem a magáé.

- Bilincseljék meg! - mondta Sachs. - Aztán vigyék innen!

A rendörök rákattintották a bilincset a szitkozódó, kivörösödött képű fickóra, és elvezették a helyszínről. - Kívánja, hogy őrizetbe vegyük? - szólt hátra az egyik zsaru.

- Nem, csak vonják ki a forgalomból egy időre - kiáltotta Sachs, és nézte, ahogy betuszkolják a férfit az egyik rohamkocsiba.

Utána ismét magára öltötte az overallt, és végigjárta a helyszínt. Nem kapkodott, alapos munkát végzett. Az egész napos, kínkeserves üldözés után Amelia Sachs semmiféle látszatnak nem volt hajlandó hinni.

A PIROS GOLYÓ nem kerülhetett Kara kinyújtott jobb kezéből a füle mögé. De valahogy mégis így történt. *Hogyan lehetséges?*, töprengett Rhyme.

A kriminológus végignézett egy rövid bűvészműsort, közben Mel Cooper kipakolta a bizonyítékokat a vizsgálóasztalra.

- Hol lakik? - faggatta közben Karát.

- A Village-ben. De tizennyolc éves korom óta itt élek. Bronxville-ben jártam suliba.

- Sarah Lawrence, dráma tagozat - következtetett Rhyme.

- Angol - helyesbített a lány.
- Megtetszett a hely, és itt ragadt.
- Csak azután tetszett meg, hogy a külvárosból a központba kerültem. Amikor apám meghalt, ideköltözött a mamám, hogy közelebb legyen hozzám.
- Ő most hol él?
- Egy szanatóriumban van az Upper East Side-on.
- Nagyon beteg?
- Semmi komoly. Meg fog gyógyulni. - Kara végigtáncoltatta a piros golyót az ujjpercein, majd vissza a tenyerébe.
Rhyme az ajtó felé sandított: Thomnak semmi nyoma nem volt.
- Megtenne nekem egy szívességet?
- Persze.
- Szükségem volna egy kis gyógyszerre.
Kara észrevett néhány orvosságos üveget a fal mellett.
- Nem, a könyvespolcon.
- Melyiket? - kérdezte Kara.
- Macallan, tizennyolc éves. - Suttogva hozzátette: - És minél csöndesebben tölti ki, annál jobb lesz.
- Éppen megfelelő cinkosra talált. Egy francia bűvész, Róbert Houdin mondta egyszer, hogy három képesség kell hozzá, hogy valakiből sikeres illuzionista legyen: kézügyesség, kézügyesség és kézügyesség. - Pár pillanat múlva whiskyt töltött Rhyme ivópoharába - valóban csöndesen került oda, szinte észrevétlenül. Thom a közelben is állhatott volna, akkor sem vesz észre semmit. Kara szívószálat csúsztatott a pohárba, és a kerekesszéken kialakított tartóba helyezte.
- Szolgálja ki magát! - mondta Rhyme.
Kara a fejét rázta, és a kávéskanna felé intett. - Én azzal mérgezem magam.
Rhyme beleszívott a whiskybe, aztán hátrabillentette a fejét.
- Be kell vallanom valamit - mormolta Kara.
- Igen?

- Tudja, mire gondoltam, amikor először megpillantottam? Hogy maga milyen ragyogó illuzionista.

- Én? - csodálkozott Rhyme.

Kara bólintott. - Az emberek annyit látnak, hogy nem tud mozogni. Valószínűleg azt is feltételezik, hogy mentális problémái vannak. Igazam van?

Rhyme hiába tagadta volna: azok az emberek, akik nem ismerték, gyakran tagoltan és hangosan beszéltek hozzá, és egyszerű szavakkal magyarázták el a nyilvánvaló dolgokat is.

- A közönség biztosra venné, hogy nem maga áll a trükkök mögött, amelyeket látnak. A nézők fele az állapotával volna elfoglalva. A másik fele nem is nézne magára. Ekkor járna túl az eszükön... Szóval amikor először találkoztunk, semmiféle részvétet nem mutattam, nem kérdeztem meg, hogy van. Mindössze azon törtem a fejemet, micsoda remek alakítást nyújt. Ez bárdolatlanság volt részemről, és éreztem, hogy megharagudott.

Rhyme teljesen felvillanyozódott a megjegyzéstől. - Higgye el, nem sokra megyek a részvéttel. Sokkal többre tartom a bárdolatlanságot.

Kara felemelte a poharát, amelybe újabb adag kávét töltött. - A híres illuzionistára, a Mozdulatlan Emberre!

Ekkor meghallották a bejárati ajtó kattanását, majd Sachs és Sellitto hangját.

- VEGYÜK ÚGY, hogy meghalt? - kérdezte Sellitto.

- Hozzátok ide a holttestét - mondta Rhyme -, akkor majd elhiszem.

Az mindenesetre bizakodással töltötte el, hogy már elmúlt négy óra, de gyilkosságról vagy eltűnésről nem jött hír.

- Mi lehet Larry Burke-kel? - töprengett hangosan Rhyme.

Sellitto a fejét rázta. - Több tucat emberünk keresi. Az a gyanúm, hogy abban a kocsiban utazott, amelyik a folyóba hajtott.

- Még nem hozták fel?

- Még nem *találták meg.* Az egyik búvár szerint zavaros a víz és egy kocsi akár egy kilométerre is elsodródhat.

- Térjünk rá a bizonyítékokra! - javasolta Rhyme. - Mit találtatok?

- Az étteremben semmit - felelte Sachs. - A személyzet letakarította az asztalt, és felmosta a padlót.

- Mi van a tóval, ahol rajtaütöttetek?

- Ott találtunk néhány dolgot - mondta Sachs. - Elvakított minket azzal a villanó anyaggal, azután felrobbantott pár petárdát.

- Rendben - sóhajtott Rhyme. - Mi van még?

- Láncok. A férfi ezeket tekerte rá Cheryl Marstonra. Márkajelzés nem szerepelt rajtuk.

A gyilkos által használt zsák, amelyet a kocsiból vett ki, és amely feltehetőleg a láncokat és a kötelet tartalmazta, szintén márkajelzés nélküli, és Kínában készült. Cooper kifordította a zsákot egy vizsgálótálca fölött, és kevés fehér por szóródott ki belőle. Kiderült róla, hogy Rohypnol.

- Közkedvelt randi-erőszakszer - magyarázta Sachs Karának.

Egy-két apró, nyúlós, átlátszó golyó is kihullott belőle.

- Fogalmam sincs, ezek micsodák - mondta Cooper.

Kara szemügyre vette őket, aztán megszólalt: - Ragasztógyanta, főleg bűvészek használják. Talán a tenyerébe erősített egy gyógyszert. Amikor a nő itala fölé tartotta a kezét, észrevétlenül a pohárba ejtette.

A zsákban Cooper apró fémforgácsokat is talált, meg egy fekete, kör alakú nyomot - mintha egy kis üveg aljáról került volna oda. A mikroszkópos vizsgálat kiderítette, hogy a fém feltehetően réz.

- Küldjétek át néhány képet az FBI-os barátainknak! - javasolta Rhyme.

A felvételeket Cooper azonnal elküldte e-mailben Washingtonba. A fekete foltról kiderült, hogy vegytinta, de az adatbázisban nem sikerült azonosítani a pontos típusát.

- Az micsoda? - kérdezte Rhyme a matrózkék ruhát tartalmazó nejlonzacskóra pillantva.

- Ezzel szerencsénk volt - mondta Sachs. - Ez az a tréningruha. amelyet akkor viselt, amikor megismerkedett Marstonnal. Találtunk pár holmit a zsebében.

Az első tárgy, amelyet szemügyre vettek, az egyik nagyobb kábeltelevízió-társaság sajtóbelépője volt. Stanley Saferstein nevére állították ki, és a kártyán levő fotó sovány, barna hajú, szakállas fickót ábrázolt. Sellitto felhívta a tévétársaságot; kiderült, hogy Saferstein az egyik vezető riporterük, és múlt héten lopták cl a belépőjét.

A felsőből előkerült egy szürke műanyag szállodai kulcskártya is. Noha nem találtak rajta szállodanevet, feltételezték, hogy a mágnescsíkon rajta vannak azok a kódok, amelyek alapján kideríthetik, melyik hotel melyik szobájához való.

Cooper megtalálta a gyártó nevét: a kártya hátulján szerepelt apró betűvel. - APC Inc., Akron, Ohio.

Pár perc múlva már magával az APC elnökével beszéltek a kihangosítón keresztül. Rhyme röviden ismertette, miért keresik, és elmondta, hogy néz ki a kulcs.

- Az APC-42-es a legnépszerűbb modellünk. Jobb, ha elkezdik végigtelefonálni a szállodákat, hogy megtudják, hol használnak szürke kulcsokat. Nálunk megvan valahol az információ, de beletelhet egy-két napba, mire megtaláljuk.

Miután elköszöntek az elnöktől, Rhyme úgy döntött, nem vár az APC-re, ezért a kulcsot átküldette Sellittóval Beddingnek és Saulnak azzal az utasítással, hogy kezdjenek hozzá a szállodák ellenőrzéséhez.

Roland Bell közben visszaért a West Side-i helyszínekről, és röviden ismertették vele, eddig mire jutottak. Aztán figyelmüket ismét a bizonyítékokra fordították, és kiderült, hogy a Mágus tréningfelsőjében volt még valami: egy éttermi számla a Riverside Fogadó nevű helyről, a New York-i Bedford Junctionból. A blokk szerint négy ember ebédelt együtt április 6-án, szombaton - ez két hete történt.

Sachs a fejét rázta. - Hol van Bedford Junction?

- Fent, az állam északi részén - felelte Mel Cooper.

- Van egy telefonszám is a papíron - jegyezte meg Bell. - Apró nyom, de ki tudja? Hátha segíthet.

Apró nyomnak bizonyult, nagyon is. Az étteremvezetőnek és a pincérnőknek fogalmuk sem volt, ki járt náluk azon a szombaton.

- Nekem ez akkor is gyanús - mondta Sachs. - Mit csinált ott három másik emberrel?

- A sorozatgyilkosok majdnem mindig magányosak - jegyezte meg Sellitto.

Kara azonban más véleményen volt. - Ne feledkezzenek meg róla, hogy az illuzionisták sohasem dolgoznak egyedül. Önkénteseket hívnak a színpadra a közönség soraiból. Aztán ott vannak a segédek is. Meg a beépített emberek, róluk azonban a közönség *nem* tud. Lehet, hogy színpadi munkásnak álcázzák magukat, lehet, hogy a közönség soraiban kell keresnünk őket.

- Mit találtatok ott, ahol Burke rátette a karperecét?

Az első tárgy a rendőr bilincse volt.

Rhyme gondosan megvizsgálta. - Friss karcolásokat látok a lyukban. Gyanítom, hogy másodpercek alatt feltörte a zárat...

- De Burke nyilván megmotozta - mutatott rá Sachs. - Honnan szerzett drótot?

- Bárhol elrejthette - mondta Kara. - A hajában, a szájában...

- A szájában? - merengett Rhyme. - Világítsd meg AFF-fel a bilincset, Mel!

Cooper felvette a védőszemüveget, és alternatív fényforrással megvilágította a bilincset. - Igen, van egy-két apró foltunk a kulcslyuk körül. - Ez azt jelenti, magyarázta Rhyme Karának, hogy valamilyen testnedv került oda, valószínűleg nyál.

- Houdini is ezt csinálta. Időnként megengedte valakinek a közönségből, hogy belenézzen a szájába. Aztán mielőtt hozzákezdett volna a szabaduláshoz, a felesége megcsókolta, aki valójában így adta át neki a kulcsot.

Sachs talált még egy barázdált fémdarabot.

- Igen, ez is az övé - mondta Kara. - Egy újabb szabadulóeszköz. Fűrészlap. Valószínűleg arra használta, hogy elvágja vele a műanyag szíjakat a bokáján.
- Ez is a szájában volt? Nem veszélyes?
- Sok gyakorlással egészen biztonságos.
- Sachs, a folyóparton találtál valamit?
- Csak csúszásnyomokat a sárban.
- Mi a helyzet az áldozattal, azzal a Marstonnal? - faggatta Sellitto Bellt.
A nyomozó összegezte a kihallgatás eredményét: Cheryl Marsion sovány, erős, szakállas fickóként írta le a Mágust. A nyakán és a mellkasán forradások éktelenkedtek. - Megerősítette, hogy az ujjai deformálódtak, ahogy feltételeztük. És neki John álnéven mutatkozott be.
Használhatatlan, gondolta Rhyme.
- Még egy dolgot említett vele kapcsolatban - tette hozzá Bell.
- Úgy érezte, mintha belelátna a gondolataiba.
- Gondolatolvasás - magyarázta Kara. - Mond valamit, aztán figyeli, miként reagál a másik.
- Aztán elkábította, a tóhoz vitte, és fejjel lefelé belementette.
- Ez a *Vízi kínzókamra* egyik változata - magyarázta Kara. - Houdini egyik leghíresebb száma.
- Onnan hogyan szökhetett meg? - vonta kérdőre Rhyme Sachset.
- Először nem voltam biztos benne, hogy ő az - mondta Sachs.
- Ráadásul hasbeszéléssel sikerült elvonnia a figyelmemet. Figyeltem az arcát, de egyszer sem láttam, hogy az ajka mozgott volna.
- Sachs elfintorodott. - Abba az irányba fordultam, amerre ő nézett. Aztán valamivel elvakított. Egy pillanatra teljesen kihagytam.
- Ne vedd nagyon a szívedre - vigasztalta Kara. - A fülünk a legkönnyebben becsapható érzékszervünk.
- Amíg a villanás elvakított minket Rolanddal, kereket oldott, és elvegyült a vásári forgatagban - folytatta Sachs.

- Tizenöt perc múlva láttam viszont, de már kerékpárosként, farmeringben. *Ott* volt közvetlenül előttem.

Kara odasétált a fehér táblához, fogta a filctollat, és hangosan kommentálva írni kezdett.

- Szóval a Mágus otthon van a gondolatolvasásban és a hasbeszélésben. Meg az állatszámokban. A második gyilkosság óta tudjuk róla, hogy remekül ért a zárakhoz, sőt most már azt is, hogy képzett szabadulóművész. Milyen trükk van, amit *nem* tud megcsinálni?

HARRY HOUDINI legendás szabadulóművész volt, de elődei és kortársai között is számtalan neves művészt találunk. Houdini abban különbözött tőlük, hogy gyakran megmérettette magát. Az ilyen veszélyek éltették.

Ahogy engem is, gondolta Malerick. belépve a lakásába. Azóta is a délutáni események hatása alatt állt. Amikor még rendszeresen fellépett - a tűzvész előtt számai gyakran kockázatosak voltak. Mestere belesulykolta, hogy veszély nélkül nem lehet a közönség figyelmét lekötni. De ezek a megpróbáltatások, amelyeket a mostani fellépésekor kellett elviselnie! A rendörök sokkal felkészültebbnek bizonyultak, mint amire számított.

Egy dologgal nem várhatott tovább. Behúzta a függönyöket, és gyertyát állított a kandalló párkányára, a kis intarziás fadoboz mellé. Fogott egy gyufát, és meggyújtotta a gyertyát, aztán leült a kanapéra. Egyenletesen lélegzett.

A lángokra összpontosított, és meditálni kezdett. Imádkozott, hogy megjelenjen lelki rokonának szelleme, és küldjön jelet. Malerick azért használt gyertyát ehhez a beszélgetéshez, mert a tűz vette el tőle annak idején azt, akit szeretett.

És ekkor megrezzent a gyertyaláng! A láng közelebb hajolt az intarziás dobozhoz - biztos jeleként annak, hogy szeretett halottjának lelke itt lebeg valahol.

- Itt vagy? - suttogta.

Malerick egyértelmű jelzésre várt, hogy nincs egyedül; nagyon lassan lélegzett, nehogy a kifújt levegő megremegtesse a gyertyalángot.

Végül leégett a gyertya.

Eljött az idő, hogy felkészüljön a következő mutatványra.

A tűz és az illúzió lelki rokonok.

A tűz, imádott közönség, az ördög játéka, és öt mindig összekapcsolták a mágiával. A tűz pusztít, teremt és átalakít.

Erről szól következő műsorszámunk: A megperzselt ember.

- HOL KÉSIK a harapnivaló? - kérdezte Sellitto, kinézve Rhyme lakásának ablakán. Sachs és Kara elment, hogy hozzon valamit a közeli kubai étteremből.

Thom azonban nem törődött az étellel. Megmérte Rhyme vérnyomását, és magasnak találta. - Nem tetszik ez nekem - dünnyögte. - Ideje ágyba bújni.

- Alig múlt fél tíz. Thom - ellenkezett Rhyme. - Van egy szabadon kószáló gyilkosunk, aki nem tudja eldönteni, milyen gyakran akar embereket ölni. Nekem dolgom van.

- Rendben, még nem kell lefeküdnie. De felmegyünk az emeletre, elintézünk néhány dolgot, aztán pihen egy kicsit.

- Elnyomnak - dohogott Rhyme. De tisztában volt a veszéllyel. Ha egy kvadriplégiás túl sokáig ül ugyanabban a helyzetben, megnő a veszélye a vérnyomás hirtelen emelkedésének, ami agyvérzést okozhat. Rhyme vonakodva bár, de beleegyezett, hogy felvigyék az emeletre. Az ilyen pillanatokban - amikor meg kellett szakítania a „normális életet” - dühítette leginkább, hogy ágyhoz van kötve.

Az emeleti hálószobában Thom elvégezte a szükséges tennivalókat. - Oké. Két óra pihenés.

- Egy óra - csattant fel Rhyme hangja.

Thom engedékenynek bizonyult. - Egy óra. Ha alszik.

Kiment az ápoló, és becsukta maga mögött az ajtót. Rhyme behunyta a szemét, és azon töprengett, vajon mi hajthatja a Mágust, és vajon mit jelenthetnek az olyan bizonyítékok, mint a réz, a szállodakulcs, a sajtóbelépő vagy a tinta...

Alvásról szó sem lehetett.

Erezte, hogy enyhe fuvallat csiklandozza meg az arcát, és még dühösebb lett Thomra, hogy bekapcsolva hagyta a légkondicionálót. Ha egy kvadriplégiásnak elered az orra, jobb, ha van valaki a közelben, aki megtörli helyette. Behívta a klímaszabályozó ábráját a monitoron. De a képernyő azt mutatta, hogy a légkondicionáló ki van kapcsolva.

Megint érezte, hogy fuvallat simogatja az arcát, most éppen a jobb oldalon. Gyorsan elfordította a fejét. *Netán az ablak felől jön?,* morfondírozott. Nem, az is zárva volt.

Ekkor pillantott az ajtóra. *Jaj, ne!,* futott át az agyán. A hálószoba ajtaján volt egy tolózár, amelyet belülről lehetett csak bezárni. Kívülről nem.

És valaki bezárta.

Újabb fuvallat suhant végig az arcbőrén. Ezúttal forró lehelet. Nagyon közelről. A halk zihálást is hallotta, és elakadt a lélegzete, amikor az arca előtt egy kéz tűnt fel hirtelen, amelynek két ujja összeforrt. A betolakodó borotvapengét tartott a kezében.

- Ha segítségért kiált - suttogta a Mágus -, megvakítom. Megértette?

Rhyme bólintott.

A barna hajú férfi szakáll nélkül, rendőregyenruhában körbesétált a szobában, szemügyre véve a könyveket és a CD-ket. Aztán ismét Rhyme felé fordult. - Nem éppen olyan, mint amire számítottam - suttogta rekedt hangon, végignézve a Flexicair ágyon.

- A kocsi a folyóban - habogta Rhyme. - Hogyan...?

- Benne sem voltam - felelte. - Még azelőtt kimenekültem, hogy a vízbe hajtott volna... A trükk egyszerű: be kell zárni az ablakot, hogy a szemtanúk leginkább csak csillogást lássanak.

- Szóval a csúszásnyomok nem a fékezéstől keletkeztek - elmélkedett fennhangon Rhyme -, hanem attól, hogy gázt adott. Nyilván téglát rakott a gázpedálra.

- A tégla nem tűnt volna természetesnek, amikor a búvárok megtalálják a kocsit, ezért cipővel ékeltem ki. - A Mágus alaposan végigmérte Rhyme-ot. - De maga nem hitte el, hogy meghaltam.

- Hogy jött be a szobába?

- Én voltam itt előbb. Tíz perce osontam fel a lépcsőn. Jártam a főhadiszállásukon is.

- Maga hozta be a ládákat? - Rhyme-nak úgy rémlett, hogy egy járőr hozta fel a délutáni helyszínekről begyűjtött bizonyítékokat.

- Úgy van. Kint vártam, aztán jött egy zsaru pár ládával. Köszöntem neki, és felajánlottam, hogy segítek. Senki sem fog gyanút, ha az ember egyenruhában van és céltudatosan viselkedik.

- Aztán elbújt idefent: letakarta magát egy selyemdarabbal.

- Úgy látom, ismeri a trükköt.

Rhyme aggódva nézte a férfi egyenruháját. Valódinak látszott. Hirtelen rádöbbent, honnan származik: Larry Burke-től, attól a járőrtől, aki a vásár közelében letartóztatta a Mágust. - Maga megölte... aztán elvette a ruháját.

A Mágus vállat vont. - Fordítva.

Rhyme suttogva megkérdezte: - Hol van a holtteste?

- A West Side-on.

Lincoln Rhyme próbált nyugalmat erőltetni magára, és szenvtelen hangon megkérdezte: - Hogyan talált rám?

- A vásárban. Közel álltam ahhoz a vörös hajú rendőrnőhöz. Hallottam, hogy rádión beszél magával. A nevét is említette. Ezt követően gyerekjáték volt, hogy a nyomára bukkanjak. Maga híres ember.

Rhyme megrázta a fejét.

- Lejárt lemez vagyok. Már nem én adom ki a parancsot.

Az utolsó szó eljutott a fejtámlára szerelt mikrofonon át a számítógép hangfelismerő szoftveréig. Jelezte a komputernek, hogy álljon készenlétben az utasításokra. Párbeszédablak jelent meg a monitoron, amelyet Rhyme láthatott, de a Mágus nem. *Utasítás?,* kérdezte a gép.

- Hogy érti ezt? - kérdezte a Mágus.

- Régen én vezettem az osztályt. Ám mostanság a fiatalabb rendörök még arra sem veszik a fáradságot, hogy felhívjanak telefonon.

A számítógép értelmezte a mondat két utolsó szavát. Azt kérdezte: *Kit akar felhívni telefonon?*

Rhyme sóhajtott. - Elmesélek egy történetet. A múltkor találkoztam az egyik rendőrtiszttel. Egy hadnaggyal. Lon Sellittóval.

A számítógép azt jelezte: *Tárcsázom Lon Sellittót.*

- Azzal fogadtam...

A Mágus hirtelen felvonta a szemöldökét. Közelebb lépett, elfordította a monitort, és szemügyre vette. Aztán eltorzult arccal kitépte a telefonzsinórt a falból.

Rhyme hátradöntötte a fejét, arra számítva, hogy ismét megjelenik a penge. De a Mágus inkább meglepettnek látszott, mintsem dühösnek.

- Ugye tudja, mi volt ez? - vigyorgott gunyorosan. - Klasszikus szóbeli félrevezetés. Jól csinálta. Amit mondott, természetesnek hatott, egészen addig, amíg ki nem ejtette a nevet. A név említése már *nem* volt természetes. Gyanút fogtam.

A Mozdulatlan Ember...

- De én sem vagyok rossz. - A Mágus hátralépett, a félhomályba borult hátsó részt kémlelte. - És most, imádott közönség, kezdjük műsorunkat egy kis szemfényvesztéssel. Ebben egyik társam lesz segítségemre. - Hátborzongató hangon beszélt.

A Mágus elővillantotta a csillogó borotvapengét, majd az övrészénél fogva felemelte Rhyme melegítőalsója szélét, és a kriminológus meztelen lágyéka felé bökött a pengével.

Rhyme odapillantott, várva, hogy kicsorduljon a vére.

A Mágus elhúzta a száját. - Lehet, hogy a penge nincs is ott... Elképzelhető, hogy máshol bújik meg. - Benyúlt a szájába, és kivette az acéllapocskát. Aztán három újabb pengét húzott ki a szájából.

Rhyme az ébresztőórára pillantott: Thom még csak tizenöt perce ment ki. - Miért büntette azokat az embereket, akiket megölt?

- Nem öltem meg *mindet* - vágta rá bosszúsan a Mágus. - Maga agyonvágta a lovas növel tervezett számomat a Hudsonnál.

- Miért tette?

- Nem személyes okok vezettek - felelte köhögve. - Inkább az számított, hogy mit képviseltek.

A Mágus az ajtóra pislantott. - Nincs sok időnk. - Lassan megkerülte Rhyme ágyát, közben továbbra is zihálva vette a levegőt. - Van egy műsorszám, az a címe, hogy *Az égő tükör.* Azzal kezdődik, hogy egy illuzionista öntelten méregeti magát a tükörben. Aztán meglát egy gyönyörű nőt a tükör másik oldalán. A nő hívogatja, és a férfi átlép a tükrön. Látjuk, ahogy helyet cserélnek. A nő most a tükör elülső oldalán tartózkodik. De váratlanul füstgomoly száll fel, és a nő Sátánná változik. Az illuzionista csapdába került, a pokolban van leláncolva. Lángok törnek fel körülötte. Már majdnem elnyelik a lángok, amikor kiszabadul, és átugorva a tűzön megmenekül. Az ördög eltűnik, az illuzionista pedig széttöri a tükröt egy kalapáccsal. Aztán megáll, és csettint az ujjával. Egy villanást látunk, és nyilván kitalálta már, ö vált ördöggé. A közönség rajong a mutatványért... De tisztában vagyok vele, hogy a nézők néha azt kívánják, hogy az előadó meghaljon. - Elhallgatott. - Ami persze időnként meg is történik.

- Ki maga? - suttogta Rhyme.

- Én? - A Mágus előrehajolt, és rekedten azt suttogta: - Én vagyok az *Északi varázsló.* Én vagyok a valaha élt legnagyszerűbb illuzionista. Én vagyok Houdini. Én vagyok az az ember, aki kiszabadul az égő tükörből. A bilincsekből, a láncokból, a bezárt szobákból, a béklyókból, a kötelek közül, *bárhonnan...* - Rhyme szemébe nézett. - Csakhogy... maga túl jó. Még azelőtt meg kell állítanom, hogy holnap délután...

- Miért? Mi történik holnap délután?

A Mágus nem felelt. Ismét a szoba félhomályos részét bámulta.

- És most, imádott közönség, az est fénypontja következik, *A megperzselt ember.* Nézzék az előadónkat:

nincsenek láncok, nincsenek bilincsek, nincsenek kötelek. Mégsem tud elmenekülni.

Szürke tárgy jelent meg a Mágus kezében, majd ragtapaszdarabot nyomott Rhyme szájára. Lekapcsolta az összes világítást a szobában, kivéve az éjjeli lámpát, aztán feltartotta egyik mutatóujját, és megpöckölte a hüvelykujjával: tízcentis láng lobbant fel az ujjából.

- Tűz... Tökéletes figyelemelterelő. Mindenki a lángot nézi. Bármit csinálhatok a másik kezemmel, nem veszik észre. Például...

- Rhyme whiskysüvege tűnt fel a férfi markában. Ivott egy kortyot az italból, a szája elé tartotta égő ujját, és egyenesen Rhyme szemébe nézett, aki összerándult. A Mágus elvigyorodott, majd a plafon felé fújta az égő permetet, közben kissé hátralépett, amíg a tűzcsóva el nem tűnt a félhomályban.

Rhyme tekintete a szoba sarka felé kalandozott.

A Mágus felnevetett. - A füstjelző? Már gondom volt rá. - Letette az üveget.

Hirtelen előkerült egy fehér zsebkendő, amely benzinnel volt átitatva. A Mágus Rhyme nyakára tekerte, aztán az ajtóhoz ment, csöndben elhúzta a reteszt, kinyitotta az ajtót, és kikandikált.

Rhyme orrát egy másik szag is megcsapta. *Mi ez?,* törte a fejét. *Ismerős füstös illat... A whisky!* Skót whisky átható szaga áradt mindenhonnan. Rhyme rémülten döbbent rá, mit tervez a férfi. A szeszt kanócként használva, az ajtótól az ágyig végiglocsolta. A Mágus csettintett az ujjaival, és fehér tűzgolyó pattant ki a kezéről.

Az alkohol belobbant, és kék lángok suhantak végig a padLon. Nem volt kétséges, hogy a tűz nemsokára felkúszik Rhyme ágyneműjén. elemésztve a testét. A Mágust kereste kétségbeesetten, de a férfi már nem volt sehol. A füst csípni kezdte a szemét.

A lángok hamarosan elérték a takarót Lincoln Rhyme ágyán.

6

EGY ÜGYBUZGÓ New York-i rendőr talán furcsa hangot hallva, befordult az egyik West Side-i sikátorba. Tizenöt másodperc múlva egy másik férfi jött elő vörös garbóban, szűk farmerban és baseballsapkában.

Miután kibújt Larry Burke rendőregyenruhájából, Malerick határozott léptekkel elindult a Broadwayn. Megállt egy alagsori koktélbár mellett, és benézett. Ideális helynek látszott, hogy átmenetileg meghúzza magát.

Talált egy üres bárszéket a pultnál, aztán üdítőt meg pulykás szendvicset rendelt. A füstös és félhomályos helyiséget játékautomaták zaja töltötte meg. Mindez visszarepítette ifjúsága színhelyére, a homokra épült városba.

Las Vegas mindig úgy élt a képzeletében, mint egy vakító fényekkel körülvett hatalmas tükör. Poros, embert próbáló hely, ahol a Strip csalogató fényei hamar elhalványulnak - alig egy-két saroknyira a neonfényektől. És mindenhol a poros, végtelen sivatag. Malerick ebbe a világba született bele.

A kaszinóban dolgozó édesapja és az étteremben felszolgáló édesanyja is a vegasi kiszolgálószemélyzethez tartozott. A többi helyi gyerekhez hasonlóan, akiket a sokat és rendszertelen időbeosztásban dolgozó szülők magukra hagytak, Malerick is olyan helyet keresett, ahol nyugalmat remélhetett.

Számára ez a hely volt a Strip, különösen a bűvészboltok. A színpadi előadók világszerte úgy tekintenek Las Vegasra, mint a Varázslat fővárosára. A fiú ráébredt, hogy ezekben a boltokban adnak egymásnak randevút a kezdő és már befutott bűvészek, megosztva egymással tapasztalataikat és trükkjeiket.

Az egyik ilyen helyen történt, hogy az ifjú Malerick fontos dolgot tanult meg magáról. Lehet, hogy vékony volt és félénk, de páratlanul ügyesnek bizonyult. A bűvészbolti eladók, akik maguk is reménybeli vagy visszavonult bűvészek voltak, különféle trükköket mutattak neki, és ö

könnyedén elsajátította mindegyiket. Az egyik férfi felvonta a szemöldökét, és meglepetten csak annyit mondott a tizenhárom éves gyereknek: - Született bűvész vagy.

Minden délután, ahogy kijött az iskolából, egyenesen kedvenc boltjába sietett, ahol magába szívta a bűvésztudományt. Otthon is szüntelenül gyakorolt, és az egyik boltvezető megengedte, hogy időnként előadásokat tartson az ottani színpadon.

Első fellépése még most is élénken élt emlékezetében. Ettől a naptól kezdve az Ifjú Houdini - Malerick első művészneve - minden alkalmat megragadott, hogy színpadra kerüljön. Semmihez sem hasonlítható örömet szerzett a számára, hogy elbűvölhette a közönséget, hogy megigézhette őket. És *megijeszthette.*

Végül az anyja rájött, hogy a fia kevés időt tölt otthon, és átkutatta a szobáját. - Ezt a pénzt találtam! - csattant fel egy este az anyja, miután kibotorkált a konyhába, hogy felelősségre vonja a fiát, aki éppen belépett a hátsó ajtón. - Magyarázatot várok!

- Az Abrakadabrából van.

- Az meg *micsoda?*

- Bolt a Tropicana közelében. Korábban már meséltem róla...

- Kerüld el messzire a Stripet!

- De mama, az csak egy bűvészbolt.

- Hol voltál? Ittál? Gyerünk, lehelj rám!

- Mama, ne! - Undorodva hátrált az ápolatlan, bűzös leheletű elhízott nőtől. - Mondtam már, hogy csak a boltban jártam. Saját műsorom van, és néha borravalót is adnak az emberek.

- Miféle műsor?

- Bűvész. - A fiú csalódott volt; hónapokkal ezelőtt már beavatta az anyját a titkába. - Nézd! - Mutatott neki egy kártyatrükköt.

- Ügyes - bólintott az anyja. - De mivel hazudtál nekem, megtartom a pénzt.

- Nem hazudtam!

- Nem mondtad el, hogy mit csinálsz. - Némi erőfeszítéssel betuszkolta a pénzt a farmernadrágja zsebébe, aztán elmerengett, majd megszólalt: - Oké, visszaadok tíz dolcsit, ha elárulsz valamit. Láttad az apádat Tiffany Loammal?

- Az kicsoda?

- Az a pincérnő a Sandsből, aki pár hónapja nálunk vacsorázott a férjével. Nem láttad őket tegnap kikocsikázni a sivatagba?

- Nem.

Az anyja mélyen a szemébe nézett, aztán úgy döntött, hogy a fiú igazat mond. - Szólj, ha látod őket, oké?

Azzal a nő sarkon fordult, és visszament a nappaliba, hogy befejezze a vacsorázást.

Egy napon, a műsor közben a fiú meglepődve látta, hogy egy szikár, morózus férfi lép be az üzletbe. A férfi híres illuzionista volt, aki a Tropicanában lépett fel. Heves természetéről és démoni, ijesztő mutatványairól volt ismert.

A műsor után az illuzionista odaintette magához a fiút. - Mutass még néhány trükköt! - A bársonyasztal felé bökött az áliával.

A fiú idegesen előadott néhány mutatványt.

- Hadd nézzem a kezedet! - suttogta az illuzionista.

Az Ifjú Houdini odanyújtotta a tenyerét, a férfi megfogta, és végighúzta rajta a hüvelykujját. A fiú úgy érezte, mintha áram futna végig a testén.

- A kezed megvan hozzá, hogy híres legyél - mormolta a férfi. - Az elszántság is megvan benned, és *tudom,* hogy a kíméletlenség is... De a célt még nem látod. - Előkerült egy borotvapenge, amelyet az illuzionista arra használt, hogy elvágjon vele egy papírdarabot. Vér csordult ki a lapon, aztán a férfi összegyűrte a papirost, majd szétnyitotta. Nyoma sem volt vágásnak vagy vérnek. Odaadta a fiúnak, aki észrevette, hogy egy címet írtak a belső felére vörös tintával.

- Gyere el, és látogass meg - súgta a férfi. - Neked sok tanulnivalód van még. Nekem meg sok tanítanivalóm.

Az Ifjú Houdini sokáig képtelen volt összeszedni a bátorságát, hogy meglátogassa az illuzionistát. Aztán a

tizenötödik születésnapján az anyja bedühödött, és egy tányér makarónit vágott a férjéhez.

A fiúnál betelt a pohár és másnap felkereste az illuzionistát, aki elvállalta, hogy a tanítómestere legyen. Az időzítés tökéletesnek bizonyult: a férfi két nap múlva indult országos turnéra, és szüksége volt egy segédre. Az Ifjú Houdini elszökött otthonról, hogy bűvészinasként dolgozzon.

KÉT SAROKRA jártak Rhyme házától, amikor Amelia Sachs meghallotta a szirénák hangját. Hirtelen olyan érzése támadt, mintha egyenesen Rhyme háza felől jönnének.

Csak képzelődsz, űzte el magától a baljós gondolatot Sachs.

Aztán a vakító fények, kékek és vörösek, mind a Central Park West felől villogtak, ahol Rhyme háza állt.

A kubai ínyencségekkel teli zacskót áttette a másik kezébe, és haladt tovább Karával.

Újabb mentőautó száguldott cl mellettük, majd lefékezett a sarkon, Rhyme háza mellett.

Sachs elhajította a zacskót, és rohanni kezdett.

Ahogy befordult a sarkon, felnézett, és a döbbenettől alig kapott levegőt: füst gomolygott ki Rhyme hálószobájából.

Átbújt a rendőrségi kordonszalag alatt, és az ajtóban álló tűzoltókhoz sietett.

- Amelia, ne! - Lon Sellitto rekedt kiáltása törte át a szirénák hangját, ahogy meglátta a lépcsőn felfelé haladó nőt.

Sachs hátrafordult, mert azt gondolta, Lon nem szeretné, ha látná Rhyme összeégett holttestét. Ha a Mágus elvette tőle Lincolnt, akkor végez az illuzionistával, és ebben semmi és senki sem akadályozhatja meg.

- Lon!

A nyomozó átölelte Sachset. - Nyugi, minden rendben. Thom még időben levitte őt a hátsó vendégszobába a földszintre.

Thom szokatlanul komor képpel csatlakozott hozzájuk. - Kutya baja, Amelia. Nincsenek égési sérülések, csak egy kis füstöt szívott.

- Mi történt? - kérdezte Sachs a nyomozótól.

- A Mágus - dünnyögte Sellitto. - Megölte Larry Burke-öt, és ellopta az egyenruháját. így jutott be a házba. Valahogy felosont Rhyme szobájába, és tüzet gyújtott az ágya körül. Aztán valaki meglátta az utcáról a füstöt, és rögtön hívta a tűzoltókat. A diszpécser közben ideszólt nekem. Mire a lánglovagok ideértek, Thommal és Mellel már eloltottuk a tüzet.

Sachs Sellittóra nézett. - Ugye nem sikerült elkapni?

- Hová gondolsz? - kérdezte Sellitto. - Kámforrá vált.

- LINCOLN! - Sachs besietett a vendégszobába, leült az ágyra, és átölelte a kriminológust. Rhyme Sachs hajára hajtotta a fejét, a nő sírva fakadt. A férfi talán kétszer látott könnyeket a szemében, amióta ismerte.

- Nem mondunk keresztneveket - suttogta Rhyme. - Balszerencsét hoz, ne feledd.

- Jól érzed magad?

- Igen - felelte még mindig suttogva. - Kutasd át a helyszínt! Biztosan találsz valamit, amit hátrahagyott a fickó. Zsebkendőt tekert a nyakam köré, és borotvapengéket is használt.

Sachs megígérte, hogy megteszi, és kiment a szobából.

- Nem sok mindent találtam - jelentette húsz perc múlva. - Megvan a zsebkendő, és rábukkantam egy-két lábnyomra is. Új Ecco cipőt viselt.

- Akkor kutasd át újra! Biztosan kihagytál valamit.

- Felejtsd el a helyszínt! Inkább kihallgatom a szemtanút. - Sachs az ajtóhoz lépett, és kiszólt Sellittónak: - Van nálad magnó?

- Persze. - A férfi belépett, és odaadta Sachsnek. - Van szemtanú?

- Mégis ki az? - kérdezte ingerülten Rhyme.

- Te - felelte Sachs, odahúzva egy széket az ágyhoz.

- Én? Ne légy nevetséges!

- Nem vagyok az, Rhyme. - Sachs megvizsgálta Sellitto magnóját, ellenőrizte a kazettát, aztán elindította.

- Amelia Sachs, a New York-i rendőrség járőre kihallgatja Lincoln Rhyme-ot, egy tíz-húsz-négyes testi sértés és egy tíz-húsz-kilences gyújtogatás szemtanúját a Central Park West 345. szám alatt. - A magnót Rhyme mellé tette az asztalra. - Mehet - mondta. - Személyleírást kérek!

Rhyme a plafont bámulta. - Közepes testalkatú férfi, körülbelül ötven-ötvenöt éves, és rendőregyenruhát viselt. Szakálla nincs. Sebhelyek a nyakán és a mellkasán.

- Láttad a mellkasát?

- Ó. bocsánat! - szólt Rhyme. - Sebhelyek a nyaka tövénél, amelyek *feltehetően* lefelé folytatódnak a mellkasán. A bal keze gyűrűs- és kisujja össze volt forrva. A szeme barnának *látszott.*

- Jó - mondta Sachs. - Eddig nem sokat tudtunk a szeme színéről.

- És most sem, mert elképzelhető, hogy kontaktlencsét viselt - tette hozzá Rhyme.

- Tovább! - folytatta Sachs. - Mit mondott?

- Sachs - morogta Rhyme -, nem gondolod, hogy túlságosan meg voltam ijedve?

A nő megragadta a kezét. - Tudom, hogy nem bízol a szemtanúkban, de ők sok mindent tapasztalnak. Ez az én szakterületem, Rhyme, és szeretnélek végigvezetni rajta. Biztosan találunk majd valami fontosat. - Felállt, az ajtóhoz ment, és kiszólt: - Kara?

Pár pillanat múlva megjelent a fiatal lány.

- Szeretném, ha Kara végighallgatná a beszélgetést, hátha elhangzik valami, ami később a segítségünkre lehet - magyarázta Sachs, közben visszaült a székre. - Menjünk vissza egy kicsit az időben, Rhyme! Mondd el, mi történt.

Rhyme igyekezett pontosan felidézni az eseményeket. - Olyan érzésem volt, mintha azt képzelné, hogy színpadon van, és velem együtt ad elő egy mutatványt. Egy dologra *biztosan* emlékszem. Asztmája van, zihálva vette a levegőt, és suttogott.

- Nem említettem, hogy a tónál is ilyennek hallottam a hangját - jegyezte meg Sachs. - Mi van még?

Tulajdonképpen ennyi. Amúgy fel akart gyújtani, meg azzal ijesztgetett, hogy felkoncol...

- Rhyme, menjünk vissza az *elejére.* Miből jöttél rá, hogy a szobában tartózkodik? Hallottál valamit?

- Nem. Enyhe fuvallatot éreztem, azt hittem, huzat van. Rálehelt a nyakamra meg az arcomra.

- Miért?

- Gondolom, azért, hogy megijesszen. Hozzáteszem, sikerült neki. - Rhyme behunyta a szemét. - Megfenyegetett, hogy megvakít, ha segítséget hívok.

- Hogy jutott be?

- Annak a rendőrnek az oldalán, aki a bizonyítékokat hozta a délutáni helyszínekről.

- A fenébe! - dohogott Sellitto. - Mostantól mindenkinek megnézzük az igazolványát.

- Mit mondott még? - folytatta Sachs.

- Nem is tudom... - motyogta Rhyme. Dühös volt Sachsre, amiért szüntelenül noszogatta. *Miért nem érti meg,* morgott magában, *hogy viszolygok felidézni a lángokat?*

A füst... - Tűz - szólalt meg Rhyme. - Azt hiszem, erről beszélt a legtöbbet. Mintha a megszállottja volna. Említett valamilyen illuzionista mutatványt... Talán *Az égő tükör* a címe.

Rhyme és Sachs Karára pillantott, aki bólintott. - Hallottam róla, de ritkán kerül műsorra, mert eléggé veszélyes.

- Mondtam már, hogy úgy csinált, mintha színpadon szerepelne? Állandóan beszélt *valamilyen* közönséghez.

- Egy képzeletbeli közönséghez.

- Úgy van. Egyenesen hozzájuk beszélt.

Sachs odapillantott Karára, aki vállat vont. - Mi állandóan a közönséghez beszélünk.

Sachs közelebb hajolt Rhyme-hoz. - Tételezzük fel, hogy ez a hálószobád, és a Flexicair ágyban pihensz. Hol állt a Mágus?

- Az ágy végénél. Közben eszembe jutott valami: beszélt az áldozatokról. Azt magyarázta, hogy amiatt ölte meg őket, amit *képviseltek.*

Sachs összevonta a szemöldökét. - Valami nem stimmel. Te a *saját* nyelvezetedet használod, nem az övét. A gyilkosok *sohasem* gondolnak áldozatként azokra, akiket megölnek. Tett konkrétan említést valamelyikükről? Mondjuk Cheryl Marstonról?

Rhyme becsukta a szemét, és a fejét rázta. - Nem... - Ám ekkor eszébe villant valami. - Lovas nőnek hívta.

- Kitűnő - mondta Sachs.

Megmagyarázhatatlan büszkeség töltötte el Rhyme-ot.

- Mi a helyzet a többiekkel?

- Nem, ő az egyetlen, akire kitért.

- Szóval olyan embereket szemel ki áldozatul, akiket összeköt valami - tanakodott fennhangon Sellitto. - Ez lehet a munkájuk, de egészen más is. Mire megyünk vele?

- Fogalmunk sincs, nyomozó - felelte Sachs de egy lépéssel közelebb kerültünk hozzá, hogy kiismerjük a fickót. - Rhyme-hoz fordult: - Eszedbe jutott még valami?

- Nem - mondta Rhyme. - Azt hiszem, ennyi volt.

- Rendben, Rhyme.

A kriminológus azonban jól ismerte már ezt a hangot. Tisztában volt vele, hogy Sachs még nem fejezte be.

- Ugye nem volt egész idő alatt betömve a szád? - faggatta tovább a nő.

- Nem, csak a végén.

- Ami annyit jelenti, hogy *te* is részt vettél a *beszélgetésben.* Gondolkozz, Rhyme!

Sachs kérdése újabb emléket hozott elő. - Emlékszem már! - kiáltotta. - Megkérdeztem tőle, hogy kicsoda.

- Jó kérdés. És mit felelt?

- Hogy valami varázsló... - Rhyme erősen törte a fejét, hogy felidézze a homályos részletet. - Az *Óz, a nagy varázslóra* emlékeztetett... talán a Nyugati boszorkára. - Homlokát ráncolta, aztán megszólalt: - Azt magyarázta, hogy ő az *Északi varázsló.*

- Eszedbe jut róla valami? - fordult Sachs Karához.

- Nem.

- Azzal büszkélkedett, hogy bárhonnan meg tud szökni. Csak éppen elölünk nem sikerült. Na jó, előlem. Ezért jött ide. Azt állította, hogy még a holnap délutánt megelőzően végeznie kell velem. - Rhyme felsóhajtott. - Azt hiszem, Sachs, most már tényleg vége.

A nő kikapcsolta a magnót, aztán előrehajolt, és egy papír zsebkendővel letörölte a verejtéket Rhyme homlokáról.

Sachs átnyújtotta Karának a jegyzeteit, és megkérte, írja föl azokat a dolgokat a táblára, amelyekről úgy véli, hogy kiegészítik a Mágus jellemrajzát. Kara bólintott, és átment a laborba.

Pár perc múlva Mel Cooper jött be kezében egy nejlonzacskóval. - Ez az összes bizonyíték a Mazdából. - A zacskó egyetlen félbehajtott lapot tartalmazott a *New York Timesből.*

- Látni rajta dátumot? - kérdezte Rhyme.

Cooper megvizsgálta a szétázott papírt. - Két nappal ezelőtti.

- Akkor biztos, hogy a Mágusé - szögezte le Rhyme. - A kocsit még azelőtt lopták el. Az írások olvashatók?

- Még nem akarom szétnyitni, mert túl nedves.

- Oké, vigyétek át a dokumentumlaborba.

Cooper elintézte, hogy rendőrjárőr vigye a mintát Queensbe, a New York-i rendőrség bűnügyi laboratóriumába, aztán átment Rhyme laboratóriumába.

Pár perc múlva visszatért Kara egy pohár kávéval a kezében.

- Írogattam a táblára - mesélte Sachsnek és eszembe jutott valami. Azt hiszem, sikerült kiderítenem a nevét.

- Kiét? - kérdezte Rhyme.

- A Mágusét.

- Kitalálta a *nevét?* - kérdezte csodálkozva Sellitto. - Ki az?

- Egy Erick Weir nevű illuzionista. Felhívtam Balzac urat, megadtam neki a Mágus személyleírását, és megemlítettem néhány dolgot, amit a férfi Rhyme úrnak mondott.

A beszámoló alapján Balzac úr úgy sejti, ez valószínűleg Weir lehet.

- Miért?

- Ők nagyjából egykorúak, mindketten ötven év körüliek. Weir legendás volt veszélyes mutatványairól, a borotvapengés és a késes trükkökről. Azok közé tartozik, akik valaha megpróbálkoztak *Az égő tükörrel.* Talán emlékeznek rá, már említettem, hogy a legtöbb bűvész egy adott területre szakosodik. Ritkán találni olyan embert, aki illuzionista, szabadulóművész, átváltozóművész, sőt hasbeszélő és gondolatolvasó egyben. Weir mindezekhez értett, ráadásul Houdini-szakértőnek is számított. Az eddigi mutatványok részben Houdini-számok, vagy azokra épülnek. Aztán az *Északi varázsló* elnevezés is segített. Élt egy bűvész a tizenkilencedik században, John Henry Anderson, aki ugyancsak *Északi varázslónak* hívta magát. Nem volt szerencséje a tüzekkel, és Balzac úr elárulta, hogy Weir is csúnyán megégett egy cirkuszi tűzben.

- Innen erednek a sebhelyek és a tűz iránti megszállottsága - jegyezte meg Rhyme.

- És elképzelhető, hogy nem az asztmától ilyen a hangja - mutatott rá Sachs hanem a tűz roncsolta szét a tüdejét.

- Mikor volt Weir balesete? - kérdezte Sellitto.

- Három éve. Teljesen leégett a cirkuszi sátor, ahol próbáltak, és a felesége a lángok között lelte halálát. Nem sokkal azelőtt házasodtak össze.

- Mel! - kiáltotta Rhyme, megfeledkezve a tüdejét fenyegető veszélyekről. - *Mel!*

Cooper visszajött. - Hallom, máris jobban érzed magad.

- Az összes létező adatbázisban utána kellene nézni egy bizonyos Erick Weirnek. Előadóművész, illuzionista. Lehet, hogy ö a mi emberünk.

- Ti kiderítettétek a *nevét?* - kérdezte ámulva a technikus.

Rhyme Kara felé intett a fejével. - *Ő* derítette ki.

Hosszú percek után papírlapokkal a kezében tért vissza Cooper.

- Nem sok - kezdte. - Erick Albert Weir 1950 októberében született Las Vegasban. A gyermekkoráról

gyakorlatilag nincs adatunk. Fiatalon cirkuszokban és kaszinókban dolgozott, mint színpadi asszisztens, aztán önállósította magát, és illuzionistaként kereste a kenyerét. Három éve feleségül vette Marié Cosgrove-ot. Nem sokkal ezután felléptek volna az egyik neves clevelandi cirkuszban. A próbán azonban tűz ütött ki. A sátor megsemmisült, Weir csúnyán összeégett, a felesége pedig meghalt. Ezt követően a férfinak nyoma veszett.

- Nézzetek utána Weir családjának.

Sellitto a gyilkosságiak néhány nyomozóját bízta meg a feladattal.

- Néhány színes hír - folytatta Cooper a papírokat lapozva. - A tüzeset előtt pár évvel Weirt bűnösnek találták foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés miatt, mivel az egyik néző megégett. Egy másik előadáson az igazgató rájött, hogy Weir valódi puskát és igazi töltényeket használ a műsorában. Mivel Weir nem volt hajlandó átdolgozni a számot, az igazgató megvált tőle.

- Cooper ismét elmerült a papírokban, aztán folytatta: - Az egyik cikkben megtaláltam annak a két segédnek a nevét, akik a tüzeset idején dolgoztak vele. Az egyik Renóban lakik, a másik Las Vegasban. A nevadai rendőrségtől megszereztem a telefonszámukat.

Rhyme az órára pillantott. - Varázsolj nekünk egy kihangosít- ható telefont, Thom!

Az ápoló eltűnt, és pár pillanat múlva visszatért a készülékkel, és letette Rhyme mellé az éjjeliszekrényre.

Sellitto beütötte az első számot, mire Arthur Loesser feleségének magnóra vett hangja szólalt meg. A nyomozó üzenetet hagyott, aztán felhívta a másik segédet.

John Keating személyesen vette fel, Sellitto pedig előadta, hogy kollégáival egy gyilkossági ügyben nyomoznak, és szeretnének feltenni néhány kérdést.

Feszült csendet követően ideges férfihang hallatszott a kihangosítóból. - Rendben, kérdezzen.

- Annak idején egy Erick Weir nevű illuzionistának dolgozott?

- Weir úrnak? Igen, neki. Miért kérdezi? - Továbbra is feszült volt a hangja.

- Csupán néhány kérdésünk volna - magyarázta Sellitto. - Kapcsolatba lépett vele az utóbbi időben?

- Sokáig nem hallottam felőle, azt hittem, meghalt Ohióban abban a tűzben. Aztán hat héttel ezelőtt felhívott.

- Honnan? - kérdezte Rhyme.

- Fogalmam sincs. Nem mondta, én meg nem kérdeztem.

- Mit akart? - kapcsolódott be a beszélgetésbe Rhyme.

- Azt akarta tudni, tartom-e még a kapcsolatot valakivel a Hasbro cirkuszban, ahol a tűz keletkezett. A tűz után azonban a tulajdonos váltott, és a hely már nem cirkuszként üzemel. Miért tartanám ott bárkivel a kapcsolatot?

- Bemutatná öt néhány szóban? - tette fel az újabb kérdést Sachs.

- Voltak-e barátai, helyek, ahová szívesen ment? Mivel foglalatoskodott a szabadidejében?

- Semmi ilyesmi nem volt - mondta idegesen a férfi. - Csak a szakmájának élt.

- És hogyan jellemezné a gondolkodásmódját? - faggatta tovább Sachs. - Miként vélekedett dolgokról?

- Három éve töröm a fejemet, hogy milyen ember volt, de még most sem tudnám megfogalmazni - hangzott a válasz hosszú szünet után. - Még ma is sért... - Keating hangos nevetésben tört ki. - Figyelték? Azt mondtam, *sért,* pedig a *kísértve* gondoltam.

- Hallottuk, hogy Weir felesége a lángokban lelte halálát. Tud valamit a családjáról?

- Marie-éről? Semmit. Alig egy héttel a tüzeset előtt házasodtak össze. Őszintén szerették egymást. Azt hittük, a nő mellett végre megtalálja a lelki békéjét. Ám az asszonyt sohasem volt alkalmunk megismerni.

- Meg tudná adni valakinek a nevét, aki tudhat róla valamit?

- Art Loesser volt az első asszisztens. Én voltam a második. Mindenki csak *Erick fiaiként* ismert minket.

- Loessert már felhívtuk - szólt bele Rhyme. - Másvalaki?

- Csak a Hasbro cirkusz akkori igazgatója jut eszembe: Edward Kadeskynek hívják. Azt hiszem, most Chicagóban igazgató.

Miután elbúcsúztak egymástól, Sachs odament a készülékhez, és kikapcsolta.

- Legalább van valami nyom - jegyezte meg Rhyme. - Nézzetek utána Kadeskynek.

Mel Cooper ismét eltűnt néhány percre, és mire visszajött, megtalálta a Kadesky Produkciós Irodát Chicagóban. Sellitto azonnal felhívta a céget, de a szombat késő esti időpontra tekintettel az üzenetrögzítő válaszolt. A nyomozó rövid üzenetet hagyott.

- A Mágus tönkretette a segédje életét - dünnyögte Sellitto. - Labilis fickó, aki élvezetét leli mások megkínzásában. De mi az indítéka?

Sachs felkapta a fejét. - Hívjuk fel Terryt!

Terry Dobyns a New York-i rendőrségen dolgozott pszichológusként. Sellitto azon nyomban telefonált a férfinak.

- Szevasz, Terry!

- Szia, Lon! Visszhangzik a kihangosító. Feltételezem, hogy Lincoln is ott van.

- Igen - erősítette meg Rhyme. Kedvelte Dobynst; ő volt az első ember, akit meglátott, miután magához tért súlyos balesete után, amelyben megsérült a gerince.

- Elnézést a késői hívásért - kezdte Sellitto de segítségre volna szükségünk egy sorozatgyilkossággal kapcsolatban.

- Arra gondolsz, amelyik a hírekben szerepel?

- Igen. Egyhelyben toporgunk. Az elkövető azt közölte Lincolnnal, hogy holnap délután végez a kővetkező áldozattal.

- Azt *közölte* Lincolnnal? Telefonban? Levélben?

- Személyesen - mondta Rhyme.

Sellitto és Rhyme beszámolt a pszichológusnak Weirről.

Dobyns egy sor kérdést tett fel, aztán hosszú másodpercekig hallgatott, végül azt mondta: - Véleményem szerint két erő dolgozik benne. Még mindig fellép?

- Nem - felelte Kara. - A tűz óta nem lépett színpadra.

- A nyilvános szereplés - magyarázta Dobyns - olyan intenzív élmény, hogy ha valakit megfosztanak tőle, az súlyos veszteséget érez. A tűz megsemmisítette azt az embert, aki azelőtt volt.

A kámforrá vált ember, tette hozzá magában Rhyme.

- Ez azzal jár, hogy most már nem a sikerélmény, a közönség szórakoztatása vagy a hivatásszeretet hajtja előre, hanem a düh. Ezt tovább súlyosbítja egy másik tényező: a tűz eltorzította a testét, és tönkretette a tüdejét.

- Szóval elégtételt akar venni a sérelmekért?

- Igen, de ezt ne értsd szó szerint. A tűz „elpusztította" a régi személyiségét, és azzal, hogy meggyilkol valakit, megkönnyebbül.

- Miért éppen őket választotta ki?

- Velük kapcsolatban lehet valami, ami felkorbácsolja a dühét. Nem tudom, mi lehet az. *Még* nem, amíg nincs több adatunk.

- Még egy dolog, Terry. Míg itt járt, gyakran a képzeletbeli közönségéhez beszélt. Először úgy emlékeztem, hogy *tisztelt* közönséget használt, de most eszembe jutott, hogy *imádott* közönséget emlegetett.

- *Imádott* - tűnődött a pszichológus. - Ez fontos információ. Miután elragadták tőle a hivatását és a szerelmét, az imádatát, a *szeretetét* a közönségre irányította. Azok az emberek, akik csoportokat szeretnek, veszélyesek lehetnek az egyénekre. Weir esetében még nagyobb a veszély, mert ő nem valódi közönséghez beszél, csupán az ö képzeletbeli publikumához. A fickó nehéz eset.

- Kösz, Terry.

- Indulás az ágyba! - szólt Thom Rhyme-nak, miután letették a telefont.

- Jól van - törődött bele Rhyme. Fáradt volt: bár igyekezett leplezni. a tűz nagyon felkavarta.

A csapat szétszéledt: mindenki elindult hazafelé.

Sachs felsietett az emeletre. - Csak lezuhanyozom! - kiáltotta.

Tíz perc múlva Rhyme hallotta, hogy lejön a lépcsőn. De nem csatlakozott rögtön hozzá: puffanások hallatszottak a

ház különböző részeiből, meg néha fojtott párbeszéd hangjai Thommal. Végül Sachs visszatért a vendégszobába. Kedvenc pizsamáját viselte - fekete pólót és selyem bokszeralsót -, de nála volt a Glock pisztolya és az elemlámpája.

- A fickó túl könnyen bejut bárhová - magyarázta, és letette mindkettőt a mellette lévő asztalra. - A házat átkutattam, széket támasztottam az összes ajtónak, és jeleztem Thomnak, ha bármit hall, szóljon nekem, de el ne mozduljon a helyéről. Most bárkit képes volnék lelőni, és nem szeretném, ha éppen ő lenne az.

MÁSODIK RÉSZ

A módszer

Április 21., vasárnap

7

NYOMOTT hangulatban telt a vasárnap reggel, mivel eredménytelenül próbáltak Erick Weir nyomára bukkanni. A csapat megtudta, hogy az ohióí tűz után az illuzionista a helyi kórház égési osztályán feküdt hetekig, aztán váratlanul távozott. Előástak egy feljegyzést, hogy nem sokkal ezután eladta a házát Las Vegasban. Az a nyomozó, aki utánanézett Weir családjának, mindössze annyit talált, hogy mindkét szülő meghalt, Weir egyetlen gyermek volt, és nincsenek rokonai.

Később a Mágus másik asszisztense, Art Loesser visszahívta őket Las Vegasból. A férfi nem lepődött meg, amikor megtudta, hogy régi főnökét egy bűnüggyel kapcsolatban keresik, és elismételte, amit már tudtak: Weir a világ egyik legjobb illuzionistája volt, de túlságosan komolyan vette

hivatását. Veszélyes mutatványairól és heves természetéről volt ismert. Loessert még mindig rémálmok gyötrik amiatt, hogy annak idején Weir asszisztenseként dolgozott.

- Mikor látta utoljára? - kérdezte Sachs.

- A kórházban, az égési osztályon. Végig azt hajtogatta, hogy bosszút áll mindenkin, aki fájdalmat okozott neki. Aztán kámforrá vált.

Az egykori pártfogolt hozzátette, hogy két hónappal ezelőtt Weir váratlanul felhívta. Loesser felesége vette föl a telefont. - Weir azt mondta, majd újra keres, de nem tette meg.

- Nem árulta el a feleségének, hogy miért telefonál?

- Az asszony azt mesélte, hogy furcsa, izgatott volt a hangja. Suttogott, nehezen lehetett érteni. Emlékszem, ilyen volt a tűz után is, ugyanis megsérült a tüdeje. Ettől a hangja még ijesztőbb lett.

Nekem mondja?, gondolta Rhyme.

- Megkérdezte, nem hallottunk-e valamit Edward Kadeskyről, aki a Hasbro cirkusz igazgatója volt a tűz idején. Ennyi.

Loesser nem tudott több információval szolgálni, így elbúcsúztak egymástól.

Közben Thom beengedett két rendőrnőt a laboratóriumba. Sachs köszönésképpen biccentett, aztán bemutatta Diane Franciscovichot és Nancy Ausoniót Rhyme-nak. A két rendőrjárőr az elsők között érkezett a szombat reggeli gyilkosság helyszínére, és ők kapták a feladatot, hogy nézzenek utána a régi bilincsnek.

- A bilincs Darby márkájú, ahogy feltételezték - mondta Ausonio. - Elég ritka darab, de van egy listánk...

- Oda nézz! - Franciscovich a bizonyítéklistára mutatott, amelyet Thom írt fel a táblára: *Az elkövető neve Erick A. Weir.*

Ausonio végiglapozta a kezében tartott papírköteget. - Erick Weir postán rendelt egy bilincset az egyik seattle-i régiségkereskedéstől a múlt hónapban.

- Cím? - kérdezte izgatottan Rhyme.

- Egy denveri postafiók, de már lejárt a bérlete.
- Mivel fizettek?
- Készpénzzel.
- Legalább van rá bizonyíték, hogy ő a mi emberünk - mondta Rhyme.

A kriminológus megköszönte a segítséget a rendőrnőknek, majd Sachs kikísérte őket. Ekkor érkezett meg Kara nagy kávéspohárral a kezében.

Sellitto éppen a kalóriaszegény étrendekről tartott előadást Roland Belinek, amikor újabb telefon szakította félbe.

- Lincoln? - recsegte a hang a kihangosítóból. - Itt Bcdding. Azt hiszem, sikerült leszűkíteni a kulcsot három szállodára: a Chelsea Lodge-ra. a Beckmanre és a Lanham Armsra. Csak ezek használnak ilyen színű negyvenkettes modellt. Itt vagyunk a Bcck- manben, a Harmincnegyedik és Ötödik sarkán.
- Melyik a harmadik, uraim? - szólt bele a telefonba Roland Bell.
- Szevasz, Roland! A kiejtésed rögtön elárult.
- Azt mondtátok, Lanham Arms. Az merre van?
- A Keleti Hetvenötödiken. A Lexington mellett.
- Ismerős a név, de hirtelen nem tudom hová tenni...
- Ez a következő a listánkon.

A dolgot rábízták a két nyomozóra.

Cooper számítógépe jelzett, hogy újabb e-mailje érkezett.

- FBI-laboratórium, Washington - olvasta a labortechnikus. - Végre megjött a jelentés a Mágus zsákjában talált rézforgácsról. Azt írják, a karcolások arra utalnak, hogy óraszerkezetből valók.
- Detonátor-jelentette ki komoran Sachs.
- Benzinbombához? - kérdezte Cooper a benzinnel átitatott zsebkendő felé mutatva, amelyet Weir hagyott ott előző este.
- Benziné biztos van, és a tűz megszállottja.

Rhyme észrevette, hogy az óra nemsokára tizenkettőt mutat. *Hamarosan meghal a következő áldozat,* futott át az

agyán. Lépniük kellett, de a meglévő bizonyítékok alapján semmilyen következtetésre sem jutott.

Fax érkezett, amelyet Cooper olvasott fel. - A dokumentumvizsgálótól jött, Queensből. Szétnyitották az újságlapot, amelyet a Mazdában találtak. Semmi széljegyzet, semmi bekarikázás.

A lapot felragasztotta a bizonyítéktáblára.

ÁRAMKIMARADÁS MIATT BEZÁRT A RENDŐRŐRS
A SZÜLÖK SZERINT NEM ELÉG BIZTONSÁGOS A LEÁNYISKOLA
FÉLKATONAI SZERVEZET VEZETŐJÉNEK TÁRGYALÁSA KEZDŐDIK HÉTFŐN
VIDÁM TAVASZI MULATSÁG KICSIKNEK ÉS NAGYOKNAK
A KORMÁNYZÓ ÉS A POLGÁRMESTER EGYEZTET AZ ÚJ WEST SIDE-I TERVRŐL

- Az egyik közülük fontos lehet - jegyezte meg Rhyme. *De melyik?*

Megcsörrent Sellitto telefonja. Ahogy a füléhez emelte, mindenki ránézett, újabb halálesetre számítva. A nyomozó azonban meglepett mosollyal felvonta a szemöldökét, és azt mondta: - Valóban? Az nincs is messze. Át tudna jönni hozzánk? - Aztán megadta Rhyme címét, és letette a telefont.

- Ki volt az?

- Edward Kadesky. Igazgató volt abban az ohiói cirkuszban, ahol Weir megégett. Megkapta az üzenetet a chicagói irodájától, és most tiszteletét teszi nálunk.

EDWARD KADESKY köpcös fickó volt öszes szakállal és hullámos hajjal. Rhyme, aki Weir előző esti látogatása óta gyanakvó lett, üdvözölte a vendéget, majd megkérte, hogy igazolja magát.

Kadesky eleget tett a kérésnek, és átadta illinois-i jogosítványát Sellittónak. Mel Cooper is vetett egy pillantást a képre és a cirkusz igazgatójára, aztán bólintott Rhymenak. A technikus időközben felvette a kapcsolatot az

illinois-i közlekedésrendészettel, és megszerezte a jogosítvány adatait és a férfi fényképét.

- Az üzenetükből arra következtetek, hogy Erick Weir miatt van ez a felhajtás - kezdte Kadesky.

- Gyanúsított egy sorozatgyilkosságban - felelte Rhyme.

- El sem hiszem! Kit ölt meg?

- Helyieket, köztük egy rendőrt - magyarázta Sellitto. - Azt reméltük, esetleg segíthet megtalálni.

- A tüzeset óta nem hallottam róla. Engem okolt érte... Ez három evvel ezelőtt történt. Weirék illuzionista- és átváltozószámokkal léptek fel a cirkuszban. Nagyon jók voltak, úgy értem, döbbenetesek. De Weirtől féltek az emberei. Gyakran megsebesült valaki a próbákon vagy az előadások alatt, de öt ez egyáltalán nem érdekelte. Úgy vélte, a varázslat akkor működik legjobban, ha veszélyt hordoz magában. - Az igazgató keserűen felnevetett. - A *szórakoztatóiparban* azonban erről szó sem lehet, nincs igazam? Egyik vasárnap reggel szóltam a helyettesemnek, hogy küldje cl.

- Ez a tűzvész napján történt? - kérdezte Rhyme.

Kadesky bólintott. - A helyettesem rajtakapta Weirt, amint gázvezetékekkel propánbutánt vezet a színpadhoz az egyik műsorszámához. *Az égő tükörhöz.* Az ügyelő közölte vele, milyen döntésre jutottunk, Weir azonban folytatta a mutatvány előkészítését, ezért én is odamentem. Weir abbahagyta a szerelést, és rám támadt. Megsérült az egyik vezeték, közben ráestünk egy vasszékre, és úgy gondolom, egy szikra meggyújtotta a gázt. Ó, súlyosan megégett, a felesége pedig odaveszett. Akárcsak a sátor. Azt terveztük, hogy bepereljük, de megszökött a kórházból. - Az igazgató az órájára pillantott, amely háromnegyed kettőt mutatott. - Tizenöt perc múlva kezdődik az előadásunk. Azt hiszem, nem ártana odaküldeni néhány rendőrautót.

- Hová? - kérdezte Rhyme.

- A cirkuszomhoz. - A Central Park felé biccentett.

- A Cirque Fantastique a *magáé?*

- Úgy van. A Cirque Fantastique a régi Hasbro cirkuszból nőtte ki magát.

Rhyme Karára pillantott, aki a fejét rázta. - Balzac úr nem említette, amikor tegnap este beszéltem vele.

- Szóval ez ugyanaz a produkció, de már Weir nélkül - mondta Rhyme.

- Gyakorlatilag igen. A műsorszámok változtak, de a régiek közül még sokan szerepelnek a műsorban. Én...

- *Ezért* van itt Weir! - jelentette ki Rhyme. - A cirkusz a célpontja! A Cirque Fantastique.

Ismét végignézte a bizonyítékokat, aztán gondolataiba merült.

- Francos kutyák! - szólalt meg végül. - Az állatszőrök és a Central Park-i por a kutyadombról való! Egyenesen innen, az ablak alól! - A fejével a park felé intett. - Nem azért járt itt, hogy kilesse Cheryl Marstont, hanem a *cirkuszt* vette szemügyre. Aztán a főcímek a Mazdában talált újság címlapján: *Vidám mulatság kicsiknek és nagyoknak.* Érdeklődjünk az újságnál, hátha a cikk éppen a cirkuszról szól. Thom, hívd fel Pétért! Siess!

Az ápoló jól ismerte a *New York Times* egyik újságíróját. Elővette mobiltelefonját, és felhívta. Nem telt bele egy perc, és megjött a válasz: - Valóban a cirkuszról szólt a cikk. Minden benne volt: a kezdési időpontok, a műsorszámok, az alkalmazottak adatai. Még a biztonsági intézkedésekről is írtak.

Rhyme felcsattant: - Jó előre felmérte a terepet... És a sajtóbelépő? Bármikor besétálhat vele a színpad mögé. - Rhyme a bizonyítéklistát nézte. - Igen, most már értem! Szóval mi a közös az áldozatokban? Mindenki a cirkuszhoz köthető. Az egyik sminkmester, a másik lovagolt... Az első áldozat pedig énekelt, és a gyerekeket szórakoztatta.

- Vegyük az elkövetés módjait - mutatott rá Sachs. - Mindegyik bűvésztrükk volt.

- Semmi kétség, a cirkusz a célpontja. Terry Dobyns szerint elsősorban a bosszú vezérli. Szerintem elrejtett valahol egy bombát!

- Jó ég! - suttogta Kadesky. - Kétezer ember van ott! És a műsor tíz perc múlva kezdődik!

Délután kettőkor, döbbent rá Rhyme. - A vasárnapi matiné - tette hozzá Rhyme. - Ahogy három éve Ohióban.

Sellitto felkapta a Motoroláját, és a cirkuszban posztoló rendőröket hívta. A járőrök azonban nem jelentkeztek. A nyomozó arca elkomorult, majd beütött egy számot Rhyme telefonján.

- Itt Koslowski járőr - hallatszott a kihangosítóból.

Sellitto azonosította magát. - Miért nincs bekapcsolva a rádiója, járőr? - kérdezte ingerülten.

- Uram, minket elküldték onnan. Félórája jött egy nyomozó, és azt mondta, hogy nincs ránk szükség.

- Hogy nézett ki a fickó?

- Ötvenes, barna hajú, szakállas férfi.

- Hová ment?

- Fogalmam sincs. Odajött a kocsihoz, megvillantotta a jelvényét, aztán elzavart minket.

Sellitto lecsapta a telefont. - Kezdődik! - Odakiáltott Sachsnck: - Értesítsd a tűzszerészeket! - Aztán a központot hívta, és készenlétieket meg tűzoltókat rendelt a cirkuszhoz.

Kadesky az ajtó felé rohant. - Kiüríttetem a sátrat!

- Szeretném, ha még több civil ruhás rendőr lenne a parkban - mondta Rhyme. - Az az érzésem, hogy ott lesz a Mágus.

- Miért lenne ott? - kérdezett vissza Sellitto.

- Hogy élvezze a tüzet. A világ minden kincséért sem hagyná ki a látványt.

EDWARD KADESKYT nem a tűz aggasztotta leginkább. Miközben futva megtette a Rhyme háza és a Cirque Fantastique sátra közötti távot, az járt a fejében, hogy a lángmentesítővel kezelt cirkuszi sátorban viszonylag lassan terjed a tűz. Az igazi veszélyt a pánik jelenti, a fejvesztett menekülés, amikor az emberek elsodorják és eltapossák egymást.

Hagyományosan úgy riasztották az alkalmazottakat tűz esetén, hogy a porondmester finom jelzést küldött a zenekar vezetőjének, aki rázendített John Philip Sousa híres

indulójára. A dolgozóknak ilyenkor nyugodtan ki kellett vezetniük a közönséget a kijelölt kijáratokon. Az évek során azonban az induló dallamát jóval hatékonyabb módszerekkel váltották fel.

Ahogy Edward Kadesky megérkezett a sátorba, azt tapasztalta, hogy kétezer-hatszáz ember várja a műsor kezdetét.

Barna hajú asszisztensnője nemsokára észrevette, és odament hozzá. - Mi történt? - suttogta.

Kadesky röviden felvázolta, mivel kell szembenézniük.

- Mi a megoldás? - kérdezte az asszisztens.

Kadesky eltűnődött, azután utasításokat adott a kollégáinak.

A nő bólintott, előbb odament a világosítóhoz, majd a zenekarvezetőhöz. hogy átadja az igazgató üzenetét.

Kadesky a zenekarra pillantott, aztán intett a fejével. Peregni kezdett a dob.

Ahogy mosolyogva kisétált a porond közepére, a közönség elcsendesedett. Megállt, és a dobpergés abbamaradt. Egy pillanat múlva két reflektor fénykévéje irányult rá. Felemelt egy mikrofont, és megszólalt: - Kellemes délutánt kívánok, hölgyeim és uraim, köszöntőm önöket a Cirque Fantastique-ban! - Nyugodtan, kellemes hangon, határozottan beszélt. - Páratlan műsort tartogatunk önöknek ma délután. Ahhoz, hogy elkezdhessük, egy apró szívességre kérnék mindenkit. Egészen különleges számot mutatunk be a sátoron kívül, ezért arra kérem önöket, hogy megőrizve jegyük ellenőrző szelvényét, menjenek ki a Central Parkba. Keressenek egy helyet a közelben. Amennyiben onnan kivehetők a Central Park déli oldalán lévő épületek, akkor remekül látják majd a műsort.

A tömeg izgatott zsibongásba kezdett. Mit jelenthet ez? Valami vakmerő fickó kötélen egyensúlyoz a felhőkarcolók között?

- Akkor talán kezdjük az első sorokkal, de nyugodtan, fegyelmezetten.

Kigyulladtak a fények, a közönség felállt, és izgatottan beszélgetve elindult a biztonságba vezető kijáratok felé.

Kadesky a fejét törte. *Tíz perccel múlt kettő. Mikor lép működésbe a bomba? Valószínűleg nem most rögtön. Weir lehetőséget ad a későn jövőknek is, hogy ideérjenek, és elfoglalják a helyüket - hogy még több legyen az áldozat. De hol lehet a bomba?*

Kadesky széles mosoly kíséretében tovább ecsetelte a nézőknek, milyen fantasztikus műsorszám vár rájuk odakint. Hirtelen hangos zeneszó szakította félbe, és a zenekari állványra pillantott. A zenészek elmentek - ahogy utasította őket, de a zenekarvezető a vezérlőpult előtt állt, amelyről az előre felvett zenéket játszották be. Találkozott a tekintetük, és Kadesky egyetértőleg bólintott. A zenekarvezető, aki a fél életét cirkuszban töltötte, lassan felerősítette a hangot. Felcsendült John Philip Sousa legendás indulója.

MALERICK, aki éppen egy londiner egyenruháját viselte, a Lanhain Arms Hotelben végigment a tizennegyedik emelet folyosóján. Tálcát vitt a kezében, rajta tányérfedő meg váza, benne piros tulipán.

A fedő alatt azonban nem tányér, hanem csőre töltött automata Beretta pisztoly volt hangtompítóval, valamint egy bőrtasak, amelyben betöréshez használt eszközöket tartott.

Elképzelte, ahogy eluralkodik a pánik a Cirque Fantastique fehér sátrában - éppen ott. ahová a gyilkosságok helyszínein hagyott nyomokkal a rendőröket vezette. Vagy ahogy ő fogalmazna, *félrevezette.*

A szemfényvesztés a hatásos illúzió kulcsa, és ebben tagadhatatlanul Malerick volt a legjobb.

A rendőrség emberei valószínűleg lázasan keresik a bombát, de hasztalan teszik, mert robbanószerkezet sohasem létezett.

A folyosó végén Malerick körbenézett, hogy egyedül van-e, majd letette a tálcát az egyik ajtó mellé, és felemelte a fedőt. Becsúsztatta a pisztolyt és a tasakot az egyik cipzáras zsebébe, aztán gyors mozdulattal feltolta az egyik ablakot. Ötven méter magasságban óvatosan kilépett a fél méter széles párkányra.

Tizenöt méter után elérte a szálloda sarkát, megállt, és átnézett a Lanham Arms mellett álló épületre.

A Keleti Hetvenötödik utcára néző házat nem díszítették párkányok, de volt egy tűzlépcsője, két méterre onnan, ahol most állt. Malerick átlendült a mélység fölött, elkapta a tűzlétrát, majd átmászott a korláton.

Két lépcsőfordulót haladt felfelé, aztán megállt a tizenhatodik emelet egyik ablakánál. Bekémlelt, a folyosó kihalt volt. A pisztolyt és a bőrtasakot az ablakpárkányra helyezte, aztán lehámozta magáról az egyenruhát, amely alól szürke öltöny, fehér ing és nyakkendő villant elő. A pisztolyt az övébe csúsztatta, a szerszámokkal pedig kinyitotta az ablakzárat, és bemászott.

Elindult a folyosón ahhoz a lakáshoz, amelyet keresett. Megállt az ajtó előtt, majd három másodperc alatt kinyitotta a zárat. Pár pillanat múlva már a lakás halijában tartózkodott. Csöndesen becsukta maga mögött az ajtót, és körbenézett.

A falakat portrék díszítették, meg egy gyerek által készített festmény New Yorkról. Az ifjú művész, aki a kézjegyével is ellátta művét, a lakás tulajdonosának, Charles Gradynek a lánya, Christine Grady volt. Azé a Charles Gradyé, aki New York-i helyettes államügyészként szerzett hírnevet magának. És azé a férfié, akinek a meggyilkolásáért Malerick százezer dollárt kapott.

A HARSOGÓ ZENE elhallgatott a sátorban, és Edward Kadesky kilépett a szabadba. A tűzszerészek meg egy tucat tűzoltó közben átkutatta a sátrat, de nem találtak robbanószerkezetet. A lakókocsikban és az áramellátó teherautókban sem találtak semmit.

Sachs, aki az első rendőrök között érkezett, gondterhelten ráncolta a homlokát: *Tévedtek volna?* A bizonyítékok egyértelműen arra utaltak, hogy Weir célpontja a Cirque Fantastique.

MALERICK megállt, és a nappaliból meg a konyhából kiszűrődő hangokra összpontosított. Egyszer már járt a

lakásban - szerelőnek álcázva és akkor alaposan felderítette a terepet.

Most hamisított New York-i rendőrigazolvány lógott a nyakában. A tükörbe pillantott, és elégedetten állapította meg, hogy épp úgy fest, mint egy nyomozó, aki azért van itt, hogy megvédjen egy államügyészt.

És most, imádott közönség, kezdődik az igazi előadás... Malerick elsétált a folyosó végéig, aztán belépett a nappaliba.

- HELLÓ, mi a helyzet? - szólalt meg a szürke öltönyös férfi.

Luis Martinez, a Roland Belinek dolgozó csöndes, szikár nyomozó összerezzent a meglepetéstől. A kanapén ült a vasárnapi *New York Times* egyik példányával. Felpillantott a jövevény jelvényére és igazolványára. - Maga a váltás?

- Úgy van.

- Hogy jött be? Adtak kulcsot?

- Kaptam egyet a központban. - A férfi rekedt hangon beszélt.

- Mázlista - dünnyögte Luis. - Nekünk egyen kell osztoznunk.

- Hol van Grady úr?

- A konyhában - felelte Luis. Felvonta a szemöldökét. - Nem hinném, hogy ismerem magát.

- Joe Dávid - mutatkozott be a férfi. - Főleg Brooklynban dolgozom. Ez az első megbízatásom ebben a körzetben.

- És az utolsó is! - Luis félredobta az újságot, talpra ugrott, előkapta a Glockját, és a férfira szegezte, akiről tudta, hogy Erick Weir. - *Itt* van! - kiáltotta.

A konyhában várakozó két rendőr - Bell és Lon Sellitto - berontott a másik ajtón. Elkapták Weir karját, és kirántották az övéből a hangtompítós pisztolyt.

- Gyerünk a földre! - kiáltotta Sellitto, és a férfi arcába nyomta a fegyverét. *Micsoda döbbent arckifejezés!,* futott végig Luis agyán.

- Honnan a fenéből került ide? - kérdezte zihálva Sellitto.

Bell rádión riasztotta a többieket. - Valahogy csak bejött... Még nem tudom, hogyan...

Két egyenruhás rendőr sietett be a folyosóról. - Úgy tűnik, felfeszítette az emeleti ablakot - magyarázta az egyik. - A tűzlépcsőnél.

Bell Weirre pillantott, aztán leesett neki a tantusz. - A Lanham párkányáról átugrott?

Weir nem válaszolt a kérdésre.

Sellitto gumikesztyűt húzott, és átkutatta a férfit. A motozás során különféle betörőeszközök meg egyéb kellékek kerültek elő. A legfurcsábbnak a gumiból készült ujjsapkákat találta, amelyeket Weir jó erősen rögzített. Sellitto letépte és bizonyítékgyűjtő nejlonzacskóba csúsztatta őket.

- Valami igazolvány? - kérdezte Bell.

Sellitto a fejét rázta. - Meseország. - A gyenge utánzatnak minősülő jelvények és személyi igazolványok jelölésére használták a játékáruház nevét a New York-i rendőrségen.

- Hogy találták ki? - kérdezte döbbenten Weir.

Sellitto csak annyit mondott: - Van valaki, aki személyesen szeretne válaszolni erre a kérdésre. Gyerünk, kocsikázunk egy kicsit!

LINCOLN RHYME végignézett a laboratóriuma ajtajában álló megbilincselt gyilkoson, és így szólt: - Örülök a viszontlátásnak.

- De hát a tűz... - Weir dühös pillantást vetett a hálószobába vezető lépcsőre.

- Sajnálom, hogy tönkretettük az előadást - szólt hűvösen Rhyme. - Tartok tőle, hogy a végén mégsem menekülhet előlem, Weir úr.

- Már nem ez a nevem - sziszegte. - Csak régen voltam Weir.

Rhyme felidézte Terry Dobyns pszichológus szavait, miszerint a tűz „megölte” Weir régi személyiségét. - Akkor hogyan nevezi magát?

- Ez kizárólag rám és a közönségemre tartozik.

Az imádott közönség, gondolta Rhyme.

- Hogy találtak meg? - kérdezte zihálva a fickó. - Én a...

- A Cirque Fantastique-ra irányította a figyelmünket? Valójában úgy érti, megpróbált *félrevezetni* minket. - Amikor Rhyme túljárt egy elkövető eszén, mindig beszédes kedvében volt. - Átnéztem a bizonyítékokat, és arra a következtetésre jutottam, hogy az ügy megoldása túlzottan is nyilvánvaló.

- Nyilvánvaló? - kérdezte Weir köhögve.

- Miután mindenki elsietett, hogy megkeresse a bombát a cirkuszban, olyan érzésem támadt, hogy a nyomok egy részét szándékosan helyezték el. Például a cipőn, amelyet a második áldozat lakásán hagyott, olyan kutyaszőr, por és növényi nyomok voltak, amelyek csak a Central Parkra jellemzők. Eszembe ötlött, hogy egy agyafúrt elkövető maga is rárakhatta a port és szőrt a cipőre, majd ott hagyta a helyszínen. Aztán tegnap este, amikor meglátogatott, feltűnően sokat beszélt a tűzről.

- De próbáltam megölni - szuszogta Weir. - Ha félrevezetésnek szántam volna mindazt, amit mondtam, akkor élve lett volna szükségem magára.

Rhyme felnevetett. - Maga egyáltalán nem próbált megölni. Csak azt akarta, hogy hihető legyen, amit elmondott. Miután magamra hagyott az égő szobában, első dolga volt, hogy értesítse a tűzoltókat egy utcai telefonfülkéből. Beszéltem a diszpécserrel, aki úgy tájékoztatott, hogy a férfi, aki telefonált, azt állította, a telefonfülkéből látja a lángokat. Csakhogy a legközelebbi fülke a sarkon túl van, onnan pedig bajosan láthatta volna a szobámat.

Weir ráébredt, mekkora hibát követett el.

Rhyme a bizonyítéktáblára nézett. - Az áldozatok mindegyikének olyan foglalkozása volt, vagy olyan kedvtelésnek hódolt, amely a cirkuszhoz kapcsolható. Az elkövetés módjai is bűvész-trükkökön alapultak. De ha valóban Kadcskyn akart volna bosszút állni, akkor *elvonja* a figyelmünket a Cirque Fantastique-ról, nem pedig ráirányítja. Ez azt jelenti, hogy valami másról akarta elterelni a figyelmet. De miről? A harmadik helyszínen, a folyónál, sikerült

meglepnünk. Ott nem volt ideje magához venni a dzsekijét a sajtóbelépővcl meg a szállodai kulcskártyával a zsebében, ami azt jelentette, hogy ezek nem lehettek félrevezető nyomok.

A kriminológus rövid szünet után folytatta: - A szállodai kulcskártya három hotelból származhatott, az egyik közülük a Lanham Arms. Bell nyomozónak ismerősen csengett a név, ezért megnézte a noteszét. Kiderült, hogy ennek a szállodának a bárjába ültek be Charles Gradyvel egy hete, hogy a családja védelmének részleteit megbeszéljék. Roland kitért rá, hogy a Lanham közvetlenül Grady lakása mellett van. De vegyük a sajtóbelépőt! Felhívtam a riportert, akitől ellopta. Ő tudósít az Andrew Constable-ügyről, és számos interjút készített Charles Gradyvel. Aztán találtunk néhány rézforgácsot, és egyből a legrosszabbra gondoltunk, hogy egy bomba időzítőszerkezetéből valók. De talán csak egy kulcsról vagy egy szerszámról morzsolódtak le.

Sachs vette át a szót. - Aztán ott van a *New York Timesból* kitépett lap, amelyet a folyóból kiemelt kocsiban találtunk. Valóban szerepel benne egy cikk a cirkuszról, ám a Constable-perröl is írtak aznap.

- Egy éttermi számla is volt a dzsekijében - jegyezte meg Rhyme.

- Miféle számla? - kérdezte Weir a homlokát ráncolva.

- Egy Bedford Junction-i étteremben állították ki két héttel ezelőtt, szombaton.

- Fogalmam sincs, miről beszél.

Rhyme nem hagyta magát.

- Bedford Junctionról kiderült, hogy Canton Falls mellett van, ahol Constable lakik.

- Ki ez a Constable? - kérdezett vissza Weir. Rhyme azonban látta az arcán, hogy tisztában van vele, kiről van szó.

- Jeddy Barnes volt az egyik fickó, akivel együtt ebédelt, igaz? - vetette közbe Sellitto.

- Nem tudom, kiről beszél.

- Ugye hallott a Hazafias Szövetségről?

- Csak amennyit az újságokban írtak.
- Nem hiszünk magának - mondta Sellitto.
- Higgyenek, amit akarnak - vágott vissza Weir. Köhögési roham tört rá, aztán végignézett az egybegyűlteken. - Maga kicsoda?
- Egy illuzionista - felelte dacosan Kara.
- Szóval közülünk való - jegyezte meg Weir gúnyosan. - És most micsoda? Tanácsadó? Ha kiengednek, lehet, hogy meglátogatom, és kámforrá változtatom.
- Magát az életben nem engedik ki, Weir - mordult rá Sachs.
- Én feleltem a kérdésére - vette át a szót Rhyme. - Mi volna, ha maga is válaszolna az enyémre? Azt hittük, boszszút akar állni Kadeskyn, de kiderül, hogy Gradyre utazik. Ki maga? Bérgyilkos illuzionista?
- Bosszú? - sziszegte dühösen Weir. - Mi haszna a boszszúnak? Talán eltünteti a sebeket, és meggyógyítja a tüdőmet? Netán visszahozza a feleségemet? Maga még mindig nem érti! Az egyetlen dolog az életben, ami valaha jelentett számomra valamit, az a porond volt. A bűvészet, a varázslat. A tűz azonban elvette tőlem. Már nincs elég erőm a fellépéshez, a kezem eltorzult, a hangom tönkrement. Ki volna rám kíváncsi? Ha csak olyan áron szerepelhetek, hogy megszegem a törvényt, akkor azt teszem. - Körbenézett, és felnevetett. - Komolyan gondolják, hogy börtönben tudnak tartani?
- A belvárosba viszem - mondta Sellitto Rhyme-nak és Sachs- nek.
- Várj csak! - szólt Rhyme. - Játszi könnyedséggel kinyitotta a bilincset, amikor megszökött Larry Burke-től.
- Úgy van.
- Emlékszel, hogy nyálat találtunk a karperecén? Nézz be a szájába, nem rejtett-e oda valami drótot vagy kulcsot.
Mel Cooper gumikesztyűt nyújtott Sellitto felé, amit a nyomozó vonakodva felhúzott. - Nyissa ki a száját!
A Mágus kitátotta a száját, és Sellitto belevilágított a zseblámpájával. - Semmi.

- Nézze meg a fogait! - javasolta Kara. - Különösen az őrlőfogakat.

A Mágus felsóhajtott. - Jobb felső.

Sellitto benyúlt, aztán kihúzta a műfogat, amelyből apró görbe fémdarab került elő.

- Ezt használni is tudná? - töprengett fennhangon a nyomozó.

Kara megvizsgálta a fémdarabot. - Ezzel négy másodperc alatt ki tud nyitni egy bilincset.

Rhyme eltűnődött. - Nincs olyan érzésetek, hogy azért segített megtalálni a fémdarabot, hogy félrevezessen minket?

Kara bólintott. - Igaza van.

Sellitto tovább kutatott - eredménnyel. Egy hasonló műfogban újabb tolvajkulcsot talált. - Gondoskodom róla, hogy egészen különleges helyre dugják be - mondta jelentőségteljesen a nyomozó, aztán két újabb bilincset tett Weir lábára.

- Így menni sem tudok! - tiltakozott Weir.

- Akkor totyogjon! - mordult rá Sellitto.

8

A FÉRFI a 244-es út mentén lévő étkezdében kapta az üzenetet. Mivel nem volt telefonkészülék a lakókocsijában, minden hívását innen intézte.

Hobbs Wentworth magas termetű férfi volt gyér vörös pofaszakállal és kócos göndör hajjal. A New York állambeli Canton Falls-ban Hobbsról soha senkinek nem jutott eszébe a karrier szó, ami nem jelentette azt, hogy nem dolgozott volna keményen. Már amennyiben a munkát a szabadban végezhette, nem kellett hozzá sokat számolni, és a munkaadója fehér és keresztény ember volt.

Egész életében Canton Fallsban lakott, és jól érezte magát a kisvárosban. Rengeteg vadászterület volt errefelé, és

gyakorlatilag egyiket sem őrizték. Hobbsnak számtalan lehetősége nyílt a környéken. hogy olyasmivel foglalkozzon, amit szeret. Például bibliai történeteket mesélt a vasárnapi iskolában, ami kedvenc időtöltésének számított.

Most lett vége az egyik ilyen órájának, és átsétált Elma étkezdéjébe. A pincérnő odajött hozzá.

- Szia. Hobbs! - köszöntötte, és átnyújtott egy papírcetlit az alábbi rövid üzenettel: *Hívj fel! J. B.* - A nő megkérdezte: - Ugye ez Jcddy Barncs?

A férfi elengedte a füle mellett a kérdést. Ahogy a nyilvános telefon felé ballagott, a Bedford Junction-i Riverside Fogadóban lezajlott ebédre gondolt. Rajta kívül Frank Stemple volt ott, meg Jeddy Barnes Canton Fallsból és egy Erick Weir nevű ember, akit Barnes később Varázslóként emlegetett.

Barnes azzal aranyozta be Hobbs napját, hogy amikor megérkezett, azt mondta Weirnek: - Bemutatom az ország legjobb mesterlövészét.

Hobbs beledöfte villáját az ételbe, miközben Barnes és Stemple elmesélte, miként ismerték meg Weirt. Afféle zsoldos, magyarázták, amiről Hobbs mindent tudott, mivel előfizetője volt a *Szerencselovagoknak.*

Barnes először nem akart találkozni Weirrel, de a Varázsló kezdettől fogva őszinte volt hozzájuk. Elmondta, hogy személyesen nem hisz a félkatonai szervezetek céljaiban, öt kizárólag a pénz érdekli. Ez ellen senkinek sem akadt kifogása. A Varázsló felvázolta a tervét, aztán kezet ráztak, és távoztak.

Hobbsnak telefonközeiben kellett lennie, hogy hívni tudják, ha szükség lesz rá.

Most beütötte Barnes számát.

- Én vagyok.

Mivel a rendőrök azóta körözték Bamest, hogy pár hónapja razziát tartottak a Hazafias Szövetségben, alig beszéltek telefonon.

- Meg kell csinálnod, amiről ebédnél beszéltünk - mondta Barnes.

- Szóval menjek a tóhoz, és vigyem magammal a horgászfelszerelésemet. Mikor?

- Most. Azonnal. - Barnes megszakította a vonalat.

Hobbs rendelt még kávét meg szendvicset elvitelre.

Amikor elkészült az étel, a férfi sietősen távozott. Még meg kellett állnia a lakókocsijánál, aztán úgy tervezte, hogy beül az ócska Dodge-ba, amelyet egy nem létező ember nevére jegyeztek be, és elrobog a „tóhoz'', ami valójában egy New York-i címet jelentett. A „horgászfelszerelés”, amit magával kellett vinnie, távcsöves puskát jelentett.

A BÍRÓSÁG épületében lévő városi börtönben, a *Sírok*ban, a padlóhoz csavarozott asztal egyik oldalán Andrew Constable ügyvédje, Joe Roth ült komor képpel. Charles Grady a másik oldalon foglalt helyet Roland Bell mellett. Amelia Sachs állva maradt.

Kinyílt az ajtó, és Constable őre beengedte foglyát a kihallgatószobába, miután levette kezéről a bilincset. Aztán becsukta az ajtót, és visszament a folyosóra.

- Kútba esett - mondta Grady a fogolynak köszönés helyett.

- Mi esett kútba? - kérdezte Constable.

- Az Erick Weir-féle terv - magyarázta Grady. Az ügyész elmesélte, hogyan próbált családja életére törni az egykori illuzionista.

- Nekem ehhez az égvilágon semmi közöm. Mindig mondtam magának, Charles, hogy ismerek egy-két embert régebbről, akik bizonyos dolgokban túl messzire mennek. Ők ellenségüknek tekintik magát és a szövetségi állam képviselőit. Olyanoknak, akik egy követ fújnak a zsidókkal meg az afro-amerikaiakkal. Ezek az emberek engem használnak fel ürügyül, hogy magára támadjanak.

- Hagyjuk a játszadozást, Charles - vette át a szót Roth. - Ha rendelkezésére áll valami, ami bizonyítja, hogy a védencemnek köze van a lakásába történő betöréshez, akkor...

- Weir tegnap megölt három embert, köztük egy rendőrt. Ez halálbüntetést vonhat maga után.

Constable összerezzent, ám az ügyvédje szemrebbenés nélkül felelt: - Ezt igazán sajnálom, Charles, de emlékeztetem rá, hogy a védencemet nem helyezte vád alá, mivel semmiféle bizonyítéka nincs rá, hogy kapcsolatban lett volna Weirrel. Igazam van?

Grady nem reagált a felvetésre. - Most próbáljuk rávenni We- irt, hogy tegyen beismerő vallomást.

Sachs csöndben maradt, ahogy Bell is. Nem az ö dolguk, hogy alkudozzanak a gyanúsítottakkal. A nyomozó azért volt itt, hogy vigyázzon Gradyrc, és minél több információt megtudjon a helyettes államügyész ellen készülő merényletről. Sachs pedig azért tartózkodott a helyiségben, hogy olyasmiket tudjon meg Constable-ről és társairól, amik segíthetnek alátámasztani a Weir elleni vádakat.

Constable a fejét csóválta. - Nézze, semmi értelme, hogy próbáljam megöletni magát. A tárgyalást úgyis megtartják, és akkor még egy gyilkosságot is a nyakamba varrnának. Miért tennék ilyesmit?

- Mert maga elvakult gyilkos, aki...

Constable ingerülten kifakadt: - Eddig is eleget tűrtem már, uram! Letartóztattak, megszégyenítettek a családom előtt. És tudja, mi az egyetlen bűnöm? - Gradyre emelte a tekintetét. - Hogy kemény kérdéseket teszek föl.

- Andrew - érintette meg Constable karját az ügyvédje, ám a fogoly dühös volt, és már nem lehetett leállítani.

- Nézzék meg, mi történt Washingtonban! Hagyják besétálni a terroristákat az országunkba, és nem merjük megsérteni őket vele, hogy elzavarjuk vagy ujjlenyomatvételre és igazolvány viselésére kötelezzük őket... Kérdem én, miért nem ismerjük be végre, hogy különbség van fajok és kultúrák között? Sose mondtam, hogy egyik faj jobb vagy rosszabb, mint a másik, de azt igenis vallom, hogy súlyos következményei lesznek annak, ha továbbra is igyekszünk egybeolvasztani őket.

Grady közbevágott: - Mielőtt részletesen is kifejtené a fajelméletét, Andrew, engedjen meg egy kérdést. Mit szól

hozzá, hogy Erivk Weir két hete Bedford Junctionban ebédelt három emberrel? A hely közel van a Hazafias Szövetség Canton Falls-i központjához, és a maga házától sincs túlságosan távol.

Constable az ügyvédjére pillantott, aki a fejét rázta.

Grady folytatta: - Nézze, Joe, lejárt a türelmi idő. Idáig mást sem hallottam, csak azt, hogy magának semmihez semmi köze. Ha valóban így van - nézett egyenesen Constable szemébe -, bizonyítsa be. Adja meg mindazoknak a nevét, akik az életemre törtek, aztán beszélhetünk.

Constable és ügyvédje összedugta a fejét, végül Roth megszólalt: - A védencem elintézne egy-két telefont.

Az ügyész felállt. - Ha ma este kilencig nem jelentkeznek, holnap az eredeti terv szerint bíróság elé kerül az ügy.

CSUPÁN némi jóindulattal lehetett színpadnak nevezni. Amikor Dávid Balzac visszavonult, és megvette a Hókuszpókuszt, leválasztotta a bolt hátsó felét, hogy kis színháztermet alakítson ki. Ingyen műsorokat hirdetett meg minden csütörtök estére és vasárnap délutánra, hogy a tanítványai tapasztalhassák, mivel jár egy előadás.

Kara tisztában volt vele, hogy óriási a különbség az otthoni gyakorlás meg a színpadi fellépés között. Valami megmagyarázhatatlan dolog történik, amikor az ember mások előtt lép fel.

Vasárnap délután közeledett a négy óra, és sorra érkeztek az emberek. Kara önbizalommal telve várta az előadást, de két perccel a függöny felgördülése előtt már nem a trükkjeire gondolt, hanem a közönséget nézte, élvezte a pillanat varázsát.

Ismét kilesett a függöny mögül. A székek nagy részét már megtöltötték a nézők. Boldogan vette észre, hogy eljött Jaynene a szanatóriumból, hatalmas alakjával néhány pillanatra eltakarva a hátsó bejáratot.

Pontosan négy órakor megérkezett valaki, akiről a lány sohasem gondolta volna, hogy megnézi a műsorát.

- MÉG HOGY könnyen megközelíthető - jegyezte meg epésen Lincoln Rhyme Sachsnek és Thomnak, miután a parkolóból a Hókuszpókusz színpada felé kormányozta csillogó Storm Arrow-ját. Egy órája lepte meg Sachset és Thomot azzal a javaslattal, hogy menjenek el a boltba, és nézzék meg Kara előadását.

Ahogy körbepillantott a színháztermen, észrevette, hogy egy termetes fekete nő bámulja őket. A nő lassan felemelkedett, és odajött hozzájuk. Megkérdezte, hogy ők-e azok a rendőrök, akiknek Kara segített. Rhyme bólintott, aztán bemutatkoztak egymásnak. A nőről kiderült, hogy Jaynene-nek hívják, és nővérként dolgozik abban a szanatóriumban, ahol Kara édesanyját ápolják.

- Kara mesélte, hogy az édesanyja beteg - jegyezte meg Rhyme. - Jobban van már?

- Valamivel - felelte a nő.

Rhyme érezte, hogy a nő még sokat tudna mesélni.

Elsötétült a nézőtér, a közönség elhallgatott. Őszes hajú férfi kapaszkodott fel a színpadra.

A hírhedt tanítómester, Dávid Balzac, gondolta Rhyme. Az idős férfi nem mutatkozott be, csak végignézett a közönségen. - Tisztelt hölgyeim és uraim! Örömömre szolgál, hogy bemutathatom egyik legígéretesebb tanítványomat. Szakmánk legrejtélyesebb varázslatai közül fog bemutatni néhányat önöknek. Ne lepődjenek meg - mondta egy démoni pillantás kíséretében, amely mintha egyenesen Rhyme-ra irányult volna - vagy ne *döbbenjenek* meg azon, amit látnak. És most, hölgyeim és uraim, bemutatom Karát!

Rhyme tudósként döntött úgy, hogy eljön az előadásra. Élvezte a szellemi próbatételeket, amit most Kara bűvésztrükkjei jelentettek számára.

A szűk fekete dresszt viselő lány felsétált a színpadra. A ruha fölött fényesen csillogó, átlátszó leplet viselt, könnyedén lépdelt, akár egy táncos. Aztán sokáig mozdulatlanul állt, és a közönséget fürkészte. Végül megszólalt: - Az átváltozás mindannyiunkat elbűvöl. Vegyük például az alkímiát, amikor az ólom arannyá változik... - Felmutatott

egy ezüstérmét, majd becsukta a tenyerét, aztán kinyitotta, és aranyérme villant elő belőle, amelyet feldobott a levegőbe, ahol aranyszínű konfettizuhataggá változott.

Taps és elégedett moraj hallatszott a közönség soraiból.

- Talán ismerik azt a könyvet - folytatta Kara komoly arckifejezéssel -, amelyet a híres római költő, Ovidius írt több ezer évvel ezelőtt. A címe: *Metamorphoses,* azaz *Átváltozások.* Mint amikor egy hernyóból... - Szétnyitotta a tenyerét, és lepke repült ki belőle. - A könyv olyan emberekről szól, akik állatokká, fákká, tárgyakká változnak át. Ovidius történeteinek egy része tragikus, más része lenyűgözően szellemes, de egyvalami közös bennük. - Egy pillanatra elhallgatott, majd elkiáltotta magát: - A varázslat! - Aztán fényvillanás és füstfelhő kíséretében kámforrá vált.

A kővetkező negyven percben Kara olyan mutatványokkal és bűvésztrükkökkcl kápráztatta el a közönséget, amelyek a könyvben szereplő versekből építkeztek. Rhyme végleg lemondott róla, hogy megfejtse a lány trükkjeit. A nézők csak hosszú ünneplés után engedték le Karát a színpadról. Öt perccel később a fiatal lány farmerben és fehér blúzban jött elő.

Sachs biccentett neki, mire Kara nyomban odament hozzájuk.

- Sosem gondoltam volna, hogy itt találkozunk - mondta Kara.

- Mit mondhatnék? - dünnyögte Sachs. - Fantasztikus voltál.

- Egészen kitűnő - tette hozzá Rhyme.

- Kara - mondta Sachs *mindenképpen* meg kellene próbálkoznod a Cirque Fantastique-kal.

A lány válaszul felnevetett. Rhyme azonban látta rajta, hogy Sachs felvetése zavarba hozta.

- Jó úton járok, de nem szabad semmit sem elkapkodnom - mondta végül Kara. - Sokan beleesnek abba a hibába, hogy túl gyorsan akarnak előrejutni.

- Együnk valamit - szólalt meg Thom. - Jaynene nem csatlakozna hozzánk?

- Szívesen - felelte a nővér, és egy új helyet javasolt a Jefferson piac mellett.

Kara azzal mentette ki magát, hogy maradnia kell, mert szeretne átvenni néhány trükköt, amelyet elrontott. Búcsúzóul megölelte Sachset, és telefonszámot cseréltek. Rhyme ismét kifejezte háláját. - Maga nélkül nem tudtuk volna elkapni a Mágust.

Ahogy Rhyme a bolt bejárata felé indult a Storm Arrowval, észrevette Balzacot, aki valószínűleg végig szemmel tartotta őket. Aztán az illuzionista Kara felé fordult, ahogy a lány odaért hozzá. Mellette Karából nyomban más ember lett: félénk és rendkívül alázatos.

Átváltozások, futott át Rhyme agyán.

A VÁROSI férfibörtön földszintjén a két rendőr, erősen szorítva a fogoly karját, bekísérte a férfit a nyilvántartóba.

Egyáltalán nem látszik ijesztőnek, gondolta Linda Welles, a büntetés-végrehajtási intézet fegyőre. Nem értette, mire a nagy felhajtás az idősödő férfi, bizonyos Erick A. Weir körül.

Sohase vegye le a tekintetét a kezéről, és mindig maradjon rajta a bilincs.

Sellitto nyomozó aggodalmai ellenére incidens nélkül ujjlenyomatot vettek és fotót készítettek az őrizetesről. Welles és Hank Gresham, egy nagydarab fegyőr. megmarkolta Weirt, és elindult vele a hosszú börtönfolyosón.

Egy pillanat múlva a fogoly felnyögött, és nekizuhant Welles-nek.

- Görcs - zihálta. - Iszonyúan fáj... A bilincs! - Bal lába megfeszült, és egész testében remegett.

- Levegyem róla? - kérdezte Hank Wellestől.

Welles habozott, aztán így szólt: - Ne! Inkább fektessük le.

A földre segítették Weirt, és Welles masszírozni kezdte a görcsbe állt lábat. Ekkor vette észre, hogy Weir a háta mögött megbilincselt kezét oldalra csúsztatta.

Azt is látta, hogy ragtapasz vált le a férfi derekáról. *Mi ez?,* töprengett Welles. Aztán rájött, hogy friss vágás lehet a bőrön.

A következő pillanatban Weir orrba csapta Wellest, eltörve az orrcsontját.

Egy kulcs! Egy kulcs vagy drót volt elrejtve a bőre alatt.

Welles társa öklével célba vette a férfit, de Weir megelőzte, és könyékkel torkon vágta. A rendőr hörögve összeesett. Weir megragadta Welles pisztolyát, és igyekezett kirántani a tokjából. Welles mindkét kezével megmarkolta a pisztolyt, közben fuldoklóit a vértől.

- Segítség! - kiáltotta. - Segítsen valaki!

A folyosó végén kinyílt az ajtó, és az egyik kollégája rohanni kezdett felé. A folyosó azonban végtelenül hosszúnak látszott. Mindketten a köre zuhantak, Weir pár centire volt tőle, és a pisztoly csöve lassan felé fordult.

Welles nekinyomta a talpát a falnak, és vadul elrúgta magát. Weir hátravágódott, és Welles került felűlre. Iszonyatos dörrenéssel elsült a pisztoly.

Welles csak ekkor vette észre, hogy már nem birkózik a fegyverért. A pisztoly az ö kezében volt.

A golyó egyenesen a fogoly halántékába fúródott. A meglőtt férfi mögött vérfoltok voltak a falon. Weir a hátán feküdt, üveges tekintete a plafonra meredt. Halántékából vér csörgött.

Welles reszketve sikoltozott: - Segítsen valaki!

- CONSTABLE-NEK mondanivalója volna a maga számára - hallatszott a telefonkagylóból az ügyvéd hangja. - Felhívott egy-két embert Canton Fallsban és úgy néz ki, hogy a Hazafias Szövetség néhány tagja a bűnözés útjára tévedt.

- Tudja, hogy Weir meghalt? - kérdezte Charles Grady.

- Igen. Nézze, nekem meggyőződésem, hogy Andrewnak semmi köze a maga ellen tervezett merénylethez.

- Megbízható forrásból származnak az információk? - kérdezte a helyettes államügyész.

- Igen - felelte Roth. - Védencem személyesen szeretne találkozni magával. Mikor tudna időt szakítani rá?

- Félóra múlva ott leszek. - Grady letette a telefont.
- Magával megyek - szólalt meg Luis, a merev tekintetű testőr.
Weir halála után Lon Sellitto egy főre csökkentette a testőrcsapat létszámát.
- Kérem, hogy maradjon a családommal, Luis.

SACHS ütött-kopott sárga Camaroja megállt a Centre Street 100. előtt. A rendőrnő kitette a műszerfalra a New York-i rendőrség jelvényét, aztán kiszállt. Biccentett az egyik technikusnak, aki a helyszínelők furgonja mellett állt. - Hol a helyszín?
- Hátul az alagsorban. A börtönbe vezető folyosó.
- Le van zárva?
- Igen.
- Kié a fegyver?
- Linda Welles fegyőre. Eléggé megviselte a dolog. Az a rohadék betörte az orrát.
Sachs felmarkolt egy bőröndöt, és elindult a büntetőbíróság főbejárata felé. A másik helyszínelő technikus követte.
Az eset látszólag nem érdemelt különösebb figyelmet: egy fegyőr rálött egy szökni próbáló fogolyra.
Egy őr ellenőrizte az igazolványukat, és a labirintusszerű folyosókon elvezette őket az alagsorig. Végül odaértek a sárga rendőrségi szalaggal leragasztott ajtóhoz. Az egyik nyomozó éppen egy egyenruhás rendőrnővel beszélgetett.
Sachs bemutatkozott, és megkérdezte Linda Webestől, hogy mi történt.
- Csak másodpercekre volt szüksége, hogy kinyissa az összes bilincset. De nem a kulcsommal csinálta, hanem valami drótot rejtegetett a derekán. Majd meglátja. - A folyosó felé intett, ahol Weir holtteste feküdt. - Van egy vágás a bőrén.
Sachs biztosra vette, hogy Weir szándékosan vágta meg magát, hogy rejtekhelyét csináljon.
- Aztán megragadta a fegyveremet. Igyekeztem úrrá lenni a helyzeten, de képtelen voltam rá. - Welles sírva fakadt.

- *Mi* is megmotoztuk őrizetbe vételkor - magyarázta nyugodt hangon Sachs. - És mi sem találtuk meg a kulcsot. - Felhúzta a gumikesztyűjét, és elkérte a rendőrnőtől a Glockját, amelyet a nejlonzacskóba csúsztatott.

A helyszínelők annál az ajtónál táboroztak le, amely a lövöldözés helyszínére vezetett. Kinyitották a bőröndöket, és sorba kirakták a felszerelésüket. Sachs magára öltötte a fehér overallt, feltette a fejbeszélőt, és Lincoln Rhyme-ot hívta. Feltépte a rendőrségi szalagot, és kinyitotta az ajtót.

- A francba! - fújt mérgesen.

- Neked is jó napot - szólalt meg csípősen Rhyme.

- Ezt nem hiszem el, Rhyme! A rendőrségi orvos elvitette a holttestet, mielőtt megvizsgálhattam volna. - A folyosó véres volt, de üres.

A szabályok szerint bűnügyi helyszíneléskor a rohammentők beléphettek a tetthelyre, ha életmentő beavatkozást kellett végrehajtani, de gyilkosság esetén senki sem érinthette meg a holttestet, beleértve a rendőrségi orvost, amíg a törvényszékiek meg nem vizsgálták.

- Mi a baj, Amelia? - kérdezte az egyik technikus az ajtóból.

- A rendőrségi orvos elvitette a holttestet, mielőtt megvizsgálhattam volna.

A felnyírt hajú fiatal technikus a homlokát ráncolta: - Valóban itt járt a doki. Arra várt, hogy elvitesse a holttestet, miután végeztünk.

Jeges rémület hasított Sachsbe. - Rhyme, ugye nem gondolod, hogy...?

Rhyme felcsattant: - Mit látsz, Sachs? Miről árulkodnak a vérfoltok?

Sachs odasietett, ahol a lövés eldördült, és szemügyre vette a vérfoltokat a falon. - A lövés nyoma a szokványostól eltérő, Rhyme.

- Csinálj vértesztet!

Sachs visszament a kollégáihoz, felmarkolta a katalitikus vérszondát, aztán mintát vett a falról. Néhány pillanat múlva megszületett a válasz: - Fogalmam sincs, mi ez,

Rhyme, de az biztos, hogy nem vér. Megjátszotta, hogy lelőtték.

- Hívd a biztonságiakat, és zárasd le a kijáratokat!

Sachs elkiáltotta magát: - Megszökött egy fogoly! Kijáratokat lezárni!

- Minden őrt riadóztattunk a kijáratnál, de ez nem lezárt folyosó - magyarázta a nyomozó. - Ahogy becsuktuk ezt az ajtót, rögtön felkelhetett, és kereket oldhatott.

- Azonnal adjanak ki körözést ellene - mondta Sachs. Az embervadászatot a nyomozóra bízta, ő pedig visszatért saját szakterületéhez, a helyszín átvizsgálásához, amely szokványos esetnek indult, és élet-halál kérdése lett belőle.

- VÉSZTERVVEL is készült - jegyezte meg Kara. A fiatal lány pár perce érkezett meg Rhyme házába. - Minden jó illuzionistának van ilyen a tarsolyában arra az esetre, ha nem úgy sülne el a mutatvány, ahogy tervezte, és menteni akarja a menthetőt.

- Hogy csinálta?

- Robbanópetárda meg egy vérrel teli hólyag a hajába rejtve.

- És a szeme? - kérdezte Rhyme. - A szemtanúk állítása szerint végig nyitva maradt. Egyet sem pislogott.

- Valószínűleg különleges szemcseppet használt. Az ember így tizenöt percig is nyitva tudja tartani a szemét.

Rhyme felsóhajtott, aztán kifakadt: - Hol a fenében vannak a bizonyítékok? - Mel Cooperre nézett, mintha a szikár technikus illuzionistákat megszégyenítő ügyességgel ide tudná varázsolni a küldeményt a városi börtönből.

Közben kiderült, hogy *két* bűnügyi helyszínt kellett átfésülniük a kollégáknak a börtönben: az egyik az a folyosó volt, ahol a lövöldözés zajlott, a másik meg a takarítók fülkéje az egyik szomszédos folyosón az épület alagsorában. A keresésben részt vevő egyik rendőr ott találta meg Weir eszközeit egy táskába rejtve.

Csöngettek; Thom kiment, hogy beengedje Roland Bellt, aki sietve a laboratóriumba ment. - Egyszerűen nem tudom elhinni - szólt zihálva. - Üldözőbe vették?

- Naná - felelte komoran Rhyme. - A készenlétiek bejárják az egész épületet. Sachs is ott van.

- Azt hiszem, legfőbb ideje, hogy Charlest és a családját védett házba vigyük - dünnyögte Bell.

- Egyetértek - tette hozzá Sellitto.

Bell elővette a mobiltelefonját, és beütött egy számot. - Luis? Roland vagyok. Weir megszökött! Nem halt meg, az egészet csak megjátszotta. Szeretném, ha Grady és a családja védett házba menne, amíg... *Micsoda?*

Minden szempár Belire irányult. - Ő maga?

Bell Sellittóhoz fordult. - Luis szerint te felhívtad, és azt üzented a testőröknek, hogy leléphetnek.

- Miért tettem volna ilyet? - kérdezett vissza Sellitto. - Megint megcsinálta... Ugyanúgy, ahogy a cirkusznál. Onnan is elküldte a járőröket.

- Ráadásul Grady úton van a belvárosba, hogy találkozzon Constable-lel valami vádalku ügyében - magyarázta Bell a többieknek, majd búcsúzóul csak annyit mondott a telefonba: - Tartsd együtt a családot, Luis! Hívd fel a többieket a csapatból, és rendeld vissza őket. Én megpróbálom előkeríteni Charlest. - Megszakította a vonalat, és egy másik számot ütött be. - Nem veszi fel. - Üzenetet hagyott: - Charles, itt Roland. Weir megszökött.

Ahogy megkaptad az üzenetet, jelentkezz az első rendőrnél, akit személyesen ismersz, aztán hívj fel. - Fejét csóválva kikapcsolta a telefont. - Ezt nagyon elszúrtuk.

- Egy dologban biztos vagyok: esze ágában sincs elhagyni a várost - jegyezte meg Rhyme. - Nagyon élvezi az előadást.

- KÖSZÖNÖM, uram. Köszönöm - hálálkodott Andrew Constable.

Az őr elbizonytalanodott a szívélyes szavak hallatán, miközben beterelte a férfit a dél-manhattani bíróság egyik kihallgatószobájába.

Pár pillanat múlva Joseph Roth lépett be a helyiségbe.

- Helló, Joe! - üdvözölte Constable. - Grady hajlik a vádalkura?

- Igen. Tíz percen belül itt kell lennie, Andrew. Vannak nevek?

- Meghiszem azt - felelte az őrizetes. - Barátok, legalábbis valaha azok voltak. Emlékszik az ebédre a Riverside Fogadóban? *Közülük* bérelte fel valaki Weirt, hogy végezzen Gradyvel. De akadnak még olyanok a szövetségben, akik hajlandók az együttműködésre. Ne aggódjon.

- Örömmel hallom - szólt Roth megkönnyebbülten. - Remélem, hamarosan pontot tehetünk az ügy végére.

- Kösz, Joe. Örülök, hogy magát bíztam meg.

- Bevallom, Andrew, először furcsállottam, miért bíz meg egy magamfajta zsidó ügyvédet a védelmével. Tudja, azok után, amiket hallottam magáról...

- Aztán megismert engem.

- Ahogy mondja.

Egy őr szakította félbe őket. Intett az ajtóból Rothnak, hogy jöjjön ki, aztán rövid beszélgetést folytatott vele.

- Meg kell húznunk magunkat egy időre, Weir ugyanis megszökött - magyarázta szinte suttogva az ügyvéd, miután visszatért. - Lehet, hogy még az épületben tartózkodik.

- Grady biztonságban van?

- Nem tudom.

Constable keserűen felsóhajtott. - És mindezért ki viszi el a balhét? Én. Elegem van már ebből az egészből. Ki fogom deríteni, hol rejtőzik Weir, és mit forgat a fejében.

- Maga? De hogyan?

- Ráállítok mindenkit Jeddy Barnesra, akit csak össze tudok szedni Canton Fallsban. Talán ők meg tudják győzni, hogy mondja el, hol van Weir, és mire készül. Magunk között szólva, Joe, engem nem érdekel Grady. A saját bőrömet akarom menteni. Ha feladom nekik Weirt és Jeddyt, akkor talán végre elhiszik, hogy semmi keresnivalóm a börtönben. Intézzünk el egy-két hívást, és járjunk a dolgok végére.

HOBBS WENTWORTH nem túl gyakran hagyta el Canton Fallst. Ahogy takarítónak öltözve maga előtt tolta a partvisokkal, felmosórongyokkal és a horgászfelszerelésével

(vagyis a Colt AR-15 félautomata puskával) megpakolt kocsit, arra a felismerésre jutott, hogy alaposan megváltozott az élet a nagyvárosban azóta, hogy legutóbb itt járt húsz éve. Nem kerülte el a figyelmét, hogy lassan valósággá válnak a fehér faj uralmának közelgő végéről szóló jóslatok.

Több japán járt errefelé, mint Tokióban. És *mindenütt* spanyol ajkúakba botlott.

Az Úr azonban azt az áldásos feladatot szánta Hobbs Wentworthnek, hogy szabadságharcos lehetett. Jeddy Barnes és barátai ugyanis tisztában voltak vele, hogy Hobbsnak nem csupán ahhoz van érzéke, hogy bibliai történeteket meséljen a gyerekeknek. Wentworth embereket ölt, és azt egészen kiválóan csinálta.

Most egy ügyésszel készült kiegészíteni az áldozatok listáját.

Keresztültolta a kocsiját a Centre Streetre nyíló majdnem teljesen üres föld alatti parkoLon, aztán megállt az egyik ajtónál. Úgy tett, mintha most kezdené éjszakai műszakját. Pár perc múlva kinyílt az ajtó és egy nő lépett ki rajta. Hobbsra mosolygott, de keményen becsapta maga mögött az ajtót. Sajnálkozását fejezte ki, és a közbiztonságra hivatkozott.

Pár másodperc múlva Hobbs bedobta a holttestét a kocsiba, aztán becsúsztatta a nő igazolványát az elektronikus leolvasóba, mire az ajtó kattanva kinyílt.

Lifttel felment a második emeletre, kiszállt, és maga előtt tolta a kocsit, szemeteszsákokkal eltakarva a nő holttestét. Megkereste az irodát, amelyet Weir alkalmasnak ítélt. Az ajtót zárva találta, de a nagydarab férfi egyetlen rúgással kinyitotta.

Hobbs kivette a fegyverét a kocsiból, ráhelyezte a távcsövet, és az alatta húzódó utcára irányította. Nem hibázhatott.

Amikor Grady megjelenik, öt golyót fog kilőni a csukott ablakon keresztül. Az első golyó betöri majd az üveget, és lehet, hogy célt téveszt, de a többi végez az ügyésszel.

HOL lehet Weir?, törte a fejét Roland Bell. Ahogy végighaladt a Centre Streeten, bekémlelt minden parkoló kocsiba, szemügyre vette a sikátorokat. Fegyverét készenlétben tartotta, de nem húzta elő. Úgy vélte, Gradyt valószínűleg a nyílt utcán akarják megtámadni, mielőtt belép az épületbe, így a merénylőknek nagyobb az esélyük, hogy egérutat nyerjenek. Nem tartotta valószínűnek, hogy a feltételezett elkövetők öngyilkos merénylettel próbálkoznának - ez nem illett a róluk alkotott képbe. Amíg Grady be nem lép a bíróság épületének kapuján, könnyű préda a merénylők számára. Nem lesz nehéz dolguk, mert a kocsitól az épületig vezető szakaszon gyakorlatilag nincs semmi fedezék.

Hol van Weir? És persze hol van Grady?

A helyettes államügyész felesége azt mondta, hogy Grady a családi kocsit vitte el. Bell azonnal körözést adott ki az ügyész Volvojára.

A nyomozó a környező utcákat figyelte, aztán a tekintete megakadt az utca túloldalán álló házon, egy új kormányzati épületen, amelynek több tucat ablaka nézett a Centre Streetre. Bell már járt ott egy rövid túszejtési akció során, és tudta, hogy vasárnap elnéptelenedik. *Tökéletes búvóhely egy merénylő számára,* morfondírozott. *De az utca is ideális hely a támadásra - példáid egy elhaladó járműből.*

- HELYISÉGRŐL helyiségre haladok. Ez az alagsor utolsó szárnya.

- Sachs még mindig a börtön folyosóit járta végig. - Rhyme, most kikapcsolom a készüléket. Majd hívlak, ha megtudok valamit.

Rhyme és Cooper folytatta a bizonyítékok vizsgálatát. A börtönfolyosón Sachs marhacsont-szilánkokat és szürke szivacsdarabokat talált. Weir arra használta a felsőjét, hogy letörülgesse vele a padlót meg a bilincseket, de Sachs alaposan átfésülte a helyszínt, és sikerült összegyűjtenie egy vizsgálatra való mintát.

A takarítók fülkéjéből, ahol Weir a mutatványhoz szükséges eszközöket tárolta, más is előkerült: egy papírzsák,

amelybe a petárdát és vérpatront rejtette, illetve az a szürke öltöny és elegáns cipő, amelyet akkor viselt, amikor nyakon csípték Gradynél. Cooper említésre méltó bizonyítékokat talált ezeken a tárgyakon, többek között vastag nejlonszálakat és művért.

A nejlonszálakról kiderült, hogy hamuszürke szőnyegből származnak. A művérről pedig, hogy festék. Cooper elküldte a vegyi összetétel elemzésének eredményét meg a fotókat az FBI-nak, sürgős eredetvizsgálatot kérve.

Rhyme-nak ekkor eszébe villant egy ötlet. - Kara! - kiáltotta, ahogy ránézett a lányra, aki Mel Cooper mellett ült, és pénzérmét táncoltatott az ujjpercein, miközben a nejlonszálakat nézte a számítógép monitorján. - Ismét kérhetném a segítségét?

- Persze.

- Atmenne a Cirque Fantastique-ba, és megkeresné Kadeskyt? Meséljen neki a szökésről, és kérdezze meg, azóta nem jutott-e eszébe valami Weirrel kapcsolatban.

- Talán akad valami régi újságkivágás vagy fénykép, amelyen Weir fellépőruhában látható - vetette föl Kara.

EGY ÓRÁVAL az esti előadás előtt a Cirque Fantastique éledezni kezdett. A színfalak mögött Kara összefutott egy segítőkész alkalmazottal, akinek elmagyarázta, mi járatban van. Hangsúlyozta, hogy feltétlenül beszélni szeretne Kadesky igazgató úrral. A nő megkérte, hogy várja meg, amíg az igazgató visszatér egy hivatalos vacsoráról. Belépőt is adott Karának, hogy üljön be az egyik VIP-páholyba, aztán elsietett a dolgára.

ROLAND BELL továbbra is Manhattanben várakozott türelmesen; a Centre Street egyik oldalán a büntetőbíróság komor épülete emelkedett, szemközt a kormányzati üvegpalota magasodott.

Charles Gradynek még nyoma sem volt. És Weimek sem.

Ahogy Bell megfordult, egyenesen szembe találta magát Charles Gradyvel, aki határozott léptekkel közeledett az

utcán. A nyomozó kiabálva futni kezdett felé: - Charles! Weir megszökött!

Grady a járdán parkoló két kocsi közé kuporodott. - Mi történt? - kiáltotta. - Mi van a családommal?

- Már küldtem oda embereket - szuszogta a nyomozó.

- De Weir meghalt...

- Megjátszotta, hogy meglőtték a börtönben.

Bell végre odaért Gradyhez, és fölé magasodott, hátát az utca túloldalán lévő kormányzati épület sötét ablakai felé fordítva.

- Maradjon ott, Charles - szólt nyugodt hangon Bell. - ígérem, hamarosan kijutunk innen - tette hozzá, majd előhúzta a rádió adóvevőjét.

HOBBS WENTWORTH végig a célponton tartotta a fegyvert, az ügyészen, aki egy zakós férfi - szemmel láthatóan rendőr - mögött kuporgott a járdán.

Hobbs távcsövének célkeresztje ide-oda mozgott a rendőr hátán, sikertelenül keresve egy pontot, ahol rálöhet Gradyre. Tudta, hogy sürgősen cselekednie kell. A zsaru az adó-vevőjébe beszél, és pár percen belül újabb rendőrök érkezhetnek.

Úgy döntött, hogy combon lövi a zakós férfit, aki ettől remélhetőleg hátraesik, védtelenül hagyva az ügyészt. Még ad egy-két másodpercet a rendőrnek, hogy félreálljon az útból.

A testőrként viselkedő férfi azonban továbbra is az ügyész fölé magasodott.

Ám legyen, gondolta Hobbs. A célkeresztet a zsaru lábára irányította, és meghúzta a ravaszt.

LÖVÉS fojtott döreje hallatszott az utcában. Bell összerezzent.

- Puskalövés! - kiáltotta Charles Grady. - Eltalálták?

- Csak maradjon lent - mondta Bell, majd megpördült, felemelte a pisztolyát, és hunyorogva kémlelte az utca túloldalán lévő üvegpalotát.

- Bemértem a helyet - szólt bele végül az adó-vevőbe. - Az épület északi végétől számítva az ötödik iroda a második emeleten.

Hamarosan páncélozott rendőrfurgon kanyarodott mellé-jük, és öt másodperccel később Bell és Grady már a kocsiban volt, és sietve távozott a helyszínről.

Bell korábban arra a következtetésre jutott, hogy az utca túloldalán lévő épületből lehet legjobban célba venni Gradyt. Azért maradi csaléteknek a nyílt terepen, mert a túszmentő akció óta tudta, hogy a hivatal ablakai nem nyithatók, és bombabiztos üvegből készültek.

Szinte felkínálta magát a mesterlövésznek, abban a reményben, hogy a golyó megrepeszti az üveget, és elárulja a férfi rejtekhelyét.

A terv bevált.

- Négyes készenléti egység Belinek. Biztosítottuk a helyszínt. Vétel.

- Vettem - felelte Bell. - Hol sebesült meg a merénylő? Vétel.

Bell ugyanis nem a törött ablakból tudta meg, hol bújt meg a mesterlövész, hanem az ablakra fröccsent vérből. A készenlétiek tisztje elmagyarázta, hogy a merénylő által kilőtt golyó visszapattant az üvegről, szétrobbant, és fél tucat helyen találta el a lövészt, megsebesítve többek között egy főütőeret. A férfi elvérzett, mire a készenléti egység odaért.

- Mondja, hogy Weir volt - dünnyögte Bell.

- Sajnálom, de a fickót Hobbs Wentworthnek hívták.

JOSEPH ROTH kínosan érezte magát, ahogy ott ült Andrew Constable-lel a kihallgatószobában. Most tudták meg, hogy valaki pár perce merényletet kísérelt meg Grady ellen az épület előtt. Ám az elkövető nem Weir volt.

- Tartok tőle, hogy ezek után Grady nem áll szóba velünk - szólalt meg az ügyvéd. Végigfutott azon a név- és számlistán, amelyet Constable Canton Falls-i emberei állítottak össze arra a kérdésre, hogy mit tervezhet Weir. - Gondolja, hogy akad köztük olyan, aki tud valami biztosat Weirről?

Constable elörehajolt, rápillantott a listára, aztán az ügyvéd órájára. - Kétlem - felelte.

- Kétli?

- Vegyük például az első számot! Az a ruhatisztítóé Canton Fallsban, a Harrison Streeten. A második a baptista egyházé. És azok a nevek?

- Jeddy Barnes cimborái - vágta rá Roth.

Constable gúnyosan felnevetett. - Mindegyik kitalált személy.

- Nem értem.

- Persze hogy nem érted, te szánalmas zsidó - sziszegte Constable, és öklével az ügyvéd arcába csapott.

Andrew Constable erős ember volt, és az alacsony, kövérkés Joe Roth nem jelentett számára ellenfelet. Az őrizetes az asztalhoz szorította az ügyvédet, aztán keményen torkon vágta.

Roth a földre zuhant, és elvesztette az eszméletét, mert védence összebilincselt kezével ütötte, ahol érte. Végül Constable az asztalhoz támasztotta az ügyvédet, háttal az ajtónak. Ha valamelyik őr véletlenül benéz, úgy hiheti majd, hogy Roth lehajtott fejjel belemélyed a papírokba. Később gondja lesz az ügyvédre, de még néhány percig szüksége volt erre a látványra.

Néhány percig - amíg ki nem szabadul.

Ugyanis ez volt Erick Weir tervének lényege.

Constable legjobb barátja, Jeddy Barnes, a Hazafias Szövetség második számú embere, nem arra bérelte fel Weirt, hogy megölje Gradyt, hanem hogy megszöktesse a foglyot a szigorúan őrzött manhattani börtönből, és kijuttassa a szabadságot jelentő New England-i vadonba, hogy a Szövetség folytathassa küldetését, és megtisztíthassa az anyaföldet a feketéktől, a homokosoktól, a zsidóktól meg az idegenektől, akiket Constable hetente gyalázott a Hazafias Szövetség gyűlésein.

Constable-nek eszébe jutott, hogy szüksége lehet valami harci eszközre, ezért kiemelt egy fémtollat az ügyvéd ingéből. Aztán visszaült Rothtal szemben, és a Weir által kifundált terven morfondírozott. Igazi mestermunkának

tartotta. Weir először elhitette a rendőrökkel, hogy merénylet készül Grady ellen. A zsaruk minden más bűntettről megfeledkeztek - így ez a szökés meg sem fordult a fejükben.

Weir ezután szándékosan hagyta magát elkapni, amikor próbálta Gradyt megölni, és bevitette magát a városi börtönbe.

Közben Constable sem maradhatott tétlen, rá is várt néhány félrevezető manőver. A józan ész bajnokának mutatkozva meg kellett puhítania fogvatartóit, és ártatlannak vallva magát felajánlani, hogy lebuktatja az összeesküvés valódi kitervelőit.

Hobbs Wentworthnek akkor kellett volna megölnie az ügyészt, amikor az megérkezik a vádalkuval kapcsolatos megbeszélésre, de a merénylet végkimenetele nem számított. Csupán az volt a fontos, hogy Hobbs elterelje a zsaruk figyelmét a börtönben zajló eseményekről. Ezután Weir-aki szabadon bóklászhat az épületben, amióta eljátszotta a saját halálát - besurran majd ide, és kiszabadítja Constable-t.

A megbeszélt időpontban Constable hallotta a külső ajtó berregését. *Előállt a hintó, amely a szabadságba repít,* örvendezett előre.

Kicsapódott a kihallgatószoba ajtaja, de az őrizetes legnagyobb meglepetésére az a vörös hajú rendőrnő lépett be rajta, aki tegnap Bell nyomozóért jött.

- Van egy sebesültünk! - kiáltotta a nő, ahogy megpillantotta Rothot. - Hívjatok mentöt!

A nő mögött érkező egyik őr előkapott egy telefont, a másik pedig rácsapott a falon lévő piros gombra, bekapcsolva a riadót jelző szirénákat.

Mi folyik itt?, tépelődött a férfi. *Hol van Weir?*

Constable ismét a nőre pillantott, és észrevette, hogy gázsprayt - a börtönben egyedüliként engedélyezett fegyvert - szorongat a kezében. Hirtelen ötlettől vezérelve hangosan felnyögött, és a hasához kapott. - Megszórtak!

A nő felvonta a szemöldökét, és végigpillantott a cellán, miközben Constable lerogyott a földre. *Ha közelebb jön,*

belevágom a tollat az arcába, tervezgette a férfi. *Weirnek itt kell lennie valahol a közelben.*

Gyere kicsit közelebb.

- Az ügyvédjét is megszúrták?

- Igen! Valami fekete börtönön

Csak még fél métert...

Constable felnézett, hogy célba vegye áldozatát, de csak a spray szórófejét látta maga előtt. A nő lenyomta a gombot, és a könnygáz egyenesen Constable arcába zúdult.

AMELIA SACHS eltette a flakont.

Miután észrevette a félig eltakart szúrószerszámot Constable kezében, nagy élvezettel hallgatta, ahogy az elvetemült gonosztevő visít. Oldalra lépett, miközben két őr megragadta és kivonszolta a foglyot.

Joseph Roth lélegzett, de még nem volt eszméleténél. Hamarosan megérkeztek a mentők, és kezelésbe vették a súlyosan sérült ügyvédet.

Sachs kiment, hogy felhívja Rhyme-ot, és röviden beszámoljon a történtekről. A végén hozzátette: - Constable számított rá, Rhyme.

- Számított Weirre?

- Azt hiszem. Meglepődött, amikor én nyitottam ajtót. Láttam rajta, hogy valaki mást várt.

- Szóval Weir arra készült, hogy kiszabadítsa Constablet?

- Nekem is megfordult a fejemben.

- Átkozott félrevezetés - dünnyögte Rhyme. - Elérte, hogy a Grady elleni összeesküvésre összpontosítsunk... - Aztán hozzátette: - Hacsak nem maga a *szökés* a figyelemelterelés, és Weir tényleg abban mesterkedik, hogy eltegye láb alól Gradyt.

Sachs eltűnődött. - Ez sem kizárt.

- Weirnek azóta sincs semmi nyoma?

- Semmi. Folytatom a hajtóvadászatot.

LINCOLN RHYME elfordult az ablaktól, ahonnan az esti égboltot fürkészte, és visszament tolókocsijával a bizonyítéklistához.

Végtelenül csalódottnak érezte magát. Régen beletörődött, hogy az ö állapotában soha többé nem foghat el egyetlen bűnelkövetőt sem. De legalább túl tudott járni a bűnözök eszén.

Kivéve Erick Weirt, a Mágust, akivel sehogy sem boldogult.

Bell közben visszatért Charles Gradyvel a helyettes államügyész otthonába, ahol a Grady család éppen összepakolt, hogy átköltözzön a rendőrség egyik védett házába.

Sachs, Sellitto és a készenlétiek a börtönt és a büntetőbíróságot fésülték át. Kara a Cirque Fantastique-ban faggatta Kadeskyt. A helyszínelők abban a Centre Street-i kormányzati épületben tették a dolgukat, ahol Hobbs Wentworth végzett magával, míg a technikusok Washingtonban még mindig elemezték azokat a nejlonszálakat és a művérből származó festékmaradványokat, amelyeket Sachs talált a *Sírokban.*

Mit tehetnék még?, tanakodott Rhyme.

Úgy döntött, megteszi azt, amit évek óta nem csinált. Rhyme hozzáfogott, hogy bejárja a helyszíneket.

A kutatást a manhattani büntetőbíróság és börtön nyilvántartás- ba-vételi helyén kezdte, aztán kanyargós folyosókon haladt előre. Benézett a szekrényekbe és a kazánházakba, próbálta követni a lábnyomokat - és kifürkészni Erick Weir gondolatait.

Az utazás természetesen csukott szemmel történt, és kizárólag a fejében zajlott le. Valahogy mégis helyénva-Lonak találta, hogy képzeletben üldözőbe vegye a Mágust, mivel a szökevény egy kámforrá vált ember.

A KÖZLEKEDÉSI lámpa zöldre váltott, és Malerick lassan gázt adott. Ahogy folytatta útját a vasárnap esti forgalomban, kajánul maga elé képzelte, ahogy Constable egyre rémültebben és idegesebben várja, hogy ő kiszöktesse az épületből - amire természetesen hiába vár.

A tárgyalást biztosan megtartják, és Andrew Constable - aki ugyanúgy össze lesz zavarodva, mint Jeddy Barnes, Hobbs Wentworth és mindenki más - sohasem fogja megérteni, miféle játszma résztvevője volt.

A rendőrség is csak a sötétben tapogatózik, és fogalmuk sincs, mi történik valójában.

Ami az elmúlt két napban történt, imádott közönség, az nem más, mint a fizikai és a pszichológiai félrevezetés tökéletes ötvözetét bemutató előadás.

Fizikai félrevezetésnek számított a rendőrség elirányítása Charles Grady otthonához, illetve a manhattani büntetőbíróság és börtön épületéhez.

Pszichológiai a gyanú elterelése arról, amire Malerick ténylegesen készült, és ráterelése azokra a képzeletbeli akciókra, amelyeket Lincoln Rhyme valóságosnak hitt: a Grady elleni merényletkísérlet és Andrew Constable szökésének megszervezése.

Annak, amire Weir valójában készült, semmi köze nem volt a Constable-ügyhöz. Az összes nyom, amit feltűnően hátrahagyott- a trükkös támadások az első három áldozat ellen, akiket összefüggésbe lehetett hozni a cirkusszal, a cipőre szórt porszemek és kutyaszőrök, az ohióí tűzre vonatkozó utalások, a Cirque Fantastiquc-kal való kapcsolat - mind arról győzték meg a rendőrséget, hogy Weir célja nem az. hogy bosszút álljon Kadeskyn, mivel ez, ahogy Lincoln Rhyme fogalmazott, túl nyilvánvaló lett volna. Valami más célja *kellett,* hogy legyen.

De nem volt.

Most egy mentőasszisztens egyenruháját viselve begurult az általa vezetett mentőautóval a Cirque Fantastique-nak otthont adó sátor szolgálati bejáratán.

Megállt a lelátó állványzata alatt, kiszállt, és bezárta az ajtót. A színpadi munkások, rendőrök és biztonsági örök közül egyik sem törődött vele. A mai bombariadó után teljesen normális volt, hogy egy mentőautó parkoljon itt - teljesen *természetes,* ahogy egy illuzionista fogalmazna.

Az önök illuzionistája, imádott közönség, az érdeklődés középpontjában áll, mégis láthatatlan marad. Ő a

kámforrá vált ember, aki valóságos személy, mégis észrevehetetlen.

A jármű csak látszatra volt közönséges mentőautó; Malerick pár hónapja vette, és teljesen átalakította. Az orvosi felszerelés helyett tucatnyi műanyag hordó lapult benne, összesen 3000 liter benzinnel és összekapcsolva egy robbanószerkezettel, amely hamarosan belobbantja a folyadékot, tűzhalálba küldve a több mint kétezer fős közönséget.

Akik között ott lesz Edward Kadesky.

Emlékszik, Rhyme úr, miről beszéltünk A megperzselt ember *című szám alatt? Az csak maszlag volt. Kadesky meg a Cirque Fantastique elpusztította az életemet és a szerelmemet, én pedig elpusztítom őt. Itt kizárólag bosszúról van szó.*

Senki sem vette észre, hogy az illuzionista kisétál a sátorból a Central Parkba. Elindult, hogy másik álruhát öltsön magára, majd az éj leple alatt visszatérve keressen egy helyet, ahonnan végignézheti utolsó műsorszámát.

CSALÁDOK, barátok, párok, gyerekek léptek be a sátorba, megtöltve a lelátókat és a páholyokat, lassan átváltozva azzá az embertömeggé, amelyet *közönségnek* hívnak.

Kara abbahagyta a nézelődést, és megállított egy biztonsági őrt. - Elég régóta várok itt. Nem tudja véletlenül, mikor jön vissza Kadesky úr? Nagyon fontos volna, hogy beszéljek vele.

Az őr azonban nem tudott felvilágosítást adni.

Karát lenyűgözte a hatalmas cirkuszi sátor, megérintette a fokozódó izgalom, a feszült várakozás... Mit nem adna, ha most ö is ott lehetne a fellépők között!

Vajon elég jó vagyok már?, tűnődött magában. De Balzac szigorú hangja visszhangzott a fejében: *Még nem.* Bíznia kell Balzac-ban. És különben is, ott van az anyja...

Váratlanul megjelent Kadesky asszisztense, és intett Karának. - Most telefonált, hogy rádióinterjút adott, de hamarosan itt lesz. Az a páholya, ott elöl. Miért nem várja meg ott?

Kara bólintott, majd átült oda, ahová a nő kísérte.

Hangos dobszó remegtette meg a sátrat. Kialudtak a fények, a közönség azonnal elhallgatott.

Éles fénycsóva vetült a porond közepére, megvilágítva a szomorú bohócot, aki fekete-fehér kockás dresszt és féloldalas maszkot viselt. A harlekin hosszú pálcáját magasra tartva hamiskásan körbenézett. Aztán elindult körbe a porondon, miközben sorra feltűntek mögötte a szereplők. A *commedia dell'arte* megannyi figurája, valamint szellemek, tündérek, hercegnők, hercegek és varázslók. Az egyik sétált, a másik táncolt, a harmadik cigánykerekezett.

Álarcok, fehérre, feketére, ezüstre vagy aranyra mázolt arcok vonultak el a nézők előtt. A parádé varázslatos volt, ünnepélyes, fenséges, vidám és groteszk. Félreérthetetlen üzenetet hordozott: mindaz, ami a sátoron kívül van, itt nem érvényes.

> *Műsorunk finálé jához érkeztünk, imádott közönség.*
> *Itt az ideje, hogy bemutassuk legünnepeltebb - és legvitatottabb - mutatványunkat, a hírhedt* Égő tükör *egyik változatát.*
> *Figyelmeztetnem kell önöket, hogy a trükk bemutatása a legutóbbi kísérletnél tragédiával végződött.*
> *Azért tudom, mert ott voltam.*
> *Úgyhogy kérem önöket, a saját érdekükben szánjanak rá pár másodpercet, nézzenek körül a sátorban, és mérjék jel, mit tehetnek, ha bekövetkezik a katasztrófa...*
> *Bár, ha jobban belegondolok, ezzel már elkéstek.*

MALERICK közben visszaért a Central Parkba, és a Cirque Fantastique vakító fehér sátrától ötven méterre letáborozott.

Ismét szakállasán mutatkozott, tréningruhát meg magas nyakú pulóvert viselt. Csatakos szőke hajtincsek lógtak ki baseballsapkája alól. Izzadságfoltok - valójában egy palackból származó vízfoltok - tették hitelessé jelenlegi szerepét: banki hivatalnokot alakított, aki éppen vasárnap esti

kocogását végzi. Azért állt meg, hogy kifújja magát, és most szórakozottan méregette a cirkuszi sátrat.

Két alakot vett észre a szolgálati bejárat előtt, amelyen keresztül nem sokkal ezelőtt behajtott a mentővel: egy férfit és egy nőt. Egymáshoz közel hajolva beszélgettek, hogy értsék egymás szavát a nagy zenebonában.

És lássunk csődéit! Az egyikük Kadesky volt. Malerick aggódott, hogy az igazgató esetleg nem lesz jelen a robbanás idején. A másik az a fiatal lila hajú lány volt, akivel Lincoln Rhyme-nál találkozott.

Kadesky befelé mutatott, és mindketten visszaindultak a sátorba. Malerick úgy becsülte, hogy néhány méterre lehetnek csak a mentőautótól. Az órájára pillantott: már csak másodpercek voltak hátra a műsor fináléjáig.

És most, kedves barátaim, imádott közönség...

Pontosan kilenc órakor tajtékzó tűzcsóva süvített ki a sátor ajtaján. Pár pillanat múlva lángok futottak végig a fényes sátorponyván, elborítva a padsorokat, a közönséget és a díszleteket. A hirtelen elhallgató zenét sikoltozás váltotta fel, a füst lassan gomolygott a sátor teteje felé.

Malerick a látvány szörnyűségétől teljesen elbűvölve állt.

Várt még néhány percig, de tudta, hogy hamarosan több száz rendőr szállja meg a parkot. Elindult a járda felé, és ahogy visszanézett, látta még a félig füstbe vesző hatalmas zászlókat a sátor előtt. Az egyiken az álarcos bohóc nyújtotta a kezét, felmutatva üres tenyerét.

Látják, imádott közönség, semmi sincs a markában.

Csakhogy a figura, igazi bűvész módjára, mégis tartogatott valamit. Ám csupán Malerick tudta, mi az.

A hallgatag harlekin a halált tartogatta a közönség számára.

HARMADIK RÉSZ

A fondorlat

Április 21., vasárnap - április 25., csütörtök

9

AMELIA SACHS Camarója százötvennel dübörgött a West Side-i főútvonalon. A Mágus megint átverte őket egy újabb zseniális trükkel. Sem Charles Grady halála, sem Andrew Constable szökése nem szerepelt Malerick kívánságlistáján. Végig az volt a célpontja, amelyet tegnap elvetettek, mert túl nyilvánvaLonak tartották - a Cirque Fantastique.

Sachs, kezében a Glockkal, éppen a manhattani városi börtön alagsorát kutatta át Weirért, amikor Rhyme üzenetet küldött a személyi hívójára. A kriminológus röviden beszámolt az újabb fordulatról. Szükség van mindenkire, magyarázta, és azt akarta, hogy Sachs minél gyorsabban ott legyen a helyszínen.

- Úton vagyok - mondta Sachs.

AHOGY Malerick egyre távolodott a cirkusztól, ide-oda lökdösték a tűz irányába futó emberek.

A Central Park West és egy mellékutca sarkán összeütközött egy fiatal ázsiai növel, aki megkérdezte: - Nem tudja, mi történt?

Persze hogy tudom, gondolta Malerick. *A fickó és a cirkusz, amely romba döntötte az életem, most válik a tűz martalékává.* De azt felelte, miközben a homlokát ráncolta: - Fogalmam sincs.

Nyugati irányba haladt tovább a lakásába vezető kerülő úton. Azt tervezte, hogy közben többször átöltözik, és megbizonyosodik róla, hogy senki sem követi.

A terve szerint ma éjjel még itt marad, aztán reggel elutazik Európába, ahol ismét színpadra lép - már az új művésznevén. Materieket imádott publikumán kívül senki sem ismeri, és az öreg kontinensen már ezzel a névvel fog nyilvánosság elé lépni.

Műsorunk a végére ért, imádott közönség, ahogy minden műsor véget ér egyszer.

Remélem, hogy számtalan izgalmas és szórakoztató pillanattal ajándékoztam meg önöket. Bízom benne, hogy sikerűit elvarázsolnom önöket, míg végigsuhantunk ezen az árnyékvilágon, ahol az élöböl halott lesz, a halottból élő, a valódiból pedig illúzió.

Meghajtok önök előtt, imádott közönség...

MIUTÁN biztonságban hazaért a lakásába, Materiek meggyújtott egy gyertyát, és letelepedett a kanapéra. Mereven bámulta a lángot; tudta, hogy ma este a véres bosszú után megremeg a láng, és üzenetet kap.

A láng megmozdult. *Igen!*

A remegés azonban nem egy boldog emlékű családtag szellemének üzenete volt, hanem a langyos áprilisi szellő játéka, amely akkor zúdult be a szobába, amikor fél tucat rendőr kommandósruhában berontott az ajtón. Földre teperték a meglepődött illuzionistát, aztán a vörös hajú rendőrnő pisztolyt nyomott a tarkójához, és elhadarta a jogait.

REMEGETT a keze a két kommandósnak Lincoln Rhyme és Storm Arrow-ja súlya alatt, mire felcipelték terhüket az épület lépcsőjén, és letették a kriminológust a folyosón. Rhyme bekormányozta a kocsiját a Mágus lakásába, és megállt Amelia Sachs mellett.

Figyelte, ahogy Bell és Sellitto aprólékosan átkutatja a megrökönyödött gyilkost. Korábban azt javasolta, hogy hívjanak rendőrségi orvost, aki segít a motozásban. Az ötlet bevált: a doktor számos hasadékot talált a Mágus bőrén. Kisebb forradásoknak látszottak, de szét lehetett húzni őket, és apró fémeszközök kerültek elő.

- Röntgenezzétek meg a börtönkórházban! - kérte Rhyme.

Miután a Mágust megbilincselték, két rendőr felhúzta ülő helyzetbe. A férfi döbbenten meredt Rhyme-ra. A kriminológus a hálószobát fürkészte, amely szinte zsúfolásig tele volt bűvészkellékekkel.

- Hogyan? - zihálta a Mágus.

- Nem volt sok bizonyíték, de azok sejteni engedték, mi a valódi szándéka - felelte Sachs. - A takarítók fülkéjében, a bíróság épületének alagsorában megtaláltuk a táskát, benne a váltás ruhákat és a kellékeit. Megszáradt vörös festék volt a cipőin meg a ruháján. És szőnyegből származó nejlonszálak.

- Először azt feltételeztem, hogy a festék nem valódi vér - magyarázta Rhyme, és megrázta a fejét. - De az FBI adatbázisa olyan autófestékként azonosította, amelyet kizárólag mentőknél és tűzoltóknál használnak. A nejlonszálak is autóból vannak: azokból a szőnyegekből, amelyeket a General Motors-mentőkbe tesznek.

- Ebből Rhyme arra következtetett - vette vissza a szót Sachs, hogy maga hozzájutott egy kiselejtezett mentőautóhoz, és átalakította. Aztán megfordult a fejében: lehet, hogy *tényleg* időzítő szerkezetből valók, ahogy eredetileg gondoltuk? És mivel maga Rhyme lakásán benzinnel átitatott zsebkendőt használt, ez nagy valószínűséggel azt jelentette, hogy benzinbombát rejtett el az átalakított mentőautóban.

- Egy szemen a logikámra támaszkodtam... - szólalt meg Rhyme.

- Inkább a megérzéseire - élcelődött Bell.

- Mondom, hogy a logikámra. Kara korábban említette, hogy az illuzionisták néha szándékosan oda irányítják a közönség figyelmét, ahová *nem* akarják, hogy nézzen. Ezt tette maga is. És meg kell hagyni, a húzás zseniális volt. Hozzáteszem, nem túl gyakran használok ilyen bókot... Maga bosszút akart állni Kadeskyn a tüzért. amely tönkretette az életét. Ezért készített egy forgatókönyvet, ugyanúgy, ahogy a színpadi mutatványaihoz szokott, és

félrevezető trükköket épített bele. Először elhitette velünk, hogy bosszúból el akarja pusztítani a cirkuszt. Én azonban nem hittem magának, mert a célt túl nyilvánvaLonak találtam. Aztán jöhetett a következő félrevezetés: hátrahagyta a Gradyről szóló újságcikket, az éttermi számlát, a sajtóbelépőt és a szállodakulcsot, hogy arra a következtetésre jussunk, öt akarja megölni. Ja, és a tréningruhát is szándékosan hagyta ott a Hudson folyónál.

Weir bólintott.

- Ezen a ponton azt gondoltuk, hogy Charles Grady meggyilkolására bérelték fel, és végre sikerült kiismernünk magát. Ezzel alábbhagyott az éberségünk... *bizonyos fokig.*

A Mágus arcán halvány mosoly suhant át. - Bizonyos fokig - szuszogta.

- Ekkor következhetett az újabb félrevezetés. Elhitette velünk, hogy azért hagyta letartóztatni magát, hogy bejusson a városi börtönbe, és nem is Gradyt akarja megölni, hanem Constable-t akarja kiszabadítani. Ekkorra már teljesen megfeledkeztünk a cirkuszról és Kadeskyről.

- De miért fáradt volna vele, hogy csőbe húzza Constable-t? - kérdezte Bell.

- Nyilvánvaló: hogy elterelje a figyelmünket a cirkuszról, és több ideje legyen elhelyezni a bombát - adta meg a választ Sellitto.

- Valójában nem ezért, Lon - vetette ellen Rhyme. - Más oka volt rá.

E szavakra vagy talán Rhyme hangjának különös csengésére a Mágus a kriminológus felé fordult, aki, ezen az estén először, félelmet látott a gyilkos szemében.

Szóval igaz, gondolta Rhyme, aztán megszólalt: - A helyzet az, hogy van egy *kulcsfontosságú* félrevezetés is.

- Kulcsfontosságú? - csodálkozott Sellitto.

- Úgy van. Ő nem Erick Weir - jelentette be Rhyme.

- Nem Weir?

- Az egész hétvégének ez volt a lényege - folytatta Rhyme. - Bosszút akart állni Kadeskyn és a cirkuszon. Úgy persze könnyű bosszút állni, ha az ember más bőrébe bújva teszi. Ő mindenképpen meg akarta úszni a börtönt,

tovább akart szerepelni, ezért megváltoztatta a személyazonosságát. Erick Weir lett belőle, hagyta, hogy ma délután letartóztassák és ujjlenyomatot vegyenek tőle, aztán megszökött.

Sellitto bólintott. - És ha megöli Kadeskyt és tönkreteszi a cirkuszt, mindenki *Weirt* kereste volna, nem pedig öt. - Elgondolkodva a homlokát ráncolta. - De akkor ki a fene *ő* valójában?

- Arthur Loesser, Weir pártfogoltja.

A gyilkos felhördült, ahogy a kriminológus felfedte valódi kilétét, és a reménye a szökésre végleg szertefoszlott.

- De Loesser a túlpartról hívott fel minket - mutatott rá Sellitto.

- Nem onnan. Ellenőriztem a híváslistát. A hívásakor azért nem írt ki semmit a telefonom, mert egy előre fizetett távolsági számon keresztül bonyolította le. Egy fülkéből hívott a Nyugati Nyolcvanhetedik utcából.

- Szóval így hívta fel a másik segédet, Keatinget is, Weimek adva ki magát - dünnyögte Sellitto.

- Igen. Valahogy el kellett hitetnie, hogy Weir ismét felbukkant. Ahogy a Darby bilincset is Weir nevében rendelte meg.

Rhyme a gyilkosra emelte a tekintetét. - Hogy van a hangja? - kérdezte gúnyosan. - Rendbejött a tüdeje?

- Tudja jól, hogy semmi baja - csattant fel Loesser, aki már nem zihált beszéd közben.

Rhyme a hálószoba felé biccentett. - Észrevettem néhány plakáttervet, amelyeken a Malerick név szerepel. Ez a mostani neve, igaz?

A gyilkos bólintott. - Gyűlöltem a régi nevemet, gyűlölök mindent, ami a tűz előtti önmagámra emlékeztet. Nagyon nehéz visszagondolni azokra az időkre. Most a Malerick nevet használom... Mégis hogyan jött rá?

- Miután lezárták a városi börtönben a folyosót, maga letörülgette a padlót és a bilincseket - magyarázta Rhyme. - Eltűnődtem rajta, vajon miért, de nem tudtam rájönni. Az egyetlen lehetséges válasz az volt, hogy el akarta tüntetni az ujjlenyomatokat. Csakhogy nemrég rögzítették az

ujjlenyomatait. Miért zavarta volna, ha ott hagyja őket a folyosón? - Rhyme a fejét csóválta, jelezve, hogy a válasz fájdalmasan egyszerű. - Mert a valódi ujjlenyomatai különböztek azoktól, amiket nyilvántartásba vettek a börtönben.

- Hogy a pokolba tudta ezt megcsinálni? - fakadt ki Sellitto.

- Amelia friss tintanyomokat talált a helyszínen, ugyanis amikor Loessert bevitték, ujjlenyomatot vettek tőle. A látszólag jelentéktelen bűnjel akkor vált érdekessé, amikor kiderült, hogy megegyezett azzal a tintamintával, amelyet a gyilkos táskájában találtunk a Marston-támadás után. Ez azt jelentette, hogy már az őrizetbe vételét megelőzően is vettek tőle ujjlenyomatot. Arra a feltételezésre jutottam, hogy valószínűleg ellopott egy üres nyilvántartó kartont, és otthon rányomta az igazi Erick Weir ujjlenyomatait. A lapot nyilván elrejtette a zakója bélésében, mi meg közben fegyvereket és kulcsokat kerestünk, nem pedig kartondarabokat, és miután levették az ujjlenyomatait, elterelte a technikusok figyelmét, és kicserélte a kartonokat. Az új kartontól valószínűleg már megszabadult.

Locsser dühös grimaszt vágott, Rhyme következtetéseinek helyességét igazolva.

- A büntetés-végrehajtás központjából átküldték a náluk nyilvántartásba vett kartont, és Mel alaposan szemügyre vette. A kartonon rögzített ujjlenyomat Weiré volt, de a helyszínen találtak Loesseré. Utóbbi ujjlenyomata szerepel a központi adatbázisban: akkor került bele, amikor Weirrel együtt letartóztatták foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés miatt New Jerseyben. Megvizsgáltuk a fegyőrnő Glockját is. Ő magához vette a fegyverét, így a gyilkosnak nem volt alkalma letörülgetni. Ezek az ujjlenyomatok is megegyeztek Loesserével.

- De fiatalabbnak kell lennie Weirnél! - mutatott rá Sellitto.

- Az is. - Rhyme Loesser arca felé intett a fejével. - A ráncok gumiból vannak. Loesser húsz évvel fiatalabb,

mint Weir, ezért öregítenie kellett magát. Sachs, derítsük ki, hogy néz ki valójában!

A nő lefejtette a szakállat és a férfi szeme és álla körüli gumiráncokat. A Mágus pillanatok alatt éveket fiatalodott.

- Az ujjakat is. - Rhyme a gyilkos bal keze felé biccentett.

Az ujjak egymáshoz voltak kötözve, és vastag gumiréteggel voltak bevonva, hogy az összeforradás hitelesnek tűnjön.

- A majdnem tökéletes bűntény: az elkövető gondoskodik róla, hogy valaki mást gyanúsítsunk helyette - folytatta Rhyme az okfejtést. - A jelek szerint Weir a bűnös, mert megtaláltuk az ujjlenyomatát. Loesser közben nyugodtan éli az életét, Weir pedig kámforrá válik.

- De van egy kis probléma - szállt vitába Sellitto a kriminológussal. - Hogy érted azt, hogy Weir kámforrá válik? Semmiképpen sem tűnhet el nyomtalanul.

- Mit gondolsz, Lon - felelte Rhyme -, miért cipeltettem fel magam azokkal a rendörökkel a lépcsőn? - A kandallóra pillantott. - Azt hiszem, megtaláltuk az elkövetőt. - Intarziás doboz és gyertya állt a kandallópárkányon. - A szelence rejti Erick Weir hamvait, ugye?

- Igen - felelte Loesser. - Ki akart jutni az ohióí kórház égési osztályáról, és haza akart menni a vegasi házába, hogy otthon érje a halál. Kicsempésztem öt, és kocsin hazavittem. Néhány hétig élt még, aztán lefizettem egy éjszakai műszakost a hullaházban, aki elhamvasztotta.

- És az ujjlenyomatok? - kérdezte Rhyme. - A halála után levette az ujjlenyomatait?

Loesser bólintott.

- Szóval éveken át tervezte a mostani mutatványt?

- Igen - vágta rá indulatosan Loesser. - A halála olyan, mint egy égési seb, amely soha nem gyógyul be.

- Az egészet tulajdonképpen azért csinálta, hogy bosszút álljon a főnökéért? - tudakolta Bell.

- A főnökömért? Ő sokkal több volt, mint *a főnököm* - magyarázta Loesser. - Maguk ezt nem érthetik. A nap minden órájában Weir úrra gondolok. Lehet, hogy időnként pokollá tette az életemet, de ö észrevette, hogy mi van

bennem. Törődött velem, megtanított, hogyan lehet belőlem illuzionista. - Hirtelen elkomorult az arca. - És akkor elragadta tőlem a halál. Kadesky miatt. Ő és az átkozott cirkusza megölte Weir urat. És engem is. Arthur Loesser abban a tűzben lelte halálát. - A dobozra nézett, és szomorúság, remény és csodálat tükröződött az arcán.

Loesser Rhyme-ra emelte a tekintetét. - Lehet, hogy magának sikerült a nyomomra bukkannia, de mi győztünk Weir úrral. A cirkusz a lángok martalékává vált, Kadesky pedig meghalt.

- Ja, igen, a tűz a Cirque Fantastiquc-ban... - Rhyme komoran megrázta a fejét. - Menjünk vissza egy kicsit az időben! A Central Parkban álldogál, nézi a lángokat, a füstöt, hallgatja a sikolyokat... Arra gondol, hogy ideje kereket oldania, mert hamarosan keresni fogjuk. Aztán egy fiatal *ázsiai* nő magába botlik az utcán.

- Mi a fenéről beszél? - csattant fel Loesser.

- Vessen egy pillantást az óraszíjára! - javasolta Rhyme.

Loesser, ha némi nehézség árán is, de megfordította a csuklóját.

Az óraszíján apró fekete korongot vett észre. Sachs odalépett, és letépte. - Szenzoros jeladó - magyarázta. - Ezzel követtük idáig.

- De kicsoda...? Az illuzionista lány volt!

- Kiszúrtuk magát a parkban, de tartottunk tőle, hogy kámforrá válik - folytatta Rhyme. - *Remek* érzéke van hozzá, mint tudjuk. Megkértem Karát, öltsön új külsőt. Amikor magának ütközött, a jeladót észrevétlenül felragasztotta az órájára.

- Megkísérelhettük volna letartóztatni a nyílt utcán is, de tartottunk tőle, hogy megint szem elől tévesztjük - vette át a szót Sachs. - És különben is, meg akartuk találni a rejtekhelyét.

- De ez azt jelenti, hogy már a tűz *előtt* mindent tudtak!

- A mentőautójára gondol? - vetette oda foghegyről Rhyme. - A tűzszerészek megtalálták, és körülbelül hatvan másodperc alatt hatástalanították a robbanószerkezetet. Aztán a járművet kicserélték egy másikra, nehogy

észrevegye, hogy a nyomában vagyunk. Biztosak voltunk benne, hogy semmi pénzért nem hagyná ki a tüzet. A parkot ellepték a civil ruhás rendőrök, és egy magához hasonló felépítésű férfit kerestek, aki nézi a tüzet, majd nem sokkal később távozik. Néhányan észrevették, és akkor jött Kara, aki ellátta a jeladóval.

- De a tűz... *a saját szememmel láttam*

- Maga a sátor tetejére rögzített füstbombák füstjét látta - igazította ki Sachs. - A lángok pedig a sátor bejáratánál elhelyezett propánégőből származtak. A porondon is meggyújtottak pár égőt, és a lángok árnyékát kivetítették a sátor oldalára.

- Sikoltásokat is hallottam... - suttogta a gyilkos.

- Kara ötlete volt, hogy kérjük meg Kadeskyt, mondja azt a közönségnek, hogy rövid szünet következik, mert az egyik filmstúdió égő cirkuszról szeretne jelenetet forgatni. Vezényszóra mindenki sikoltozni kezdett. A többség még élvezte is.

- Nem létezik - suttogta a Mágus. - Akkor az egész...

- ...szemfényvesztés volt - mondta Rhyme.

Mágikus bűvészmutatvány a Mozdulatlan Embertől.

- Ideje átfésülnöm a helyszínt - jegyezte meg Sachs.

- Persze, Sachs.

A bilincsbe vert gyilkost két rendőr kivezette az ajtón.

Megcsörrent Lon Sellitto telefonja. - Igen, itt van. - Sachsre pillantott. - Beszélni akar vele? - Megrázta a fejét, és komor arccal hallgatta a hívó szavait. - Rendben, megmondom neki. - Megszakította a vonalat.

- Marlow hívott - mondta Sachsnek.

Mit akarhat a *járőrszolgálat parancsnoka?,* tűnődött Rhyme, látva Sellitto gondterhelt arckifejezését.

- Azt kérte, holnap reggel tízre legyél a kapitányságon - hadarta Sellitto Sachsnek. - Az előléptetésedről van szó. - A férfi felvonta a szemöldökét. - A telkemre kötötte, hogy a vizsgán elért eredményedről is számoljak be. De mi volt az? - A nyomozó idegesen törte a fejét. - Igen, emlékszem már. Azt üzente, hogy a harmadik legjobb eredményt érted el az alosztály történetében.

GERALD MARLOW volt a New York-i rendőrkapitányság járőrszolgálati alosztályának parancsnoka. Hétfő délelőtt Amelia Sachs érkezett hozzá a megbeszélt időpontban. Marlow sarokirodájában voltak a kapitányság belvárosi épületében.

A férfi felpillantott az aktából. - Szóval maga Hermán Sachs lánya.

- Igen, uram.

- Nos - mondta Marlow az a helyzet, hogy bajban van.

A bejelentés teljesen váratlanul érte Sachset. - Valóban, uram?

- Emlékszik a szombati bűnügyi helyszínre a Harlem partján? Egy kocsi belehajtott a vízbe. Ugye maga helyszínelt?

- Igen, uram.

- Közben letartóztatott valakit - folytatta Marlow.

- Nem tartóztattam le. Az a fickó átbújt a szalag alatt, és járkált egy bűntett helyszínén. Szóltam a kollégáknak, hogy kísérjék ki, és rövid időre vegyék őrizetbe.

- A lényeg, hogy a férfit előállították.

- Nem tagadom, így történt. Forró nyomon dolgoztunk...

- Az a fickó Victor Ramos kongresszusi képviselő volt.

A parancsnok szétnyitotta az egyik New York-i napilapot. - Nézzük csak! - A középső lapon oldalas képet közöltek a megbilincselt politikusról.

- Állítólag Ramos arra hivatkozott, hogy túlélőket keres - tette hozzá Marlow.

- Túlélőket? - nevetett fel Sachs gúnyosan. - A mentők már korábban megtették, én meg körbekerítettem a terepet.

A parancsnok arcáról eltűnt az együttérzés. - Tud olyan konkrét bizonyítékot mondani, amelyet Ramos semmisített meg?

- Ennek már nincs jelentősége, uram. Az eljárás a fontos. - Egyre nehezebben tudott uralkodni magán.

- Nekem éppen az a feladatom, hogy kifogjam a szelet a vitorlájukból - mondta a parancsnok, aztán megismételte: - Tud olyan *konkrét* bizonyítékról, amely megsemmisült?

Sachs felsóhajtott. - Nem tudok, uram. A kollégákkal egy rendőrgyilkost üldöztünk. Számít ez valamit?

- Nekem igen, a kollégáknak is, Ramosnak azonban nem.

Sachs bólintott. - Értem. Mekkora vihart kavartam?

Marlow halkabban folytatta: - Ramos érdeklődött magáról, és tudomást szerzett az őrmestervizsgáról. Sikerült elintéznie, hogy megbuktassák.

- *Mit* intézett el? Az alosztály történetében én értem el a harmadik legjobb vizsgaeredményt. - Keserűen felnevetett. - Vagy rosszul tudom?

- Nem, dehogy. A sikeres vizsgához azonban a gyakorlati vizsgát is sikerrel kell venni.

- Azon is jól szerepeltem.

- Az előzetes eredmények szerint igen, ám a végső döntés értelmében mégis megbukott. Az egyik vizsgáztató nem engedte át.

- Nem engedett át? De én... - Elhalt a hangja, ahogy eszébe jutott a jóképű olasz-amerikai tiszt, amint puskával a kezében kilép a szemeteskonténer mögül. A rámenős rendőr, akit kikosarazott.

Bumm, bumm...

- A tiszt azzal indokolta a döntést, hogy „maga nem mutatott kellő tiszteletet egy rangidős személy iránt”.

- Tehát Ramos talált valakit, aki hajlandó volt keresztbe tenni nekem. - Sachs figyelmesen fürkészte Marlow-t. - Van még valami, uram?

- Ramos megpróbálja elintézni, hogy felfüggesszék az állásából. - A büntetést általában a bűncselekménnyel gyanúsított rendőrök esetében alkalmazták.

- Mi volna a vád?

- Engedelmesség megtagadása és alkalmatlanság.

- De nem veszíthetem el a jelvényemet, uram. - Igyekezett úrrá lenni kétségbeesésén, mégis nagyon el volt keseredve.

- A vizsgával kapcsolatban már nem tehetek semmit, Amelia. A sorsa a vizsgabizottság kezében van. Ám ígérem, hogy keményen harcolok majd a felfüggesztése ellen.

- Lehetek őszinte, uram?

- Ne kíméljen, mondja, amit akar!

- Ha az a fickó valóban a felfüggesztésemen mesterkedik, az első telefonhívásom a RÉSZ ügyvédeinek megy. És mindent kiteregetek nekik.

Sachs nem a levegőbe beszélt, bár tudta, hogy azokat a rang nélküli rendőröket, akik a Rendőrjárőrök Érdekvédelmi Szervezetén keresztül próbálnak a diszkrimináció és felfüggesztés ellen harcolni, feketelistára teszik.

Marlow állta Sachs tekintetét. - Értettem, járőrnő - mondta végül.

Eljött tehát az igazság pillanata, merengett Sachs. Apjának a rendőri hivatással kapcsolatban használt kifejezése jutott eszébe.

Amié, tudnod kell, hogy ez a munka néha örült hajsza, néha dicsőséggel jár, néha unalmas. Néha pedig, szerencsére nem túl gyakran, eljön az igazság pillanata. Teljesen egyedül maradsz, nem számíthatsz senkire. És most nem csak a bűnözőkre gondolok. Van úgy', hogy a főnököddel kerülsz szembe. Van úgy-, hogy' a saját kollégáiddal. Ha rendőr leszel, készülj jel rá, hogy- csak magadra számíthatsz.

- Addig is szolgálatban marad.

- Igenis, uram. Mikor döntenek a sorsomról?

- Várhatóan egy-két nap múlva.

Sachs elindult az ajtó felé, majd megállt, és visszafordult. - Uram?

Marlow felpillantott.

- Ramos az általam felügyelt bűnügyi helyszínen tartózkodott. Ha maga tette volna ugyanezt, akkor is hasonlóképpen jártam volna el.

- Ez azt mutatja, hogy maga az apja lánya. Büszke volna magára.

10

THOM beengedte Sellittót az előtérbe, ahol Lincoln Rhyme a székében ülve veszekedett a munkásokkal, hogy vigyázzanak a faburkolatra, miközben a kiégett hálószoba most zajló felújításának törmelékét hordták le.

- Szervusz, Linc - mondta Sellitto. - Beszélnünk kell.

A kriminológusnak rögtön feltűnt a furcsa hangszín - és Sellitto árulkodó tekintete.

Most mi van?, dünnyögte magában.

Sellitto megköszörülte a torkát. - Amelieról van szó.

Rhyme szíve bizonyára hevesebben vert, ám ezt ö nem érezte. *Lelőtték vagy autóbalesetet szenvedett?,* futott végig az agyán.

- Elhúzták az őrmestervizsgán.

Sellitto elmesélte, hogy Sachs kizavart valakit az egyik bűnügyi helyszínről, és amikor az illető nem akart távozni, bilincsbe verve elvezettette.

- A férfi történetesen Victor Ramos volt.

- A kongresszusi képviselő. - Lincoln Rhyme hallott már Rumosról. Sokan érdekembernek tartották. - Sachs tud harcolni az igazáért. És harcolni is *fog.*

- Neked nem kell ecsetelnem, mi történik azokkal a zsarukkal, akik szembeszállnak a fejesekkel. Valószínűleg áthelyeznék egy *íróasztal mögé.* - Sellitto fel-alá járkált a helyiségben. - A helyzet talán mégsem reménytelen - töprengett fennhangon. - Ismerek egy pasast, akinek komoly kapcsolatai vannak a kapitányságon.

- Igen?

- Igen.

- Nem is tudom - morfondírozott Rhyme. - Ha Sachs csak ilyen áron lehet őrmester, akkor valószínűleg nem kérne belőle.

- Te is tudod, Linc, mit jelent neki az előléptetés - jegyezte meg Sellitto.

Igen, jól tudta.

A TŰZ nyomai - Thom szavaival élve - „kámforrá váltak” a hálószobában. Késő este a helyiségben már sötétség honolt. Rhyme a Flexicair ágyán feküdt, és kibámult az ablakon. Tíz perce elszenderedett, de felébresztette a cirkuszi sátorban felcsattanó taps.

- Korlátozni kellene a műsoridejüket - morogta Rhyme Sachs-nek, aki mellette feküdt az ágyban.

- Célba vehetem a generátorukat - felelte Sachs.

A hangja elárulta, hogy ö egyáltalán nem tudott elaludni. A feje Rhyme-é mellett pihent a párnán; a férfi érezte, ahogy a nő a hajával finoman cirógatja a bőrét. Jólesett neki a meghitt közelség.

Sachs mindig betartotta Rhyme szigorú szabályát, miszerint azok, akik helyszínelnek, nem használhatnak kölnit, mert nem érzik meg az esetleges szagnyomokat a bűnügy színhelyén. De Sachs ebben a pillanatban szolgálaton kívül volt, és Rhyme a jázmin, a gardénia meg a szintetikus motorolaj érdekes elegyét fedezte fel a bőrén.

Kettesben voltak a lakásban; Thomot elküldték moziba. Sachs a férfi arcát fürkészte a félhomályban. - Hallottál valamit az őrmester-vizsgáról?

A férfi elbizonytalanodott, aztán megszólalt: - Igen. - Eddig nem hozta szóba a témát, mert úgy vélte, Sachs úgyis jelzi, ha készen áll a dolog megvitatására.

- Ismered a hátteret? - kérdezte a nő.

- Nem minden részletét. De feltételezem, hogy a korrupt, öntelt kormányhivatalnok és az agyonhajszolt helyszínelő rendőr esetéről lehet szó.

Sachs felnevetett. - Nagyjából.

- Én is jártam már hasonló cipőben, Sachs.

- Lon neked is említette, hogy esetleg közbenjárna az érdekemben?

- Igen - felelte Rhyme. - Hiszen ismered.

- És mit mondtál?

- Azt, hogy semmiképpen se tegye - felelte Rhyme. - A tudomására hoztam, hogy te a magad erejéből szerzel rangot vagy sehogyan.

A férfi úgy képzelte, hogy a nő ölelő karja most még erősebben szorítja. - Ugye tudod, hogy ez mindennél többet jelent számomra?

- Tudom.

- Ramos nem elégszik meg a vizsgával, hanem azt akarja, hogy függesszenek fel az állásomból. Tizenkét hónap munka és fizetés nélkül. Fogalmam sincs, mihez kezdek majd.

- Tanácsadóként dolgozol mellettem.

- Egy civil nem helyszínelhet, Rhyme. Bele fogok őrülni.

- Át fogjuk vészelni.

- Szeretlek - suttogta Sachs. Válaszul Rhyme beszippantotta a nő különös illatát, és azt felelte, hogy ö is szereti.

A nőt hamarosan elnyomta az álom, nem úgy Rhyme-ot. Ahogy ott feküdt, és a cirkuszi zenét meg a porondmester hangját hallgatta, valami eszébe jutott.

Nem meglepő módon a hirtelen támadt ötlet a cirkusszal volt kapcsolatban.

AMIKOR másnap délelőtt Thom bement Rhyme hálószobájába, a kriminológust egy látogató társaságában találta. - Üdvözlöm - mondta Jaynene Williamsnek, a Stuyvesant szanatórium ápolónőjének.

- Jó napot, Thom! - rázta meg Jaynene a férfi kezét.

Thom, aki vásárlásból jött vissza, igencsak meglepődött, hogy itt talál valakit. Hála a modern kor csodáinak, Rhyme bármikor felhívhatott valakit, meg tudta hívni magához, és be tudta engedni a lakásba.

- Nem kell olyan *döbbent* képet vágnod - jegyezte meg epésen Rhyme. - Tudod jól, hogy máskor is hívtam már vendégeket.

- Nem túl sűrűn - felelte Thom. - Akkor hozom a kávét.

Miután a férfi távozott, hogy megfőzze a kávét, Rhyme megszólalt: - Töröm a fejemet valamin, és azt reméltem, hogy maga tudna segíteni benne.

Jaynene fürkésző tekintettel nézett rá. - Talán.

- Mióta ismeri Karát? - kérdezte Rhyme.

- Annak már több mint egy éve. Amióta a Stuyvesantba jött az anyja.

- Drága hely, igaz?
- Szörnyen - erősítette meg Jaynene.
- Van az anyjának biztosítása?
- Csak alapellátásra. A többit Kara fizeti. - Rövid szünet után Jaynene hozzátette: - Amikor tudja. Jelenleg egyenesben van, de gyakran halmozódik fel tartozása.

Rhyme bólintott. - Még egy kérdést feltennék, ha megengedi. Nyugodtan gondolja végig, mielőtt válaszol rá. Teljes őszinteséget kérek.

- Ígérem, hogy megteszem, ami tőlem telik - válaszolta az ápolónő.

AZNAP DÉLUTÁN Roland Bell éppen Rhyme nappalijában időzött, és a kriminológussal az Andrew Constable-ügy bizonyítékait vitatta meg.

Charles Grady úgy döntött, hogy a tárgyalás elnapolását kéri, mert további pontokkal szeretné kiegészíteni a férfi elleni vádakat, többek között a Joseph Roth elleni gyilkossági kísérlettel. Ezenkívül halálos ítélet kiszabását kéri majd Arthur Loesserre Larry Burke rendőrjárőr meggyilkolásáért.

Amelia Sachs most lépett be az ajtón; fáradtnak látszott, miután egész nap a várható felfüggesztéséről tárgyalt a Rendőrjárőrök Érdekvédelmi Szövetsége által kirendelt ügyvédekkel. Már órákkal ezelőtt vissza kellett volna érnie, és Amelia arcát elnézve Rhyme arra a következtetésre jutott, hogy nem sok jót hozhatott a tárgyalás.

Neki is voltak hírei - például a Jaynene-nel való találkozásról és arról, ami utána történt és korábban próbálta elérni Sachset, kevés sikerrel. Most sem volt rá idő, hogy beszámoljon neki, mert újabb látogató bukkant fel.

Thom betessékelte Edward Kadeskyt a szobába. - Üdvözlöm, Rhyme úr! - köszönt az igazgató. Biccentett Sachsnek. aztán kezet rázott Roland Bell-lel. - Azt üzenték, újabb fejleményre derült fény az esettel kapcsolatban.

Rhyme bólintott. - Ma reggel utánanéztem egy-két dolognak, és találtam néhány elvarratlan szálat. Olyat, amiről fogalmam sem volt, hogy elvarratlanok.

Sachs felvonta a szemöldökét, az igazgató idegesnek látszott. - Ugye nem azt akarja mondani, hogy Weir segédje, Loesser megszökött?

- Nem, szó sincs róla. Megnyugtathatom, hogy még mindig rács mögött van.

Ismét megszólalt a csengő, és nemsokára Kara lépett be az ajtón. Körbepillantott, és beletúrt rövid hajába, amely most vörös színű volt. - Jó napot! - üdvözölte az egybegyűlteket a lány. Kikerekedett a szeme, amikor meglátta Kadeskyt.

- Köszönöm, hogy átfáradt - mondta a kriminológus Karának.

- Szeretnék megtudni néhány további részletet arról az estéről, amikor a Mágus behajtott a cirkuszba a mentőautóval.

A fiatal lány készségesen bólintott. - Szívesen segítek bármiben, ha tudok.

- A program szerint nyolckor kezdődött az előadás, igaz? - kérdezte Rhyme Kadeskytől.

- Úgy van.

- Ugye még nem ért vissza a rádióinterjúról, amikor Loesser leparkolt a mentőautóval?

- Nem.

Rhyme Karához fordult. - De maga már ott volt?

- Igen. Láttam, ahogy behajt a mentőautó, de semmi rosszra nem gondoltam.

- Meg tudná mondani nekem, hogy pontosan hová állította le Loesser a mentőautót?

- A lelátókhoz - felelte Kara.

- És nem a VIP-páholyokhoz állította? - kérdezte Rhyme Kadeskytől.

- Nem - felelte az igazgató.

- Lincoln, megtudhatnám, hogy mire akarsz kilyukadni? - kérdezte Bell.

- Csak arra akarok kilyukadni, hogy Loesser úgy állította le a mentőautót, hogy az a lehető legnagyobb kárt okozza, miközben esélyt adott néhány embernek a VIP-páholyban a menekülésre. Hogy tudta így megcsinálni?

- Fogalmam sincs - felelte az igazgató. - Valószínűleg előre felmérte a terepet.

- *Lehet,* hogy előre felmérte a terepet - merengett Rhyme. - Azonban nem hiszem, hogy szívesen mutatkozott volna terepszemle közben a cirkusz környékén, mivel a rendőreink ott posztoltak. Tehát elképzelhető, hogy valaki *bent* súgta meg neki, hová álljon.

- Bent? - kérdezte homlokát ráncolva Kadesky. - Azt akarja mondani, hogy segített neki valaki? Nem, az embereim közül senki sem tenne ilyet.

Rhyme ismét Karához fordult. - Ugye maga a VIP-páholyban volt?

Kara bólintott.

- Közel a kijárathoz?

Kara zavartan körbenézett a szobában. - Ha jól emlékszem, igen.

- Azért kérdezem, mert eszembe jutott valami, amit korábban mesélt nekünk azokról az emberekről, akik részt vesznek az illuzionistamutatványokban. Van a *segéd.* Van az *önkéntes jelentkező* a közönségből. És van még valaki: a *beépített ember.* Ő az, aki a háttérből segíti a bűvész munkáját.

- Igen, sok bűvész használ beépített embert - tette hozzá Kadesky.

Rhyme Karához fordult: - És *maga* egész idő alatt ezt csinálta, igaz?

A fiatal lánynak elakadt a lélegzete.

- Nem! - horkant föl Kadesky. - ő?

Rhyme folytatta. - Nagyon kellett neki a pénz, és Locsser ötvenezer dollárt fizetett neki a segítségéért. Ebben Balzac is benne van.

- Kara? - suttogta Sachs döbbenten. - Ezt én egyszerűen nem hiszem el.

- Amelia, bocsáss meg... - A fiatal lány majdnem elsírta magát. - Te nem értheted ezt... Balzac úr és Weir barátok voltak. Éveken át együtt léptek fel. Loesser elmesélte neki, mire készül, és Balzac úr kényszerített rá, hogy segítsek. De hidd el, fogalmam sem volt róla, milyen ördögi tervet

eszeltek ki. Balzac úr azt magyarázta, hogy ez csak zsarolási ügy, és elégtételt vesznek Kadeskyn. Mire rájöttem, hogy Loesser embereket gyilkol, már késő volt. Azt mondta Balzac úr, ha nem segítek neki, börtönbe kerülök. - Hirtelen az ajtó felé indult.

- Állítsd meg, Roland! - kiáltotta Rhyme.

Bell rávetette magát Karára, és a szoba sarkába zuhantak. Belinek sikerült megbilincselnie a lányt, aztán elővette a Motoroláját, és Sachs legnagyobb megdöbbenésére a nyomozó rabszállító kocsit kért.

Rhyme felsóhajtott. - El akartam neked mondani, Sachs, de nem vitt rá a lélek, hogy felhívjalak. Azt reméltem, az egészből egy szó sem igaz. De látod.... Úgy rászedtek minket, mintha mi lettünk volna a közönség.

- Én csak... azt nem értem, hogyan csinálhatta - suttogta a rendőrnő.

- Először is meghamisította a bizonyítékokat, aztán pedig hazudott nekünk, és félrevezető nyomokat helyezett el - adta meg a választ Rhyme. - Roland, menj oda a fehér táblához. Megmutatom nektek.

Bell a táblához lépett, és ahogy sorra rámutatott a bizonyítékokra, Rhyme elmagyarázta, hogyan használta fel őket Kara az átveréshez.

- Egy rendőr van itt - szakította félbe pár perc múlva a beszámolót Thom.

Egy rendőrnő lépett be az ajtón, odament Sachshez és Kadesky-hez, és divatos szemüvegén át alaposan szemügyre vette őket. Spanyol akcentussal megkérdezte Belitől: - Maga kérte a rabszállítót, nyomozó?

Bell a sarok felé intett a fejével. - Ott az utas.

A rendőrnő Karára pillantott, és így szólt: - Rendben, beviszem a központba. - Kicsit habozott. - De előbb még volna egy kérdésem.

- Miféle kérdése? - kérdezte Rhyme a homlokát ráncolva.

A rendőrnő végigmérte Kadeskyt. - Láthatnám a személyi igazolványát, uram?

- *Megint* kell? Ezt nem igazán értem, A múltkor már igazoltam magam.

- Kérem, uram!

Az igazgató sértődötten előhúzta a tárcáját. Csakhogy az nem az övé volt.

Döbbenten bámult a csíkos erszényre.

- Sajnálom, uram - szólt a rendőrnő. - Letartóztatom zsebtolvajlásért.

- Itt valami tévedés van. - Kadesky kinyitotta a tárcát, és belenézett. Aztán harsány nevetésben tört ki, ahogy felmutatta a jogosítványt, hogy mindenki lássa az igazolványképet. Kiderült, hogy az erszény Karáé volt.

Kézzel írt üzenet is előkerült az erszényből. *Rászedtem,* szólt az írás.

- Ez... - motyogta Kadesky a rendőrnő arcát fürkészve. - Várjunk csak, *maga* az?

A rendőrnő felkacagott, majd levette a szemüvegét, a rendőrsapkát és alóla a barna parókát is, elővillantva vöröses haját. Egy törülközővel, amelyet a nevető Roland Bell nyomott a kezébe, letörülte az arcáról a sötét színű sminket, és letépte a vastag szemöldököt. Azután kivette az erszényét a döbbent Kadesky kezéből, és visszaadta az igazgatóét, amit akkor emelt cl. amikor „menekülése" közben nekiszaladt.

Sachs és Kadesky a földön gubbasztó testet bámulta.

Kara odasétált, és felemelte az ember formájú könnyű drótvázat, amelyen Kara farmerére és széldzsekijére emlékeztető ruha volt. Kiderült, hogy a váz karja vékony gumikézben végződött, amelyet Bell bilincse fogott össze. Miután Kara kiszabadult a béklyóból, rácsatolta a gumicsuklóra.

Amikor Sachs és a többiek elfordultak - mivel Rhyme a tábla felé terelte a figyelmüket -. Kara kiszabadult a bilincsből, szétnyitotta a drótvázat, aztán kiosont az ajtón, és átöltözött a folyosón.

A lány összehajtotta a vázat, amely kispárna méretűre zsugorodott össze - érkezésekor a szerkezet a dzsekije alatt lapult.

Kadesky a fejét csóválta. - Maga kevesebb mint egy perc alatt kiszabadult *és* átöltözött?

- Negyven másodperc alatt.
- Jól gondolom, hogy az egészet azért csinálta, mert meghallgatást szeretne? - kérdezte somolyogva Kadesky.
A lány habozott, és Rhyme biztató pillantást vetett rá.
- Nem, *ezt* szántam annak. Én állást szeretnék.
Kadesky az arcát fürkészte. - Ez csupán egy mutatvány volt. Több is van még?
- Rengeteg.
- Hány átváltozást csinál egy műsor alatt?
- Negyvenkettőt. Harminc karaktert a harmincperces műsor alatt.
- Negyvenkét átváltozás félóra alatt? - dünnyögte felvont szemöldökkel az igazgató. - Nézzen be hozzám a jövő héten! A jelenlegi művészeim porond idejét nem rövidítem le, de szívesen vennék egy beugrót. És lehet, hogy Floridában, ahol telente állandó vendégek vagyunk, már önálló műsorral léphet fel.
Rhyme és Kara összenézett. A kriminológus bólintott.
- Köszönöm - mondta a fiatal lány Kadeskynek, és kezet ráztak.
Kadesky tekintete az összehajtott drótkeretre szegeződött, amely félrevezette őket. - Maga készítette?
- Igen.
- Talán szabadalmaztatnia kellene. - Aztán biccentett, és távozott a lakásból.
- Ti aztán jól átvertetek - szólt Sachs nevetve.
Múlt éjjel kezdődött, magyarázta Rhyme, ahogy az ágyban feküdt, és a Cirque Fantastique sátrából kiszűrődő zajokat hallgatta. Egyszer csak eszébe ötlött Kara és a figyelemre méltó előadás a Hókuszpókuszban.
Tisztában volt vele, hogy a lány mennyire híján van az önbizalomnak, és tanítómesterének milyen nagy hatalma van fölötte.
Azt sem felejtette el, mit mesélt Sachs Kara édesanyjának a betegségéről, és mindez arra sarkallta, hogy másnap reggel meghívja Jaynene-t.

- Még egy kérdésem volna, ha megengedi - mondta akkor Rhyme. - Gondolja végig, mielőtt válaszol rá. Teljes őszinteséget kérek.

A kérdés a következő volt: - Felépül-e valaha Kara édesanyja?

- Nem. Ápolásra természetesen szüksége lesz, de nem nálunk. Kara most fizet a rehabilitációért, a gyógyításért és a teljes orvosi kezelésért. Ezek rövid távú megoldást jelentenek. Kara édesanyja bárhol lehetne. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de jelen pillanatban mindössze állandó felügyeletre van szüksége.

- Mi történne vele, ha idősek otthonába kerülne?

- Folyamatosan romlana az állapota, amíg el nem jön a vég. Ugyanúgy, mintha nálunk maradna. Csak éppen Kara anyagilag nem menne tönkre.

Miután Jaynene távozott, Rhyme felhívta Karát, aki örömmel vette az invitálást. A beszélgetés azonban meglehetősen kínosra sikeredett. Rhyme-nak könnyebb volt szembenéznie egy lélektelen sorozatgyilkossal, mint egy fiatal lányt faggatnia élete fájó pontjairól.

- Lenyűgözött a műsora a boltban - jegyezte meg Rhyme. - Pedig engem nehéz lenyűgözni. Színpadon volna a helye.

- Még nem állok készen rá. De egyszer úgyis eljutok oda.

- Ezzel a hozzáállással csak az a baj - mondta hosszabb szünet után Rhyme -, hogy az ember gyakran *sehová sem* jut el a végén.

- Végignézett a saját testén. - Van úgy. hogy a sors közbeszól, az ember meg magára marad, és szembesül vele, hogy valami fontosat szalasztott el. Örökre.

- De Balzac úr mindig azt nézi, hogy nekem mi a legjobb.

- Nem, nem azt. *Nem magára* gondol. Emlékezzen csak Weir-re és Locsscrrc. És Keatingre. A tanítómesterek hipnotizálni tudják a tanítványokat. Köszönje meg Balzacnak, amit eddig tett magáért. maradjanak barátok, és küldjön neki jegyet az első Carnegie Hall-beli fellépésére. De szakadjon el tőle, amíg nem késő.

- Én nem vagyok hipnotizálva - szólt nevetve Kara, de Rhyme érezte a hangjából, hogy tisztában van vele, tanítómesterének milyen nagy hatalma van fölötte.

- Az elmúlt napokban szereztünk egy-két jó pontot Kadeskynél - folytatta Rhyme. - Amelia említette, hogy maga mennyire szereti a Cirque Fantastique-ot. Szerintem jelentkeznie kéne meghallgatásra.

- Még ha megtenném is, az édesanyám...

- Beszéltem Jaynene-nel - szakította félbe Rhyme. - Szerintem az édesanyját át kellene vinnie egy olyan helyre, ahol azt kapja, amire szüksége van, azaz gondoskodást és társaságot. Nem pedig azt, amit maga akar. Nem egy rehabilitációs központot, amely anyagi csődbe viszi a lányát... Kara, ha rátalál arra, amiről tudja, hogy egész életében csinálni akarja, annak elsőbbséget kell élveznie. Szerezzen állást a Cirque Fantastique-ban!

A fiatal lány a fejét rázta. - Nézze, Lincoln, még ha belemennék is, tudja, hány ember küzd azért, hogy állást kapjon a Cirque Fantastique-ban?

Rhyme elmosolyodott. - Ez nekem is megfordult a fejemben. A Mozdulatlan Ember azonban kitalált egy műsorszámot...

A kriminológus ezzel befejezte a történet elmesélését Sachsnek.

- Úgy gondoltuk, *A szökött gyanúsított* címet adjuk a mutatványnak, és beleveszem a repertoáromba - tette hozzá Kara.

- És Balzac? - vetette fel Sachs. - Tényleg benne volt?

Rhyme Kara felé biccentett. - Puszta kitaláció.

Kara felajánlotta, hogy leszalad, és hoz abból a kubai szendvicsből, amelyről a múltkor lemaradtak. De mielőtt megbeszélhették volna a menüt, Rhyme telefonjának csörgése szakította félbe őket. Egy pillanat múlva Sellitto hangját hallották a kihangosított készülékből: - Sok a dolgod, Linc?

- Attól függ - mormogta Rhyme. - Mi a helyzet?

- Nem nyugszanak a rossz fiúk... Ismét szükségünk volna a segítségedre. Van egy különös gyilkosságunk.

- Rendben - morogta a kriminológus.

Ám Lincoln Rhyme mogorva magatartását úgy lehetett értelmezni, hogy örül, amiért ismét búcsút mondhat az unalomnak - legalább egy kis időre.

Az ESET valóban szokatlan volt.

Kettős gyilkosság történt a Roosevelt Island egyik félreeső részén - a menhelyek, melegedők, kórházak és az East Rivemél lévő kísérteties barakkvárosok közelében. Mivel ez nincs messze az ENSZ- től, számos diplomata és ENSZ-alkalmazott él a szigeten. Közülük két, balkáni országból érkezett diplomatát találtak összekötözött kézzel, mindkettőt kétszer tarkón lőtték.

Jó néhány furcsa dolgot derített föl Amelia Sachs, amikor megvizsgálta a helyszínt. A legmeglepőbb az volt, hogy mindkét férfinak hiányzott a jobb cipője. - Szóval mindkettőnek a *jobb* cipője - dünnyögte Rhyme a bizonyítéktáblát nézve, miközben Sachs fel- alá járkált a laborban. - Mit tudunk ebből kihámozni?

A válasz azonban késett, mert megszólalt Sachs mobiltelefonja. Marlow kapitány titkárnője arra kérte, hogy fáradjon át a parancsnok irodájába. Jó néhány nap eltelt azóta, hogy Sachs tudomást szerzett arról, amit Victor Ramos tervezett ellene.

Sachs kikapcsolta a telefont, és keserű mosollyal nézett Rhyme felé: - Mennem kell, hív a kötelesség.

Félóra múlva már Marlow irodájában volt.

A parancsnok úgy nézett rá, mintha a kiszabott büntetés súlya miatt Sachsnek vigaszra lett volna szüksége. - Az olyan fickókat, mint Ramos, nem tudja legyőzni, járőrnő. Megnyerhet egy csatát ellenük, de a háborúban mindig ők győzedelmeskednek. - Beletúrt az asztalán lévő aktakupacba, szemlátomást keresett valamit.

A csalódottságtól Sachs gyomra görcsbe rándult.

- Megvan - mondta a kapitány, amikor megtalálta a jókora borítékot. - Essünk túl rajta. Kérem a jelvényét!

Sachs benyúlt a zsebébe. - Mennyi időre?

- Egy évre - felelte Marlow. - Sajnálom.

Egyéves felfüggesztés, gondolta elkeseredetten Sachs.

- Megtettem, ami tőlem tellett. - Marlow kinyújtotta a kezét.

Végtelen fájdalom áradt szét Sachs lelkében, ahogy átnyújtotta Marlow-nak a kopott börtárcát, benne az igazolványával és ezüstszínű jelvényével.

Az öt-nyolc-nyolc-öt számú jelvénnyel...

Megcsörrent a parancsnok melletti asztalon álló telefon, és a férfi elfordult, hogy felvegye. Miközben a hívóval társalgóit az Andrew Constable-pcrröl, az ölébe fektette a borítékot. Füléhez szorította a telefonkagylót, ismét szembefordult Sachsszel, és kioldozta a vörös spárgát, amellyel a lepecsételt borítékot összefogták.

Rhyme, gondolta Sachs, *mihez kezdünk most?* Átvészeljük, nyugtatta korábban Rhyme. *De az élet nem a túlélésről szól. Az a vég kezdete.*

Marlow-nak sikerült végre kinyitnia a borítékot, és beledobta Sachs jelvényét. Aztán belenyúlt, és kihúzott belőle egy selyempapírba csomagolt tárgyat.

- Majd később csinálunk valamit.

A parancsnok ez utóbbi megjegyzést suttogva tette, és Sachsnek úgy rémlett, mintha hozzá beszélne.

Marlow kibontotta a selyempapírt, előhúzva belőle a New York-i rendőrség aranyszínű jelvényét.

- Megmaradt a régi száma, járörnö - suttogta ismét Sachsnek. Feltartotta a jelvényt, amelyen a számok ugyanazok voltak, mint Sachs korábbi járörjelvényén: 5885. A parancsnok becsúsztatta Sachs bőrtárcájába, aztán talált még valamit a sárga borítékban: egy ideiglenes igazolványt, amelyet szintén átnyújtott. A kártya harmadik kategóriás nyomozónak minősítette Amelia Sachset.

Marlow letette a telefont. - Rendben, járőrnő, szükségünk lesz egy fényképre az állandó igazolványához.

- De nem függesztettek fel?

- Nem, előléptették nyomozóvá. Még nem hívta senki?

- Csak az ön titkárnője. Mi történt?

- Mondtam magának, hogy megteszem, ami tőlem telik. Megtettem. Úgy értem, nézzünk szembe a tényekkel:

semmiképp sem hagyhattam, hogy felfüggesszék. - Habozott, az asztalán tornyosuló aktakupacot nézegette. - Nem is beszélve róla, micsoda rémálom lett volna csatázni magával egy RÉSZ-perben.

- És az egy év?

- Én az *őrmestervizsgáról* beszéltem. Jövő áprilisig nem teheti le. Abban az ügyben nem tehettem semmit, de a nyomozóhivatalba való felvételébe nem szólhat bele senki. Még Ramos sem akadályozhatta meg. Lón Sellitto lesz a főnöke.

Sachs az aranyszínű jelvényt bámulta. - Nem is tudom, mit mondhatnék...

- Talán azt, hogy „Nagyon köszönöm, Marlow kapitány. Boldog vagyok, hogy oly sok éven át együtt dolgozhattam önnel a járőrszolgálatnál. Sajnálom, hogy a továbbiakban ez nem így lesz."

- Én...

- Viccnek szántam, járőrnő. Van egy kis humorérzékem, ellentétben azzal, amit hallott rólam.

- Igen, uram. - Sachs igyekezett uralkodni az érzésein.

- Fogadjon meg egy jó tanácsot: ha valóban őrmester akar lenni, a jövőben jól fontolja meg, kit tartóztat le vagy vesz őrizetbe a bűnügyi helyszíneken.

- Értettem, uram.

A CENTRE STREETEN Amelia Sachs megkerülte sárga Camaroját, és szemügyre vette a kocsi oldalán és elején levő sérüléseket, amelyeket még Harlemben szedett össze, amikor összeütközött Loesser Mazdájával.

Úgy döntött, elviszi a kocsit a queensi Astoria nevű műhelybe, ahol a szerelők értik a dolgukat.

Ahogy kihajtott a rendőrségi parkolóból, még valami megfogalmazódott a fejében. Mivel a Chevy fémlemezeinek egy részét kicserélik a műhelyben, és amúgy is újra kell festeni a kocsit, elhatározta, hogy másik színárnyalatot választ. A tűzpiros szín ugrott be elsőre. A szín két dolog miatt közel állt a szívéhez. Amellett, hogy az édesapja úgy tartotta, ez illik a legjobban egy sportkocsihoz, a szín

jól ment Rhyme „sportos járművéhez”, a Storm Arrow kerekesszékhez is. Az ilyesmi látszólag hidegen hagyta a kriminológust. miközben legbelül végtelenül boldoggá tette.

Igen, döntötte el Sachs, *piros lesz.*

Azt tervezte, hogy beadja a Chevyt, aztán jobban belegondolt, és úgy döntött, vár még vele. Abban a pillanatban csak arra vágyott, hogy hazaérjen, és beszámolhasson Rhyme-nak a káprázatos varázslatról, amely arannyá változtatta ezüstszínű jelvényét. Aztán folytathatják a legújabb rejtélyes ügy felgöngyölítését, amelyben van két meggyilkolt diplomata meg két hiányzó cipő.

Mindkettő jobbos.

Jeffery Deaver

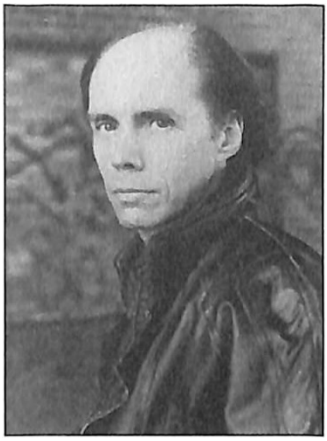

AZ AMERIKAI SZERZŐ híres róla, hogy regényeiben egymást érik a váratlan fordulatok, és mindig meglepő befejezéssel szolgál. - Szeretem „mutatványokkal" elkáprázatni a közönséget, csakúgy, mint az illuzionisták. Ezért is tartottam magától értetődőnek, hogy könyvet írjak az ő világukról.

A regény ötletét a Big Apple Cirkuszban tett látogatás adta. - Teljesen lenyűgözött az átváltozómutatvány, de megfordult a fejemben, mi

lyen ijesztő volna, ha egy bűnöző másodpercek alatt meg tudná változtatni a külsejét.

A szerző hónapokat töltött kutatással, mielőtt belefogott az írásba. Az egykori ügyvédből lett író sok hasonlóságot lát a két hivatás között. - Számomra a krimi gondosan felépített történet. Nyolc hónapot töltök kutatómunkával, mielőtt egyetlen sort is leírnék. Ugyanazokkal a módszerekkel dolgozom, mint amelyeket jogi pályafutásom során használtam, amikor például előkészítettem egy per anyagát. A különbséget abban látom, hogy regényeket írni sokkal szórakoztatóbb, mint ügyvédként praktizálni.

Deaver, akinek Virginiában és Kaliforniában van lakása, elvált, gyermekei nincsenek, csak egy németjuhászkutyája.